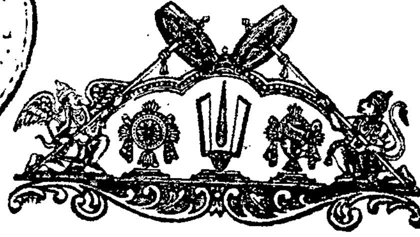




வருடச் சந்தா போஸ்டேஜ் உள்பட ரூ. 4

[ஸத்க்ரந்த ப்ரகாசந ஸபையில் மெம்பர்களாகச் சேர்ந்தவர்கள்
இதற்காகத் தனிச் சந்தா செலுத்தவேண்டா]

ஸ்ரீராமாநுஜன்.

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸம்பிரதாய தத்துவங்களை யுணர்த்த
மாதந்தோறும் வெளிவரும் பத்திரிகை

— 10 —

மன்னியபேரிருள் மாண்டபின் * கோவலுள் மாமலராள்
தன்னொடுமாயனைக் கண்டமை காட்டும்
பொன்னடிபோற்றும் மிராமாநுசற் கன்பு பூண்டவர்தாள்
சென்னியிற்சூடும் * திருவுடையா ரென்னுஞ் சீரியரே.



மதராஸ்
ஸத்கிரந்த பிரகாசன சபையின் வெளியீடு

கிடைக்குமிடம்: P.B. அண்ணங்கராசாரியர், க்ரந்தமாலா ஆபீஸ், காஞ்சீபுரம்

10—6—1949

மதுரை ஸத்ஸம்ப்ரதாய ஸபையின் நிரந்தர அக்ராஸனரும்

"மநீஷிமான்ய" பிருதாலங்க்ருதருமான ஸ்ரீமான் உ. வே.

ராவ்பஹாதூர். R. நரஸிம்ஹய்யங்கார் ஸ்வாமிகளின்

ஸ்ரீமுகம். (2—6—49)

ஸ்ரீ ராமாநுஜன் பத்ரிகை — நிர்வாஹ ஆசிரியர்க்குத் தெரிவித்துக்கொள்வது. ஸ்ரீ. உ. வே. ஆசார்யஸ்வாமிகள் பதரிகாச்ரமயாத்திரை யெழுந்தருளியிருப்பதால் தற்காலம் ஸ்வாமிகளின் விலாசம் எனக்குத் தெரியாததால் இதை உங்களுக்கு எழுதுகிறேன். ஸாத்யமானால் இந்த சிறுவிண்ணப்பத்தை அடுத்த ஸ்ரீராமாநுஜனில் பிரசுரம் செய்ய ஏற்பாடு செய்யவேணும். ஷோடசாத்யாயி புஸ்தகம் அடியேனுக்கு பத்திராதிபர் அனுப்பியுள்ளார். படித்தேன். நேராகவும் மறைவாகவும் அவர் வர்ஷித்திருக்கிற கடுஞ்சொற்களின் குவியலைப் படித்தேன், ஆராயப்புகுந்தேன். அவர் வெளியிட்ட பரந்தரஹஸ்யத்தை V. P. மூலமாகத்தருவித்து அதையும் படித்தேன். இரண்டு முகவுரைகளையும் 44-ம் பக்கம் குறிப்பையும் கவனித்தேன். இவைகளைப் பார்க்கவே அப்புஸ்தகம் தருவிக்கப்பட்டது. அடியேனுக்குத் தோன்றினது சரியோ தப்போ, அந்தக்கரண சுத்தியுடன் உலகுக்கு இதை உணர்த்துகிறேன். "கி. ஸ்ரீநிவாஸய்யங்காரவர்களால் பரிசோதிக்கப்பட்டு" என்று கண்டிருப்பதில் ஸ்ரீஸ்வாமிகளின் ஸம்பந்தத்தை அடியோடு விலக்கியது மிகவும் தப்பு. K. ஸ்ரீநிவாஸய்யங்கார் பதிப்பாசிரியர் என்ற ஸ்தானத்தில் மாத்திரமே நின்றிருக்கவேண்டும். அவர் அதிகப்படியான கியாதிகளுக்கு ஆசைப்பட்டு மிகவும் அநாவச்யகமாக பாகவதாபசாரத்தில் தலை நின்றுவிட்டார். இதைத் தெரிவிப்பதற்காக எனக்கும் வேண்டிய ஸம்பாவனைகள் செய்யவே போகிறார். அதற்காக நான் சிரமப்படமாட்டேன். உண்மையை உலகுக்குத் தெரிவிக்கவேண்டியது என்போல்வாருடைய கடமை. ஷோடசாத்யாயியுடன் குட் நோட்டீசும் வெளியிட்டிருப்பது ஓர் கூத்து என்றே சொல்லுவேன். இவருக்கு ஒரு டாமேஜாம் தெரியவில்லையே. ஸ்வாமிக்கு இவர் செய்திருக்கும் அக்ரமம் கணக்கில் அடங்காதவையே. சுவாமிகள் அவைகளில் கொஞ்சமும் கண்செலுத்தாமல் அடியேனைப் போன்ற சாதகபக்ஷிகள் எதிர்பார்க்கும் ஆசார்ய விஷயங்களுக்கு மாத்திரம் மதுரமான பதில் அமுத மொழிகளை அருளிச்செய்து ஸ்ரீ வைஷ்ணவவுலகைக் குளிரச் செய்தருளப் போகிறார்களென்று நம்பியிருக்கிறேன்.

இங்கே, உலகம் போற்றும் காரப்பங்காடு சிங்கப்பெருமாள் சுவாமி, தற்காலம் திருப்பதி சின்ன ஜீயர் பதவியை அலங்கரித்திருக்கின்ற மஹாவித்வான் ஸாது. ராமாநுஜாசார்யஸ்வாமி போன்ற பெரியார்களிடம் காலக்ஷேபம் கேட்ட மஹான்கள் பலர் உண்டு. அவர்களில் ஒருவரும் K. ஸ்ரீநிவாஸய்யங்காருடைய விஷய விசாரத்தை நம்பவில்லை. தத்வத்ரய வியாக்கியானத்திலுள்ள விசதவாக் சிகாமணிகளின் ஸ்ரீ ஸூக்தியை ஷோடசாத்யாயியில் விபரீதமாக்கி யிருப்பதற்கு வித்வான்கள் வருந்துகிறார்கள். அது ஸரிதானென்று நிரூபணம் செய்ய எந்த வித்வான் துணிந்து வெளிவருவாரோ, அதுதான் பார்க்கவேண்டும்.

அடியேன்,

R. நரஸிம்மன், (வக்கீல், மதுரை)

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீ ராமாநுஜன் 10

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸம்பிரதாய தத்துவங்களை யுணர்த்த
மாதந்தோறும் வெளிவரும் பத்திரிகை.

[மதராஸ் ஸத்க்ரந்த ப்ரகாஸந ஸபையின் வெளியீடு]

ஆசிரியர்: ஸ்ரீ காஞ்சீ பிரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர்.

முதல் தொகுதி	10-6-1949 விரோதி-ௗ வைகாசி-மீ	10-வது பகுதி

எம்பெருமானார் பெருமை

"குணந்திகழ் கொண்டலிராமானுசன்"

இராமானுச நூற்றந்தாதியில் * உணர்ந்த மெய்ஞ்ஞானியர் யோகந்தோறும் * என்கிற பாட்டின் ஈற்றடி "குணந்திகழ் கொண்டலிராமானுசனெங் குலக் கொழுந்தே" என்றுள்ளது. இதனால் ஸ்வாமி ஒரு காளமேகமாகக் கூறப்பட்டுள்ளார். காளமேகத்திற்கும் ஸ்வாமிக்குமுள்ள உவமைப் பொருத்தங்கள் சில நிரூபிக்கப் படுகின்றனவிங்கு.

1. மேகமானது கடல் நீரைப் பருகியெழுந்து வர்ஷிக்கின்றதென்று சாஸ்த்ரங்கள் கூறுகின்றன. எம்பெருமானாராகிற மேகம் * **நிர்மத்ய ச்ருதிஸாகராத்** * என்கிற ப்ரமாணத்தில் ஸாகரமாகச் சொல்லப்பட்ட வடமொழி வேதத்தையும், * **நமாம்யஹம் த்ராவிடவேதஸாகரம்** * என்கிற ப்ரமாணத்தில் ஸாகரமாகச் சொல்லப்பட்ட தென்மொழி வேதத்தையும் அவகாஹித்து அவ்வுபய வேதார்த்தங்களாகிற தீர்த்தங்களை வர்ஷித்தபடி.

2. காளமேகமானது, * மேகங்களோவுரையீர், திருமால் திருமேனியொக்கும் யோகங்களுங்களுக்கு எவ்வாறு பெற்றீர் * என்கிற திருவிருத்தப் பாசுரப்படிக்கும் * கண்ணன்பால் நன்னிறங்கொள் கார் * என்கிற பெரிய திருவந்தாதிப் பாசுரப்படிக்கும் திருமாலின் திருமேனியோடொத்த நிறத்தையுடைத்தாயிருக்கும்; ஆதிசேஷாவதாரபூதரான ஸ்வாமியின் திருமேனி பால்போன்றதாயிருக்கச்செய்தேயும் * க்ஷீராம்போதேர் ஜடரமபிதோ தேஹபாஸாம் ப்ரரோஹை: காலோந்மீலத் குவலயதளாத்வைத மாபாதயந்தம் * (சம்பூராமாயணம்) என்று போஜன் சொன்னபடியும், * அபி பணிபதிபாவாத் சுப்ரம் அந்தச் சயாலோர் மரதகஸுகுமாரை: ரங்கபர்த்துர் மயூகை:, ஸகலஜலதிபாநச்யாமஜீமூதஜைத்ரம் புலகயதி விமாநம் * (ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவே) என்று பட்டர் அருளிச்செய்தபடியும் கார்முகில்வண்ணனை கண்ணை இடைவீடின்றி உள்ளேகொண்டிருக்கையாலே அந்தக் கரிய திருமேனியின் நிழலீட்டாலே (எம்பெருமானாருடைய திருமேனியும்) கார்முகில்வண்ணமாகவே காணப்படுமென்றுணர்க.

3. மேகமானது ஸகல தேசங்களிலுமுள்ள ஸகல ப்ராணிகளையும் ஸம்ரக்ஷிக்கக் கடமைப்பட்டதாகையாலே * மேகங்களோ!........உயிரளிப்பான் மாகங்களெல்லாந்திரிந்து நன்னீர்கள் சுமந்து * என்று திருவிருத்தத்திலருளிச்செய்தபடியே ஆகாசப்பரப்பெங்கும் ஸஞ்சரிக்கும்; ஸ்வாமிதாமும் ஸகல தேசங்களிலுமுள்ள ஸகலாத்மாக்களையும் ஸம்ரக்ஷிக்க வேண்டி * **ஸ்ரீரங்கம் கரிசைலமஞ்ஜநகிரிம் தார்க்ஷ்யாத்ரி ஸிம்ஹாசலௌ ஸ்ரீகூர்மம் புருஷோத்தமஞ்ச பதரீநாராயணம் நைமிசம், ஸ்ரீமத் த்வாரவதீ ப்ரயாக மதுராயோத்யா கயா புஷ்கரம் ஸாலக்ராமகிரிம் நிஷேவ்ய ரமதே ராமாநுஜோயம் முநி:*** என்கிறபடியே தென்னாட்டிலும் வடநாட்டிலுமுள்ள ஸகல திவ்யதேச திவ்ய க்ஷேத்ரங்களிலும் ஸஞ்சரித்து ஸ்ரீஸூக்தி அம்ருதவர்ஷங்களினால் ஸகலப்ராணிஸஸ்யங்களையும் செழித்தோங்கி வளரச்செய்தருளினர்.

4 கடலிலுள்ள நீரானது நம்மால் ஸாக்ஷாத்தாகக் கொள்ளப்படுமாயின் க்ஷாரஜலமாகையாலே ஒன்றுக்குமுதவாததாயிருக்கும்; அது தானே மேகம்வாயிலாக வருமாயின் பரம போக்யமாயிருக்கும். ஆகவே, மேகமானது அபோக்யமான நீரையும் பரம போக்யமாக்கித்தருமது என்பது தேறிற்று. அதுபோல சாஸ்த்ரங்களாகிற கடல்களிலுள்ள அர்த்தங்களை [வேதார்த்தங்களை] நாம் ஸாக்ஷாத்தாக ஸ்வீகரிக்கப் பார்த்தோமானால் அவை நமக்கு மதுரமாயிருக்கமாட்டா; அவற்றையே நாம் வேதார்த்த ஸங்க்ரஹம் ஸ்ரீபாஷ்யம் முதலிய ஸ்வாமியின் ஸ்ரீஸூக்திவாயிலாகக் கொள்வோமாயின் அவை பரம போக்யமாயிருக்கும்படியைக் காணாநின்றோம். ஆகவே, க்ஷாரஜலம் போன்ற சாஸ்த்ரார்த்தங்களைப் பரமமதுரமாக்கியளிக்கும் விலக்ஷண மேகம் நம்ஸ்வாமி என்றதாயிற்று.

5. மேகமானது ஒருவருடையவோ சிலருடையவோ வேண்டுகோளினாலல்லாமல் இயல்பாகவே உலகுக்கு உதவிசெய்யுமது. அதுபோல எம்பெருமானார் அநுவ்ருத்திப்ரஸந்நாசார்யர்களென்னப்பட்ட மற்ற ஆசாரியர்களைப்போலல்லாமல் **க்ருபாமாத்ரப்ரஸந்நாசார்ய**ரென்று அஸாதாரணமான விருதைப்பெற்றவராய், * ஓராண்வழியாயுபதேசித்தார் முன்னோர், ஏராரெதிராசரின்னருளால்—பாருலகில், ஆசையுடையோர்க்கெல்லாமாரியர்காள் கூறுமென்று பேசி வரம்பறுத்தார் பின் * (உபதேசரத்தினமாலை) என்று மணவாள மாமுனிகளருளிச்செய்யும்படியாக அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாகவே ஸம்ஸாரி சேதநஸமுஜ்ஜீவனத்தில் ஊற்றமுடையவர் என்பது உணரத்தக்கது.

6. ஏரி குளம் குட்டைகளில் தீர்த்தம் எவ்வளவு நிரம்பியிருந்தாலும் சாதகபக்ஷிகளானவை அங்கு வாய் வைக்கமாட்டா; ஸாக்ஷாத்தாக மேகத்தின் வாயினின்று வரும் நீரையே பருகி விடாய்தீரப்பெறும். அதுபோல் ஆழ்வான் ஆண்டான் எம்பார் முதலான சாதகவ்ருத்திகளான அடியார்கள் ஸ்வாமி திருவாக்கில் நின்று வெளிவருகின்ற திவ்யார்த்தங்களையே எதிர்பார்த்திருந்து அவற்றையே அநுபவித்து ஆனந்திப்பர்கள். ஸ்வாமி ஸூக்தியநுபவமே ஸகல சாஸ்த்ராநுபவமென்றிருப்பர்கள்.

7. மேகமானது கடலின் நீரைப்பருகிக் கொண்டு அந்தக் கடல் தன்னிலும் பெய்யும் படியைக் காண்கிறோம். 'நாம் கொண்டவிடத்தில் எதற்காக வர்ஷிக்க வேணு' மென்றிராமல் கொண்டவிடத்திலும் பெய்யுமது மேகம் என்றதாயிற்று. எம்பெருமானாருமப்படியே; ஸ்வாமி தாம் திருமாலையாண்டானிடத்தில் திருவாய்மொழிக்குப் பொருள் கேட்டு வந்தா

ரென்பது பிரஸித்தம். கொண்டவிடமாகிய அந்தவிடத்திலும் இந்த மேகம் பெய்தது. அதாவது, *அறியாக்காலத்துள்ளே அடிமைக்கண் அன்பு செய்வித்து, அறியாமாமாயத் தடியேனை வைத்தாயால்*என்பது முதலான திருவாய்மொழிப் பாசுரங்களுக்கு அரியபெரிய அழகிய பொருளை ஸ்வாமி தாம் திருமாலையாண்டானுக்கே எடுத்துரைக்கும்படியானமை.

8. வயல்களுக்கு நதியிலிருந்தும் ஏரிகளிலிருந்தும் எவ்வளவு நீர் பெருகினும் "பைங்கூழ்கள் மைத்தெழுந்த மாமுகிலே பார்த்திருக்கும்" என்று குலசேகராழ்வாரருளிச் செய்தபடி மேகம் பெய்யாவிடில் பயிர் செழிப்புறாது; மழை பெய்தாலல்லாது லோக க்ஷேமம் நன்கு அமையாது; அது போல, ச்ருதி ஸ்மிருதீதிஹாஸ புராணங்களும் ஆழ்வாரருளிச் செயல்களும் ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள் ஆளவந்தார் போன்ற ஆசார்யர்களின் ஸ்ரீஸூக்திகளுமிருந்தாலும் எம்பெருமானர் ஸ்ரீஸூக்திகளினாலேயே உலகம் க்ஷேமமடைந்துள்ளது. இங்கு, *எம்பெருமானர் தரிசனமென்றே யிதற்கு, நம்பெருமாள் பேரிட்டு நாட்டி வைத்தார், அம்புவியோர் இந்தத் தரிசனத்தை யெம்பெருமானர் வளர்த்த, அந்தச் செயலறிகைக்கா.* என்ற வுபதேச ரத்தினமாலைப்பாசுரமும் ***த்ராதம் ஸம்யக் யதீந்த்ரைரிதமகிலதம: கர்சநம் தர்சநம் ந:*** என்கிற தேசிகஸூக்தியும் ஸ்மரிக்கத்தகும்.

9. "மாமுத்த நிதி சொரியும் மாமுகில்காள்" என்று ஆண்டாளருளிச் செய்தபடியே மேகம் முத்துக்களையும் நவநிதிகளையும் வர்ஷிக்கும். ஸ்வாமியும் முத்துப் போன்ற ஸ்ரீஸூக்திகளை நவநிதிகளென்னும்படி அநுக்ரஹித்தருளினர். நிதிகள் ஒன்பதாயிருப்பதுபோல ஸ்வாமி ஸாதித்த திவ்ய க்ரந்தங்களும் ஒன்பதே; ஸ்ரீபாஷ்யம், வேதாந்ததீபம், வேதாந்த ஸாரம், கீதாபாஷ்யம், வேதார்த்தஸங்க்ரஹம், சரணாகதிகத்யம், ஸ்ரீரங்ககத்யம், ஸ்ரீவைகுண்ட கத்யம், நித்யம்—என்று.

10. மேகம் வர்ஷிப்பதனால் உலகங்கட்கு நன்மையாவதுபோலவே பல பொருள்களுக்குத் தீமையுண்டாவது முண்டு; * **த்வயி வர்ஷதி பர்ஜந்ய! ஸர்வே பல்லவிதா த்ருமா:, அஸ்மாகம் அர்க்கவ்ருக்ஷாணாம் பூர்வபத்ரேஷு ஸம்சய:** * என்கிற ச்லோகம் ப்ரஸித்தம். ஆண்டாளும் நாச்சியார் திருமொழியில் *நீர்காலத்து **எருக்கிலம்பழவிலைபோல்** வீழ்வேனை*. என்றருளிச் செய்தாள். எருக்கஞ்செடி முதலானவை மழையினால் அழிந்தொழியும்படியைக் காணநின்றோம்; அப்படியே எம்பெருமானராகிற மேகத்தின் ஸ்ரீஸூக்திவர்ஷங்களினால் "நாரணனைக் காட்டிய வேதம் களிப்புற்றது, தென்குருகைவள்ளல் வாட்டமிலா வண்டமிழ்மறை வாழ்ந்தது" என்று பேசும்படியான வாழ்ச்சியைப் போலவே, "நாட்டிய நீசச் சமயங்கள் மாண்டன" என்றும், "தற்கச் சமணரும் சாக்கியப் பேய்களும் தாழ்சடையோன், சொற்கற்ற சோம்பரும் சூனிய வாதரும், நான்மறையும் நிற்கக் குறும்பு செய் நீசரும் மாண்டனர்" என்றும், "சாருவாகமதநீறு செய்து சமணச் செடிக் கனல் கொளுத்தியே" என்றும் பேசும்படியாகப் பல புறச் சமயிகளின் அழிவையும் காணநின்றோமே. இங்ஙனே மற்றும் பல உவமைப் பொருத்தங்களும் உய்த்துணர்க.

எம்பெருமானர் திருவடிகளே சரணம்.



அன்பர்கள் கவனிக்கவேண்டிய அறிவிப்பு

(K. திருவேங்கடாசாரியர், அட்வொகேட், சென்னை)

அன்பர்களே!, நமது ஸ்ரீராமாநுஜன், பக்தர்களும் பாகவதர்களும் மிக ஆவலோடு எதிர்பார்க்கக்கூடிய சிறந்த விஷயங்களை வெளியிடுவதற்காகத் தோன்றியுள்ளதேயல்லது அன்பர்கள் அருவருக்கக்கூடிய விஷயங்களை வெளியிடத் தோன்றியதன்று. கீழ் எட்டாவது இதழில் **ஆச்சான்பிள்ளை யஷ்டாத்யாயி** யென்கிற நூலை இதில் வெளியிட்டதானது நம்முடைய ஸம்பிரதாய தத்துவங்களில் பல அபூர்வ விஷயங்களை உலகம் தெரிந்துகொள்வதற்காகவேயாம். அதுவொரு சிறந்த ஆராய்ச்சிநூலென்பதை உலகமெல்லாம் கொண்டாடியிருக்கின்றதென்கிற விஷயம் **அஷ்டாத்யாயி யணிகலன்** என்கிற புத்தகத்தினால் யாவருமறிந்தது. அந்த ஆராய்ச்சி பிசகென்று சிலர்க்குத் தோன்றினால், நபரைக்குறித்த நிந்தைகளைச் சிறிதும் புகவிடாமல் வித்வான்களுடைய மனதைக் கவரக்கூடிய அழகிய வழியில் விஷயங்களைமாத்திரம் ஒழுங்காக வெளியிடுவது யுக்தமானது. அந்த வழியை அறவே மறந்திட்டு கர்ணகடோரமான நிந்தைகளை நிரப்பி ஸ்ரீ உ. வே. புத்தூர் வக்கீல் ஸ்வாமி **ஷோடசாத்யாயி** யென்கிற ஒரு புத்தகத்தை வெளியிட்டுள்ளாரென்பதை யாவருமறிந்திருக்கிறீர்கள்.

இந்தப் புத்தகம் வெளியிடுவதற்கு முன்னமே இது எவ்விதமாக அமையப்போகிறதென்பதைப் பெரியார்கள் வெளியிட்டேயிருந்தார்கள்; அவ்விதமாகவே இது அமைந்திருக்கின்றது. 'அஷ்டாத்யாயி யணிகலன் முடிவில் ஸ்ரீ உ. வே. திருக்கோட்டியூர் பண்டித ரங்கராமாநுஜாசார்ய ஸ்வாமியின் ஸ்ரீமுகம் வெளிவந்திருக்கின்றதன்றோ; அதில் எழுதியுள்ளதாவது—"ஷோடசாத்யாயியில் வெளிவரப்போகிற விஷயங்கள் உலகுக்கு இனிமேல் தெரியவேண்டியதில்லை; இப்போதே தெரிந்தவையே. புத்தூர் வக்கீலையங்கார் தம்முடைய வயிற்றெரிச்சல்தீர வசைமொழிகளை வாரி யிறைக்கப்போகிறார். அதற்கு ஷோடசாத்யாயியும் போராது. ஷோடசஸஹஸ்ராத்யாயியும் போராது. நபரைக் குறிக்காமலும், நிந்தையைப் பொழியாமலும் ஒரு வரியாவது அவரால் எழுத முடியுமோ?" என்று.

இதைப் பார்த்துங்கூட புத்தூர் ஸ்வாமி இந்த ஸ்ரீமுகத்தையே அந்வர்த்தமாக்கியெழுதியிருக்கின்றாரென்றால் **'ஸ்வபாவோ துரதிக்ரம:'** என்றுதான் சொல்லவேண்டும். அந்த ஸ்வாமி இன்னமும் சத்குணமாக நிந்தைகளைப் பெய்தாலும் நம்முடைய பத்ரிகையில் அதற்கு ப்ரதிசப்தம் அணுவளவும் தோன்றாது. விஷய வுண்மையை மாத்திரம் தெரிந்துகொள்ள எப்போதும் பிராமாணிகர்கள் ஆவல்கொண்டிருப்பார்களாதலால் அன்னவர்களின் ஆவலைப் பூர்த்தியாகத் தீர்க்கக் குறையேயிராது. பரந்த ரஹஸ்யம் பெரியவாச்சான் பிள்ளை யருளிச்செய்ததன்று என்கிற விஷயத்தை ஸ்ரீஸ்வாமிமாத்திரமன்று வெளியிட்டது, 60, 70 வருஷங்களுக்கு முன்பிருந்த மஹான்களும் வெளியிட்டிருக்கிறார்கள். இக்காலத்துப் பல மஹாசார்யர்களும் அதையே ஆமோதித்திருக்கிறார்கள் என்பதை உள்ளபடி ஒவ்வொருவரும் அறிந்திருக்கிறீர்கள். இதெல்லாம் பெரியவாச்சான் பிள்ளையின்மீது த்வேஷத்தினால் நடந்தவையென்று புத்தூர் ஸ்வாமி வெகு ஆக்ரஹத்தோடு எழுதுகிறார். இவரே சதுச்லோகீ வியாக்கியானத்தைப் பெரியவாச்சான் பிள்ளை யருளியதாக முதலில் பிரசுரம் செய்துவிட்டு, சமீப காலத்தில் அது தவறுதலாகப் பிரசுரம் செய்துவிட்டதென்றும், அது பெரியவாச்சான் பிள்ளை யருளியதல்லவென்றும் வெளியிட்டார். ஏன் இப்படி வெளியிட்டீரென்று பெரியார் கேட்டிருப்பதற்கு இவர் ஏதாவது பதில் தெரிவித்திருக்கிறாரா என்று பாருங்கள். பெரியவாச்சான் பிள்ளையின்மீது த்வேஷம் இவருக்குமுள்ளதென்று தானே ஸ்பஷ்டமாகிறது. இந்த வொன்றை மாத்திரம் பிராமாணிகர்கள் ஆராய்ந்தால் போதுமானது.

ஸ்ரீஸ்வாமி இப்போது பதரிகாச்ரம யாத்திரையில் எழுந்தருளியிருக்கிறார். பஞ்சவடீ க்ஷேத்ரத்திலிருந்து பரம க்ருபையோடு அருளிய அருமருந்தான வியாஸங்கள் இதில் வெளிவருகின்றன. பிராமாணிகர்கள் விஷய வுண்மையை நன்கறிந்து களிப்பார்களாக.

ஸ்ரீபாஷ்ய ஸாரார்த்த ஸங்க்ரஹம்—அந்தரதிகரண ஸித்தாந்தம்.

(முன்தொடர்ச்சி.)

இன்னமும் ஆதித்யமண்டலத்தினுள்ளுறையும் புருஷனைப்பற்றி அந்தர்யாமி ப்ராஹ்மணத்தில் சொல்லிவருகையில் * ய ஆதித்யே திஷ்டந் யஸ்ய ஆதித்யச் சரீரம் ய ஆதித்யமந்தரோ யமயதி * என்றும், * யஸ் ஸர்வேஷு தேவேஷு திஷ்டந் * என்றும் சொல்லப்பட்டுள்ளது; ஆதித்யனென்கிற தேவதாவிசேஷத்தையும் சதுர்முகன் முதலான ஸகல தேவர்களையும் நியமிப்பவனாக அந்தப்புருஷனைச் சொல்லியிருக்கையாலே அவர்களிற் காட்டில் வேறுபாடு ஸ்பஷ்டமாகத் தெரிவதனால் ஆதித்யமண்டலத்தினுள்ளே யிருக்கிற புருஷன் ப்ரஸித்தனான ஆதித்யனாகவோ சதுர்முகனாகவோ ருத்ரனாகவோ, சிறந்த புண்யவிசேஷத்தினால் ஐச்வர்ய விசேஷத்தைப் பெற்ற வேறு எந்த ஜீவனாகவோ இருக்க முடியாதென்பது தேறிற்று.

ஸ்ரீபாஷ்ய ஸாரார்த்த ஸங்க்ரஹத்தில் அந்தரதிகரணம் முற்றிற்று.

ஆகாசாதிகரணம் (8)

கீழதிகரணங்களில்—ஜகத்காரணமான வஸ்துவானது ஸகலசேதநா சேதநவிலக்ஷணமென்பது அவ்வோ லிங்கவிசேஷங்களைக் கொண்டு நிர்ணயிக்கப்பட்டது; அது அஸங்கதமென்று ஓர் ஆக்ஷேபந்தோன்ற அதைப்பரிஹரிக்க இவ்வதிகரணம் எழுகின்றது.

ஸூ. आकाशस्तल्लिङ्गात्। ஆகாசஸ் தல்லிங்காத். 1—1—23.

* பேதவ்யபதேசாச்சாந்ய: * என்கிற கீழ்ஸூத்ரத்திலிருந்து அந்ய: என்கிற பதம் வருவித்துக் கொள்வது. சாந்தோக்யோபநிஷத்தில் * ஸர்வாணி ஹ வா இமாநி பூதாநி ஆகாசாதேவ ஸமுத்பத்யந்தே * என்றவிடத்தில் ஆகாசசப்தத்தினால் சொல்லப்படுபவன், [அந்ய:] பூதாகாசத்திற் காட்டிலும் வேறுபட்டவன்; ஏனென்னில்; தல்லிங்காத்—பூதாகாசத்திற்காட்டிலும் வேறுபட்ட பரமாத்மாவுக்கு அஸாதாரணமான லிங்கம் ச்ருதமாயிருப்பதனாலே—என்பது ஸூத்ரத்தின் பொருள்.

சாந்தோக்யோபநிஷத்தில் * ஸர்வாணி ஹ வா இமாநி பூதாநி ஆகாசாதேவ ஸமுத்பத்யந்தே ஆகாசம் ப்ரத்யஸ்தம் யந்தி ஆகாசோஹ்யேவ ஏப்யோ ஜ்யாயாந் ஆகாச: பராயணம் * என்னுமிந்த வாக்யத்தினால் அங்குள்ள ஆகாசபதவாச்யமான வஸ்துவுக்கு ஸர்வபூதோத்பத்திகாரணத்வமும் ஸர்வபூதலய காரணத்வமும் ஸர்வஸ்மாத்ஜ்யேஷ்டத்வமும் பராயணத்வமும் முதலான தர்மங்கள் ஓதப்பட்டிருக்கின்றன. இதில், எல்லாவற்றிற்காட்டிலும் ஜ்யேஷ்டத்வமாவது—குணங்களினாலும் ஸ்வரூபத்தினாலும் உத்க்ருஷ்டமாயிருக்கை. பராயணத்வமாவது—சேதநர்களுக்குப் பரமப்ராப்யமாயிருக்கை. இப்படிப்பட்ட தன்மைகள் பரமாத்மாவுக்கே ஸம்பவிக்கக் கூடியவை. பூதாகாசத்திற்கு ஸம்பவிக்கமாட்டா. ஸர்வபூதங்களினுடையவும் உத்பத்திக்கும் லயத்திற்கும் காரணமாயிருக்கை, குணங்களாலும் ஸ்வரூபத்தாலும் ஸர்வபூதங்களிற்காட்டிலும் ஜ்யேஷ்டமாயிருக்கை என்னுமிவை பூதாகாசத்திற்கு ஸம்பவிக்கமாட்டாதவையேயன்றோ. அசேதநமாயும் ஹேயமாயுமிருக்கின்றவது சேதநர்களுக்குப் பரமப்ராப்ய மாவதற்கு அடியோடு ப்ரஸக்தியில்லையன்றோ.

பரமாத்மாவுக்கோவென்னில் இந்தத்தன்மைகளெல்லாம் நன்கு ஸம்பவிக்கக் கூடியவை. நாராயணோபநிஷத்தில் * நாராயணாத் ப்ரஹ்மா ஜாயதே * இத்யாதியினால் நாராயணனுக்கு ஸர்வபூதங்களினுடையவும் உத்பத்தியைக் குறித்தும் லயத்தைக் குறித்தும் காரணத்வம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. * விச்வத: பரமம் நித்யம் விச்வம் நாராயணம் ஹரிம் * இத்யாதிகளில் "விச்வத: பரமம்" என்பதனாலே எல்லாவற்றிற்காட்டிலும் எல்லா விதத்திலும் பெருமை பேசப்பட்டிருக்கிறது. * நாராயணம் மஹாஜ்ஞேயம் விச்வாத்மாநம் பராயணம் * இத்யாதிகளில் "பராயணம்" என்பதனாலே சேதநர்களுக்குப் பரமப்ராப்யத்வமும் அவனுக்கே சொல்லப்பட்டுள்ளது. ஆகவே *ஸர்வாணி ஹ வை * இத்யாதிச்ருதியில் ஆகாச சப்தத்தினால் சொல்லப்படும் வஸ்து பரமபுருஷனே யென்பது தேறுகின்றது.

இங்குப்பூர்வபக்ஷம்:—ஜகத்காரணவஸ்துவான ப்ரஹ்மம் அசேதநத்திற்காட்டிலும் வேறுபட்டதென்பது ஈக்ஷணம் முதலான லிங்கங்களினால் ஸித்திக்கிறதென்று சொல்லுவது அயுக்தம்; * யதோ வா இமாநி பூதாநி ஜாயந்தே * இத்யாதியினால் ப்ரஹ்மத்தின்

லக்ஷணம் சொல்லப்பட்டபோது 'எதிலிருந்து இந்த பூதங்கள் உத்பத்தியடைகின்றன' என்று ஜிஜ்ஞாஸை பிறந்தவளவில், ஏதேனுமொருலிங்கத்தினுல் விசேஷநிர்ணயம்பண்ணுவதற்கு முன்னமே, அவிலம்பிதப்ரதீதி ஜநகமாய்க்கொண்டு ப்ரபலச்ருதியாயிருக்கின்ற ஆகாசச்ருதியினுல் பூதாகாசமாகிற விசேஷம் உபஸ்திதமாவதனுல் பூதங்களின் உத்பத்திகாரணமான வஸ்துவை லிங்கத்தைக் கொண்டு நிர்ணயிக்கவேண்டிய ப்ரஸக்தியேயில்லை; பூதாகாசந்தான் காரணவஸ்து என்று ச்ருதியைக்கொண்டு நிச்சயித்தவளவில் அதில் ஈக்ஷணம் முதலானவை ஸம்பவிக்கமாட்டாதேயென்று தோன்றினுல் அவற்றை அமுக்க்யமாகவும் நயிபபித்துக் கொள்ளலாம்; ஆகவே ச்ருதியை விட்டு லிங்கத்தைக் கொண்டு ஸாதிப்பது பிசகு—என்று.

இந்தப் பூர்வபக்ஷத்தின்மேல் ஸித்தாந்தம் வருமாறு ;—ச்ருதியைக்காட்டிலும் லிங்கம் துர்பலமென்றும் லிங்கத்திற்காட்டிலும் ச்ருதியே ப்ரபலமென்றுமிருந்தாலும் சிலவிடங்களில் ச்ருதியைவிட லிங்கத்திற்கு ப்ராபல்யம் ப்ராப்தமாவது முண்டு. எங்ஙனே யென்னில்; "கங்காயாம் கோஷஃ" [கங்கையில் இடைச்சேரியுள்ளது] என்றுல் கங்கையென்கிற பதத்திற்கு முக்க்யமான பொருள் கங்காப்ரவாஹம்; அதில் இடைச்சேரியிருப்பதாகச் சொல்லப்படுகிறது; இது ப்ரத்யக்ஷப்ரமாண விருத்தமாகையாலே அந்வயிக்கமாட்டாதென்று 'கங்காபதஸ்ய கங்காதீரே லக்ஷணு' என்று லக்ஷணை கொள்ளப்படவேண்டுகையாலே, அயோக்யார்த்தகமான ச்ருதியிற்காட்டிலும் அபாதிதமான ப்ரமாணத்தினுலறியப்பட்ட லிங்கத்திற்கு ப்ராபல்யம் கொள்ளவேண்டியிருக்கிற தன்றோ. ப்ரக்ருதத்தில் ஆகாச பதத்திற்கு முக்க்யார்த்தமான பூதாகாசத்தில் பரமப்ராப்யத்வமாகிற பராயணத்வம் முதலானவற்றுக்கு அந்வயம் பொருந்த மாட்டாமையினுலே ஆகாசச்ருதியின் ப்ராபல்யம் உபயோகமற்றதாகிறது. ஆகவே, கீழே விவரிக்கப்பட்ட யோக்யார்த்த ச்ருதிமூலகமான லிங்கங்களின் அந்வயோபபத்திக்காக ஆகாசபதத்தை "ஆ—ஸமந்தாத், காசதே—ப்ரகாசதே" என்கிற வ்யுத்பத்தியினுல் நாராயணனென்கிற பரப்ரஹ்மத்தைச் சொல்லுமதாகவே கொள்ளவேணும்.

ஸ்ரீபாஷ்யஸாரார்த்த ஸங்க்ரஹத்தில் ஆகாசாதி கரணம்முற்றிற்று.

ப்ராணுதிகரணம் (9)

முன்னதிகரணத்தில் ஆகாசத்திற்குக் காரணத்வம் நிராகரிக்கப்பட்டது; இவ்வதிகரணத்தில் வாயுவுக்குக் காரணத்வம் சங்கித்துப் பரிஹரிக்கப்படுகிறது.

अत एव प्राण:—அத ஏவ ப்ராணஃ. 1—1—24.

முன்ஸூத்ரத்திற்போலவே இந்த ஸூத்ரத்திலும் அங்யஃ என்கிற பதம் வருவித்துக்கொள்ளப்படவேண்டும். அத ஏவ—ப்ரஸித்தம்போல் நிர்தேசமிருப்பதனுலேயே, ப்ராணஃ—ச்ருதியிலுள்ள ப்ராணசப்தத்தினுல் சொல்லப்படுபவன், அங்யஃ—ப்ராணவாயுவைக்காட்டிலும் வேறுபட்டவன் என்பது ஸூத்ரத்தின் பொருள்.

சாந்தோக்யோபநிஷத்தில் * ஸர்வாணி ஹ வா இமாநி பூதாநி ப்ராணமேவ அபிஸம்விசந்தி ப்ராணம் அப்யுஜ்ஜிஹதே ஸைஷா தேவதா ப்ரஸ்தாவமந்வாயத்தா * என்று ஓதப்பட்டுள்ளது. இமாநி ஸர்வாணி பூதாநி—இந்த ஸகல ப்ராணிகளும், ப்ராணமேவ அபிஸம்விசந்தி—ப்ராணனிடத்திலேயே லயமடைகின்றன; ப்ராணம் அப்யுஜ்ஜிஹதே—ப்ராணனிடத்தில்நின்றும் வெளிவருகின்றன என்றபடி. இங்ஙனே சொல்லுமிடத்து 'ஹ வை' என்பதனுல் இவ்வர்த்தம் ப்ரஸித்தமென்று காட்டப்படுகிறது. அந்த ப்ரஸித்தியை நாம் தெரிந்துகொள்ளவேணுமானுல் *நாராயணுத் ப்ரஹ்மா ஜாயதே* என்கிற ச்ருதியிலிருந்தே தெரிந்துகொள்ளவேண்டியதாகும். அந்த ச்ருதிவாக்யத்தில் ஸர்வ பூதங்களுக்கும் நாராயணனிடத்திலிருந்தே உத்பத்தியும் நாராயணனிடத்திலேயே லயமும் ஓதப்பட்டிருப்பதனுலே. ஆக இவ்வகையில் நாராயணனே ப்ராணபதார்த்தமென்று நிச்சயிக்கப்படுமளவில் ப்ராணபதத்திற்கு ப்ராணவாயு பரத்வம் சங்கிக்க ப்ரஸக்தியில்லை. ப்ராணபதம் பரப்ரஹ்ம பரமாக எப்படியாகுமென்னில், 'ப்ராணயதி—ஜீவயதி' என்கிற வ்யுத்பத்தியினுல்—என்று உணர்வது.

பூர்வபக்ஷம் ;—கீழ்அதிகரணத்தில் நிரூபித்தபடி ஆகாச ச்ருதியை அயோக்யார்த்தகமென்று கொண்டாலும் ப்ராணச்ருதியை அப்படி கொள்ளமுடியாது ; ஸர்வ பூதங்களி

னுடையவும் உத்பத்தி ஸ்திதிகளை ப்ராணாதீநமாகவே காண்கிறோமாகையாலே ப்ராணத்திற்குக் காரணத்வத்தைத் தெரிவிக்கும் ச்ருதியானது அயோக்யார்த்தகமல்லாமல் யோக்யார்த்தகமேயாதலால் ப்ராணவாயுவே ஜகத்காரணம்—என்று.

இதன்மேல் ஸித்தாந்தம்; * ஸர்வாணி ஹ வா இமாநி பூதாநி ப்ராணமேவ அபிஸம் விசந்தி * இத்யாதி ச்ருதியானது முக்க்ய ப்ராண விஷயமாகில் சேதநஸ்வரூபத்தின் ஸ்திதியும் முக்க்யப்ராணாதீநமாக இருக்கவேண்டி வரும்; அப்படியில்லாமையாலே ஆகாச ச்ருதிபோல் இந்த ப்ராண ச்ருதியும் யோக்யார்த்தகமன்றிக்கே அயோக்யார்த்தகமேயாகும். ஆகவே பரமாத்மபரமாகவே இந்த ச்ருதி கொள்ளத்தக்கது.

ஸ்ரீபாஷ்ய ஸாரார்த்த ஸங்க்ரஹத்தில் ப்ராணாதிகரணம் முற்றிற்று.

ஜ்யோதிரதிகரணம் (10)

ஆகாசாதிகரணத்தில் பூதாகாசம் காரணமன்றென்று மறுக்கப்பட்டது. பிறகு, * ஆகாசாத் வாயு: * என்று அடுத்தபடியாக உபஸ்திதமான வாயுவுக்குக் காரணத்வமில்லையென்று மறுக்கப்பட்டது. இப்போது, * வாயோரக்நி: * என்று அதற்கடுத்தபடியாக உபஸ்திதமான தேஜஸ்ஸுக்குக் காரணத்வம் சங்கித்து மறுக்கப்படுகிறது.

ज्योतिश्चरणाभिधानात्— ஜ்யோதிச் சரணாபிதாநாத். 1—1—25.

சாந்தோக்யோபநிஷத்தில் காயத்ரீவித்யா ப்ரகரணத்தில் * அத யதத: பரோ திவோ ஜ்யோதிர் தீப்யதே * என்றவிடத்து ஜ்யோதிச் சப்தத்தினால் குறிக்கப்பட்ட வஸ்துவானது பௌதிகமான ஜ்யோதிஸ்ஸைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது; அதற்குப் பாதமுடைமை சொல்லப்பட்டிருத்தலால். என்று ஸூத்ரத்தின் பொருள்.

சாந்தோக்யத்தில் * அத யதத: பரோ திவோ ஜ்யோதிர் தீப்யதே விச்வத: ப்ருஷ்டேஷு ஸர்வத: ப்ருஷ்டேஷு அநுத்தமேஷு உத்தமேஷு லோகேஷு இதம் வவ தத் யதிதம் அஸ்மிந் அந்த: புருஷே ஜ்யோதி: * என்கிற விடத்தில் உயர்வறவுயர்ந்தவொளியுள்ளதாக வோதப்பட்ட ஜ்யோதிஸ்ஸுக்கு * பாதோஸ்ய ஸர்வா பூதாநி த்ரிபாதஸ்யாம்ருதம் திவி * என்கிற முன்வாக்யத்தில் ஸர்வபூதங்களையும் பாதமாகவுடைமை, த்யுலோக ஸம்பந்தம், அவ்விடத்தில் மூன்று பாதங்களுடைமை ஆகிய இவை சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. இதனால் * பாதோஸ்ய விச்வா பூதாநி, த்ரிபாதஸ்யாம்ருதம் திவி * என்கிற புருஷ ஸூக்த மந்த்ரத்தின் பொருள் நினைப்பூட்டப்படுகிறது. ஆகையால் புருஷ ஸூக்தத்தில் அங்கு ப்ரஸ்தாவிக்கப்பட்டு உடனே * வேதாஹமேதம் புருஷம் மஹாந்தம், ஆதித்யவர்ணம் தமஸஸ் து பாரே * என்று ஆதித்யன்போல் மிகச் சிறந்த வொளியுள்ளவனாக ஓதப்பட்ட பரமபுருஷனே இந்த ஜ்யோதிச் சப்தவாச்யனாக நிஷ்கர்ஷிக்கப்படுகிறது. சிறந்த சோதியுருவான திவ்யமங்கள விக்ரஹமுடைமையாலே பரமபுருஷனை ஜ்யோதிச் சப்த வாச்யனாகக் கொள்வது பொருந்தும்.

இங்குப் பூர்வபக்ஷம்;—சாந்தோக்யத்தில் * அத யதத: பரோ திவோ ஜ்யோதிர் தீப்யதே * இத்யாதி வாக்யத்தில் சிறந்த வொளி யுள்ளதாக வோதப்பட்ட ஜ்யோதிஸ்ஸானது ஆதித்யாதி ஜ்யோதிஸ்ஸேயாகும்; "யத் அத: பரோ திவோ ஜ்யோதி:" என்று (யச்சப்தத்தினால்) ப்ரஸித்தவந்நிர்தேசம் பண்ணியிருப்பதனால். ஆதித்யாதிதேஜஸ்ஸுக்கேயன்றோ அப்படிப்பட்ட ப்ரஸித்தியுள்ளது. "இதம் வாவ தத் யதிதம் அஸ்மிந் அந்த: புருஷே ஜ்யோதி:" என்று ஜாடராக்நியோடு அதற்கு ஐக்யம் கூறியிருப்பதும் தேஜஸ்ஸென்கிற ஆகாரத்தாலே ஏகஜாதீயமாகிறபடியாலே ஆதித்யாதி தேஜஸ்ஸுக்கேதான் பொருந்தும். அப்படிப்பட்ட ஜ்யோதிஸ்ஸுக்கு மிகச்சிறந்த வொளியுடைமை சொல்லியிருக்கையாலே அதுவே ஜகத்காரணமென்பது ஸித்திக்கிறது. ஏனென்னில்; முண்டகோபநிஷத்தில் * யத் பூதயோநிம் பரிபச்யந்தி தீரா: * என்று பூத யோநியான அக்ஷரத்தை ப்ரஸ்தாவித்து, அதற்கு * ந தத்ர ஸூர்யோ பாதி ந சந்த்ரதாரகம் நேமா வித்யுதோ பாந்தி குதோயமக்நி:, தமேவ பாந்தமநுபாதி ஸர்வம் தஸ்ய பாஸா ஸர்வமிதம் விபாதி * என்று மிகச் சிறந்த வொளியுடைமை சொல்லியிருக்கையாலே ஜகத்காரணத்வமுள்ள விடத்தில் அப்படிப்பட்ட வொளியுடைமை நியதமென்பது தெரிகின்றதன்றோ. ஆகவே ஆதித்யாதி ஜ்யோதிஸ்ஸே ஜகத்காரணமாகக் கடவது—என்று. (தொடரும்.)

ஒரு மஹநீயருடைய ஸ்ரீமுகம்.

துமுக்கூர் ஜில்லா, குணிகல் தாலூகா, அம்ருதூர் ஜமீன்தார்,

ந்யாய வேதாந்த மஹாவித்வான்

ஸ்ரீமத். உ. வே. A. S. ராமாநுஜாசார்ய ஸ்வாமி

அநுக்ரஹித்த ஸ்ரீமுகம்.

(5—6—'49)

ஸ்ரீமத்வேதமார்க்கேத்யாதிப்படி யெழுந்தருளியிருக்கும் K. ஸ்ரீநிவாஸய்யங்கார் ஸ்வாமி திருவடித்தாமரைகளில் அடியேன் அம்ருதூர் (ஜமீன்தார்) A. S. ராமாநுஜதாஸன் அனந்தமான தெண்டனிட்டுச் செய்யும் விண்ணப்பம். உபயகுசலோபரி. ஸ்வாமியநுக்ரஹித்த ஷோடசாத்யாயியை அடியேன் லபிக்கப்பெற்று சிரஸாவஹித்து ஆதியோடந்தமாக ஸேவித்து இந்த விண்ணப்பமெழுதிக்கொள்ளுகிறேன். ஸ்ரீகாஞ்சீ ஸ்வாமியினுடைய அஷ்டாத்யாயியையும் அடியேன் சிலநாள்களுக்கு முன்பு ஸேவித்திருக்கிறேன். தேவரீர்களுக்கு அப்போதே ஒருவிண்ணப்பமெழுத உத்தேசித்தேன். ஆனாலும் ஏதோ தாபத்ரயவசாத் நினைத்தபடி யெழுதமுடியாமல் போச்சுது. இப்போதும் எழுதாமலிருக்க முடியாமல் ஸவிநயமாக விஜ்ஞாபித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

ஸ்ரீவைஷ்ணவஸம்ப்ரதாயத்தில் ஜனித்த ஒவ்வொருவ்யக்தியும் ஸ்ரீகாஞ்சீஸ்வாமியிடத்தில் க்ருதஜ்ஞதையும் பக்தியும் வஹியாதிருக்க முடியாதாகையாலே அடியேன் அந்த ஸ்வாமியிடத்தில் ப்ரதிபத்தியுடையவன் என்பதை முன்னே விஜ்ஞாபித்துக்கொள்ளுகிறேன். ஆனால் யுக்தாயுக்தங்களை நிரூபியாமல் மூடபக்திவைக்கிறவர்களின் கோஷ்டியில் அடியேன் சேர்ந்தவனில்லை. அந்தஸ்வாமியின் க்ரந்தங்களை யெல்லாம் அடியேன் 30—35 வருஷ காலமாக அநுபவித்துவருகிறவன். சிற்சில விஷயங்களில் அடியேனுக்கு அபிப்ராய பேதம் தோன்றுவதுண்டு. அதை ஸமயங்களில் ஸ்வாமிக்கு விநயமாகத் தெரிவிப்பதுமுண்டு.

காஞ்சீபுரத்தில் சதுச்சாஸ்த்ரவித்வானையும் ஸுப்ரஸித்தராயு மெழுந்தருளியிருந்த **குன்னபாக்கம் சீமாச்சார்ஸ்வாமி** யென்பவர் ஸன்னிதியில் அடியேன் ந்யாயசாஸ்த்ரம் வாசித்துக்கொண்டும் ஸ்ரீபாஷ்யம் ஸேவித்துக்கொண்டு மிருந்த காலத்திலே (அடியேனுக்கிப்போது வயது எண்பதுக்கு ஸமீபித்திருக்கிறது. 50 வருஷங்களுக்கு முற்பட்ட ஸங்கதியை அடியேனிப்போது விஜ்ஞாபிக்கிறேன்.) ஸ்ரீ அண்ணா ஸ்வாமிக்கு பூர்வாச்ரமமாதாமஹரான ஸ்ரீமத் அழகிய மணவாளஜீயர் ஸ்வாமி மடத்தில் ப்ரஸாதஸ்வீகாரம் செய்துகொண்டிருந்தேன். அப்போது அந்த ஜீயர்ஸ்வாமி மைஸூர் ப்ராந்தம் சிஷ்யயாத்ரையாகப் புறப்பட்டெழுந்தருளி வழியில் பள்ளாரியில் சாதுர்மாஸ்ய ஸங்கல்பத்துக் கெழுந்தருளியிருந்த காலத்தில் அவ்விடத்தில்தான் பரந்த ரஹஸ்யத்தை ப்ரப்ரதமமாக தெலுங்கெழுத்தில் முத்ரணம் செய்வித்து அந்த ப்ரதிகளையெல்லாம் அடியேன் பேருக்குத்தான் மடத்திற்கு அனுப்பினார். அந்த ஸ்வாமியினுடைய நியமனப்படி சில ப்ரதிகளை அடியேன் குன்னப்பாக்கம் ஸ்வாமி ஸன்னிதியில் ஸமர்ப்பித்தபோது அந்தஸ்வாமி கடாக்ஷித்து இந்தக்ரந்தம் பெரியவாச்சான் பிள்ளை ஸாதித்ததன்று, இது அவருடைய ரசனையேயன்று என்பதைப் பல ஹேதுக்களுடன் ஸாதிச்சாச்சுது. பிறகு அதைப்பற்றின ப்ரசம்ஸை நேரவில்லை. இப்போது இரண்டுதரப்பினும் வெளிவந்திருக்கிற வாதப்ரதிவாதங்களை யெல்லாம் பூராவும் கவனித்தேன். தேவரீர், விஷயங்களின்மேலேயே போவதைவிட்டு ஸ்ரீஸ்வாமியின்மேல்

வீணான அவதூறுவார்த்தைகளை அதிகமாக எழுதியிருக்கிறதே, இது ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு கொஞ்சமும் ஸஹ்யமாயிருக்காதே. பெரிய வக்கீலாக ப்ரஸித்திபெற்றிருக்கிற தேவரீர் இவ்வளவு கேவலமான மார்க்கத்தில் எழுதுவது நன்றாயில்லையே.

ஸ்ரீகாஞ்சீ ஸ்வாமியால் உலகுக்கு எவ்வளவு உபகாரம் நேர்ந்திருக்கிறது, தர்சனத்திற்கு எவ்வளவு மஹோபகாரங்களை அவர் செய்திருக்கிறார், உலகத்தின் இருள்களை அவர் எவ்வளவு போக்கடித்திருக்கிறார் என்பதெல்லாம் அடியேன் போல்வாரைவிட தேவரீருக்கு அதிகமாகத் தெரிந்திருந்தும் இப்படி அநாவச்யமாக நிந்தைகளை வர்ஷித்து எழுதியிருப்பது நன்றாயில்லையே. உலகுக்கு ஸத்யமான விஷயத்தைத் தெரிவிக்கவேணுமானால் நபரைக் குறிக்காமலும் ஒரு தூஷணச் சொல்லையும் சேர்க்காமலும் யதார்த்தமான விஷயத்தை மாத்திரம் எழுதமுடியாதா? வைதிகர்களுக்கு இந்த வழி தெரியாவிட்டாலும் லௌகிகத்தில் தேறின தேவரீர்களுக்கும் இந்தவழி தெரியவில்லை யென்றால் இது ஆச்சர்யமாயிருக்கிறதே. ஸ்ரீவைஷ்ணவ ப்ருந்தமெல்லாம் திருவுள்ளம் கன்றும்படி இப்படி யெழுதினத்தால் அந்த ஸ்வாமிக்கு யாதொரு ஹாநியுமில்லை. தேவரீருக்குத் தான் அத்ராமுத்ர மஹத்தான ஹாநி ஏற்படுகிறதென்று யாவரும் வருந்துவர்கள்.

விஷயநிரூபணத்தில் வெற்றிபெற நினைக்கவேணுமே யொழிய நிந்தாநைபுண்யத்தில் வெற்றிபெற நினைக்கலாமோ தேவரீர்கள். இந்த ப்ரவ்ருத்தி அடியோடு நன்றாயில்லை. மிகவும் சோசநீய மென்று அடியேன் மாத்திரமேயன்று, உலக மெல்லாம் சொல்லும்.

தத்வத்ரய வியாக்கியானத்தில் ஓரேயிடத்தில் ஆச்சான்பிள்ளை யென்று பலமுறையும் பெரியவாச்சான் பிள்ளை யென்று ஒருமுறையும் ஸாதித்திருப்பது ஒரு வ்யக்தியைத்தான் என்று தேவரீர் எழுதியிருப்பதை ஸதாசார்ய ஸன்னிதியில் பரிசர்யை பண்ணி காலக்ஷேபம் செய்த ஒருவராவது ஒப்புக்கொள்ள முடியுமா? தேவரீரே எழுதிக்கொண்டிருந்தால் என்னபயன்? ஸம்ப்ரதாய நிர்வாஹகர்களாய் ப்ரஸித்தர்களான வ்யபதிஷ்டர்களில் ஒருவருடைய ஸம்மதியையாவது வாங்கி தேவரீர் வெளியிட முடியுமா? அப்படி வெளியிட்டாலன்றோ விஷயத்திற்கு ஏற்றமுண்டாகும்.

இந்த விண்ணப்பத்தை ஒரு அக்ஷரம் விடாமல் தேவரீருடைய பத்ரிகையில் அச்சிடவேணுமென்றும் பிரார்த்திக்கிறேன். முடியாவிட்டால் அதை அடியேனுக்கு உடனே தெரிவிக்கவேணும். (இந்த விண்ணப்பம் தேவரீருக்கு ரிஜிஸ்டர்ட் தபால் மூலமாக அனுப்பப்படுகிறது.)

இதன் காபி யொன்று ஸத்க்ரந்த ப்ரகாசநஸபா ஸெக்ரிடெரிகளுக்கும் அனுப்பியிருக்கிறது.

இப்படிக்கு,

A. S. ராமாநுஜாசார்யர்

(அம்ருதூர்—ஜமீன்தார்.)

ஷை ஸ்வாமியினுடைய இரண்டாவது ஸ்ரீமுகம்.

(7-6-49)

ஸ்ரீமத் உவே. புத்தூர் K. ஸ்ரீநிவாஸய்யங்கார் ஸ்வாமி ஸந்நிதியில் அடியேன் அனந்தமான தெண்டனிட்ட விண்ணப்பம். அடியேனுடைய ரிஜிஸ்டர்ட் லெட்டர் தேவரீருக்குக் கிடைத்திருக்கும். அந்த விண்ணப்பத்தை தேவரீர் பத்திரிகையில் அவச்யம் பிரசுரம் செய்யவேண்டும். அதில் தேவரீருக்கு அநபிமதமானதிருந்தால் தேவரீர் எவ்வளவும் பிரசுரம் செய்து கொள்ளலாம். அதைப்பற்றி அடியேனுக்கு ஆக்ஷேபமோ வருத்தமோ ஒன்று

யில்லை. மத்யஸ்தர்களின் அபிப்ராயங்களை தேவரீர் அபேக்ஷித்தது உண்மையான ஹ்ருதய சுத்தியோடிருந்தால் அடியேனுடையவிண்ணப்பத்தை ஒரு அக்ஷரமும் மாற்றாமல் அப்படியே பிரசுரம் செய்யவேண்டியது யுக்தம்.

மற்ற விஷயங்களில் அடியேனுக்கு அவ்வளவு நோக்கமில்லை. தத்வத்ரயவ்யாக்யான ஸ்ரீஸூக்தியை தேவரீர் அத்யந்தம் விபரீதார்த்தமாக்கி ப்ரசுரம் செய்திருப்பது ஆசார்ய ஸ்ரீஸூக்திக்கு மஹத்தான த்ரோஹமென்று சொல்ல வேடிண்யதாயிருக்கிறது. இதன் பிரதியும் ஸத்க்ரந்த ப்ரகாசந ஸபாதிகாரிகளுக்கு அனுப்பியிருக்கிறேன்.

இதி—ராமாநுஜதாஸன்

(அம்ருதூர்—ஜமீன்தார்)

ஸ்ரீ. உ. வே. ஸ்ரீரங்கம் பெரிய நம்பி க்ருஷ்ணமாசாரியர் ஸ்வாமி—

(நஞ்சன்கூடு ஸமீபம்.)

கழலையென்னும் அக்ரஹாரத்தில் நின்றும் விடுத்த ஸ்ரீமுகம்.

4—6—49

ஷோடசாத்யாயியென்கிற புத்தகம் வந்து சேர்ந்துபார்வையிட்டேன். அந்த வக்கீல் ஸ்வாமி இப்படிப்பட்ட வழியில் பிரவேசிப்பாரென்று நான் நினைத்திருக்கவில்லை. P. B. A. ஸ்வாமியென்று ஒரு அஷ்டோத்தரசதம் ஆவ்ருத்தி அவர்திருக்கையால் எழுதியிருப்பதால் அவரை மஹாஸுக்ருதியென்றே மதிக்கவேண்டும். திருச்சந்த விருத்தத்தில் திருமழிசைப்பிரான் "வைது நின்னைவல்லவாபழித்தவர்க்கும்" என்றாரம்பித்து அருளிச் செய்திருக்கிற பாசுரம் அந்த வக்கீலுக்கு மிகவும் பொருத்தமாயிருக்கிறதென்று பலர் அபிப்ராயப்பட்டார்கள். ஸ்வாமிமூலமாக மேன்மேலும் அபூர்வமான அத்புத விஷயங்கள் வெளிவருவதற்கு மஹான்கள் எதிர்பார்த்திருப்பார்கள்; எது எப்படியானாலும் தத்வத்ரய வியாக்கியானத்தில் மணவாள மாமுனிகளின் ஸ்ரீஸூக்திகளில் அவர் செய்திருக்கிற அபார்த்தம் அங்கங்கே காலக்ஷேபபரர்களாக எழுந்தருளியிருக்கின்ற ஸகலஸ்வாமிகளாலும் அவச்யம் ஆக்ஷேபிக்கப்படுமென்பதில் ஸந்தேஹமில்லை. ஆனால் அந்த நிந்தனைக்களஞ்சியத்தை பொறுமையுடன் பார்க்கவும் பொருள்படுத்தி யெழுதவும் முன்வருவாரார்?.......தாஸன்-பெரிய நம்பி க்ருஷ்ணமாசார்யன்.

ஸ்ரீ. உ. வே. திருக்கோட்டியூர்.

பண்டித. ஸ்ரீரங்கராமாநுஜாசார்ய ஸ்வாமியின் ஸ்ரீமுகம்.

ஷோடசாத்யாயியிலுள்ள விஷயங்கள்யாவும் அப்ராமாணிகங்களென்பதை ஒவ்வொருவரும் எளிதாகத் தெரிந்துகொள்வார்களானாலும் எடுத்துக்காட்டுவது அவசயமென்று தோன்றி இத்துடன் அனுப்பியிருக்கிற வியாஸத்தை ஸ்ரீராமாநுஜனில் வெளியிடவேணுமென்று பிரார்த்திக்கிறேன்.

[கார்யதர்சியின் குறிப்பு:—பத்ரிகையில் போதுமான அவகாசமில்லாமையால் ஷெ வியாஸம் வெளியிடப்பட வில்லையென்பதற்கு அந்த ஸ்வாமியின் க்ஷமையைவேண்டுகிறோம்.]

ஸ்ரீ:

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

முப்பத்திரண்டு மொழிமாலை.

(ப்ர—அ.)

மன்னு மணவாள மாமுனிவன் மாமலர்த்தாள்
என்னுடைய நற்செல்வ மென்றிசையும்—துன்னுபுக
ழாரியர்கள் தாளை யனவரத மேத்துதலாங்
காரியமே நந்தமக்குக் கண்.

முப்பத்திரண்டு மொழிமாலை யென்றிட்டுச்
செப்பஞ் செழிக்கச் சிறந்துரைக்கேன்—துப்புடையார்
கண்ணாரக் கண்டுகந்துங் காதாரக் கேட்டுகந்தும்
திண்ணார வோர்வார் தெரிந்து.

1. ஒன்றுபேசினாலு மெழுதினாலும் அது உலகம் உகந்து ஏற்கும்படியும் நீடூழி நின்று புகழ்பெறும்படியும் அமையவேணும். மானிடர்க்குப் பரஸ்பரம் மாச்சர்யம் மீதூர்ந்து நிந்தைகளைப் பொழிந்துகொள்ளுதல் இவ்விருள்தருமா ஞானத்திற்கு மிகவு மேற்ற இயல்பாம். அப்படிப்பட்ட நிந்தை மலிவிந்தைகளைப் பத்திரிகைகளிலும் புத்தகங்களிலும் பரவவிடுவதனால் சில பாமரர்கள் களிக்கலாமத்தனை. பண்டிதர்களும் பெரியாரும் மிகவுமருவருக்கும்படியான அத்தகைய நிந்தைகளுக்கு அடியேன்பால் ஈஷத்தும் எதிரொலி தோன்றாதபடிக்கு பகவத்பாகவத க்ருபாகடாக்ஷத்தைப் பிரார்த்திக்கின்றேன்.

2. அடியேனை நோக்கிப் பொய்யனென்றும் வஞ்சகனென்றும் இனைய ஸத்கார ஸூக்திகளைப் பெரியார் எவ்வளவு அநுக்ரஹித்தாலும் அதில் இறையும் வெருப்போ வெகுளியோ விளையாது. ஸ்ரீராம ப்ராவண்யமே வடிவெடுத்த பரதாழ்வான் விஷயத்தில் குஹப்பெருமாளும் பரத்வாஜமுனிவரும் இளைய பெருமாளும் பேசினவை ஸ்ரீராமாயண ப்ரஸித்தம். அவற்றால் அப்பரதனுடைய புகழ்ப் பெருமைக்கு என்ன மாசு வந்திட்டது. * தாமேவ இக்ஷ்வாகு நாதஸ்ய பரதஸ்ய கதாம் குரு * என்று சக்ரவர்த்தி திருமகனார் இடைவிடாது வாய்வெருவும்படியன்றோ அமைந்தது அவன்றன் பெரும்புகழ்.

3. பரந்த ரஹஸ்ய மருளிச்செய்த ஆசிரியரின் திருநாமத்தை மணவாளமாமுனிகளின் திவ்ய ஸூக்திகளைக்கொண்டு நிஷ்கர்ஷிக்கவேண்டிய தொன்றே நல்லார்க்குற்ற நற்பணி. 1. மாமுனிகளுக்கு முற்பட்ட ஆசிரியர்களின் திருவாக்கு, 2. பிற்பட்டவர்களின் திருவாக்கு, 3. மாமுனிகளின் திருவாக்கு—என மூன்றுவகுப்பாக்கி முதலிரண்டு வகுப்புகளைத் தள்ளி மூன்றாவது வகுப்பொன்றையே நாம் முக்கியமாகக் கொண்டோம்; இதற்குக் காரணமும் விரியவுரைத்தோம் பண்டே; மீண்டும் சிறிது நினைப்பூட்டுகிறோம்; சிறியவாச்சான்பிள்ளை தோன்றாதகாலத்தில் (பெரிய) என்னும் விசேஷணத்திற்கு விசேஷ ப்ரயோஜனமில்லாமையாலே முற்பட்டவர்கள் ஆச்சாபிள்ளையென்றே சொல்லிப் போந்தாலும் எழுதிப்போந்தாலும் அதனால் விவாதாஸ்பத விஷயத்தில் ஒரு நிர்ணயம் பெற இயலாது. பிற்பட்டவர்கள் இருள் துயக்குமயக்குகளில் நம்மோடொத்தவர்களே யாதலால் அன்னவர்களது வாக்குக்களைக்கொண்டும் நாம் ஒரு நிஷ்கர்ஷம் பெற வழியில்லை. இப்படியன்றிக்கே மணவாளமாமுனிகளின் திருவாக்கு எவ்விதமான ஸந்தேஹ விபர்யயங்களுக்கும் ஈஷத்தும் ஆஸ்பதமன்றிக்கே தெள்ளறிவை யூட்டத் தோன்றியதாதலால் ப்ராக்ருத விஷயத்தில் அஃதொன்றே நமக்குத் தஞ்சம்.

4. 'பரந்த ரஹஸ்யம் ஆச்சான்பிள்ளை யருளிச்செய்ததே யன்றிப் பெரியவாச்சான் பிள்ளையருளிச் செய்ததன்று என்பதை அடியேன் பலபல சான்றுகளால் தெரிந்துகொண்டேனாயினும் அவற்றுள் ஒன்றேயொன்றுதான் தலைமைபெற்றுளது. அதைத்தான் அஷ்டாத்யாயிக்கு ஆருயிராக அடியே னெடுத்துக் காட்டியுமிருப்பது. மற்றவற்றில் விசாரங்களை அடியோடு மறந்திட்டு இஃதொன்றில் மாத்திரம் முந்துற விசாரம் செய்வோம். இதில் அடியேன் மருள்கொண்டவனென்று மத்யஸ்தர்களான மஹநீயர்கள் கூறிவிடுவரேல், வேறு பல ப்ரமாணங்கள் அடியேனுக்கு எவ்வளவு ஸாதகங்களா யிருந்தாலும் அவற்றை யெடுத்துப் பேசுவது தவிர்ந்து கைகூப்பி நிற்பேனென்பது திண்ணம். மணவாளமாமுனிகளின் திவ்ய க்ரந்தங்களைத் திருவரங்கம் பெரியகோயில் ஸ்ரீபுல்லிபுத்தூர் வானமாமலை ஆழ்வார் திருநகரி திருவாலி திருநகரி முதலான திவ்யதேசங்களில் அந்நாள்தொடங்கி இந்நாள் வரையில் ஸத்ஸம்ப்ரதாய பரம்பரையாக ப்ரவசநம் செய்துபோரும் பெரியார் பலர் எழுந்தருளியிருக்கின்றார்களன்றோ. அவர்கள் பரந்த ரஹஸ்யத்தைப் பற்றின விசாரத்தில் சிறிதும் ப்ரவேசிக்கவேண்டா; அடியே னெடுத்துக்காட்டும் மணவாளமாமுனிகளின் திவ்ய ஸ்ரீஸூக்தி யொன்றைப் பெரியார்கள் எங்ஙனே நிர்வஹித்துப் போருவது என்பதொன்றிலேயே அவர்கள் கருத்தைச் செலுத்துக.

5. தத்வத்ரயத்தில் அசித்ப்ரகரணத்தில் "ஸ்பர்சதந்மாத்ரை தொடக்கமான" இத்யாதி சூர்ணைக்கு மணவாளமாமுனிகளின் வியாக்கியானம் மிகவிரிவானது. அங்குப் பிள்ளைலோகாசர்யர் (மூலத்தில்) சிலவிஷயங்கள் அவச்யம் அருளிச்செய்யவேண்டியிருந்தும் ஸம்க்ஷேபமாக அருளிச் செய்கிற க்ரந்தமாகையாலே அருளிச்செய்யாது விட்டிட்டா ரென்று மாமுனிகள் முடிக்கிறார். அங்கு அவச்யமருளிச் செய்யவேண்டிய விஷயங்கள் எவை என்பதை மாமுனிகள்தாமே விரிவாகக் காட்டியருளுகிறார். (அதையிங்குச் சிறிது விவரிக்கிறேன்.) பூதாதியென்று சொல்லப்படுகிற தாமஸாஹங்காரத்தில்நின்றும் சப்ததந்மாத்ரை பிறக்கும்; இதில்நின்றும் ஆகாசமும் ஸ்பர்சதந்மாத்ரையும் பிறக்கும்; இதில்நின்றும் வாயுவும் ரூபதந்மாத்ரையும் பிறக்கும்; இதில்நின்றும் தேஜஸ்ஸூம் ரஸதந்மாத்ரையும் பிறக்கும்; இதில் நின்றும் அப்பும் கந்ததந்மாத்ரையும் பிறக்கும்; இதில் நின்றும் ப்ருதிவி பிறக்கும்—என்று முந்துற வொருவிதமாக உத்பத்திக்ரமத்தையருளிச் செய்து, உடனே "ஸ்பர்சதந்மாத்ரை தொடக்கமான நாலு தந்மாத்ரைகளும் ஆகாசந் தொடக்கமான நாலு பூதங்களுக்கும் கார்யமாய் வாயுதொடக்கமான நாலுபூதங்களுக்கும் காரணமாயிருக்குமென்றுஞ் சொல்லுவர்கள்" என்று பக்ஷாந்தர மொன்றையும் அருளிச்செய்துவைத்தார் (மூலத்தில்) பிள்ளைலோகாசார்யர்.

6. இங்கு முக்கியமாக ஒருவிஷயம் சொல்லப்பட வேண்டும்; அதாவது—கார்யோத்பாதகங்களான தத்வங்களானவை தம்தம் காரண வஸ்துக்களினால் ஆவரணம் பெற்றே உத்பாதநம் செய்கின்றன என்பது சொல்லப்படவேண்டும். த்வக்கு இல்லாத பீஜத்திற்கு உத்பாதநசக்தி (அங்குரசக்தி) யில்லாதாப்போலே ஸ்வஸ்வகாரணாவரணமற்ற தத்வங்கள் உத்பாதநம் செய்யமாட்டா என்பது சாஸ்த்ரங்களின் கொள்கை.

7. இதை மணவாளமாமுனிகள் ப்ரமாண விசேஷங்களைக் கொண்டு நிரூபித்தருளி, முடிவில் "இது தத்வத்ரய விவரணத்தில் ஆச்சான் பிள்ளையருளிச்செய்த க்ரமம்" என்று அருளிச் செய்து, உடனே "இங்ஙனன்றிக்கே தத்வநிரூபணத்திலே ஜீயரருளிச் செய்ததொரு க்ரமமுண்டு" என்று தொடங்கி விரிவாக வொருக்ரமத்தை யெடுத்துக்காட்டியருளி, இவ்விரண்டு க்ரமங்களுக்கும் அந்யோந்ய விரோதமில்லை யென்பதையும் உபபாதித்தருளினர்.

8. பிறகு நிகமனஞ் செய்தருளுமிடத்து, ஆச்சான் பிள்ளை தத்வத்ரயவிவரணத்தில் தந்மாத்ரத்துக்கு ஆவரணம் சொன்னாப்போலே அதன்விசேஷத்துக்கும் ஆவரணம் சொல்லியிருக்கவேண்டும்; ஆனாலும் அதுவும் சொல்லப்பட்டதாகவே கொள்ளவேணும். அப்படி-

கொள்ளப்படாவிடில் உத்பத்தியே ஸங்கதமாகாதன்றோ—ஆகையால் இரண்டுங் கொள்ள வேணும்—என்று ஒருவிஷயம் முடித்தருளினர்.

9. இதற்குமேல் வாதிகேஸரி ஜீயருடைய தத்வ நிரூபண க்ரந்தத்தில் இப்படி ஒன்றை உபலக்ஷண மர்யாதயா கொள்ளவேண்டாமல் இரண்டும் வ்யக்தமாகவே சொல்லப்பட்டிருப்பதாகத் தெரிவித்தருளி, ஆனாலும் அவருடைய திருவாக்கில் விசேஷத்தினுடைய உத்பத்திக்கு முன்னே தந்மாத்ரத்துக்கு ஆவரணம் கொள்ளவேணும்—என்றருளிச் செய்தார். ஆக, ஆச்சான் பிள்ளை க்ரந்தத்தையும் வாதிகேஸரி க்ரந்தத்தையுங்கொண்டு மாமுனிகள் நிகமனஞ் செய்தருளினது பூததந்மாத்ரஸ்ருஷ்டி சொல்லுகிற விந்த ஸ்தலத்தில் ஆவரணக்ரமமும் சொல்லியே யாகவேணுமென்று.

10. ஆனால் பிள்ளை லோகாசார்யர் மூலத்தில் ஆவரணக்ரம ப்ரஸ்தாவமே செய்தருளவில்லை. இது அநபேக்ஷிதமாகையாலே அருளிச் செய்யப்படவில்லை யென்று சிலர் எண்ணிவிடக்கூடுமென்று கருதிய மாமுனிகள் "இப்படி பூததந்மாத்ரஸ்ருஷ்டி சொல்லுகிறவிடத்திலே ஆவரணக்ரமம் வக்தவ்யமாயிருக்கச் செய்தேயும் அருளிச்செய்யா தொழிந்தது அபேக்ஷிதமல்லாமையன்று; ஸங்கோசேந உத்பத்திக்ரமத்தையருளிச் செய்தாரித்தனை" என்றெழுதியருளினர். சொல்லவேண்டியது அவச்யமாயிருந்தும் ஸங்க்ரஹருசியாலே சொல்லாது விட்டிட்டாரென்றபடி.

அதற்கடுத்த வாக்கியம்—

"பெரிய வாச்சான் பிள்ளையும் இப்படியிறே யருளிச்செய்தது" என்பதாம்.

ஸங்க்ரஹேண உத்பத்திக்ரமத்தைச் சொல்லுகையினாலேயே ஆவரணக்ரமத்தைச் சொல்லாது விட்ட பிள்ளைலோகாசாரியர்போலவே பெரிய வாச்சான் பிள்ளையும் அதைச் சொல்லாது விட்டிருக்கின்றார் என்பதே இதற்குப் பொருள். வேறுவகையான பொருள் ஸர்வாத்மநா அஸம்பாவிதம்.

11. இங்குப் பிறர் சொல்லும் பொருள் யாதெனில், கீழே ஆச்சான் பிள்ளை யென்கிற சொல்லினால் குறிக்கொள்ளப்பட்ட ஆசிரியரேதான் முடிவில் பெரியவாச்சான் பிள்ளை யென்ற சொல்லால் விளக்கப்பட்டாரென்று. இது ஒரு விதத்திலும் பொருந்தக் கூடியதன்று. ஆவரணக்ரமத்தைச் சொல்லியிருப்பவராக நன்கு நிரூபிக்கப் பட்ட ஆச்சான் பிள்ளை யானவர் தத்ப்ரஸ்தாவமும் செய்தருளாத பிள்ளை லோகாசார்யரோடு எப்படி ஸாம்யம் பெற முடியும்? இந்த ஸாம்யம் நெஞ்சினும் நினைக்கமுடியாததன்றோ.

12. ஆச்சான் பிள்ளை ஆவரணக்ரமத்தின் ஒரு பாகத்தைச் சொன்னாரேயொழிய மற்றொருபாகத்தைச் சொல்லவில்லை யென்பது தெளிவாக விளங்குகிறது என்று இதை உபஷ்டம்பகமாகக் கொண்டு பிறர் எழுதுவது சாஸ்த்ரஜ்ஞ ஸரணிக்குச் சேராது. சாஸ்த்ர வாஸநை யில்லாதவர்கள் இதை அவகாஹித்துக் கொள்வதுமரிது. முன்னே மணவாள மாமுனிகளின் ஸ்ரீஸூக்தி எங்ஙனே யுள்ளதென்று பார்க்கவேணும்; "(ஆச்சான் பிள்ளை) தந்மாத்ரத்துக்கு ஆவரணம் சொன்னதுபோலே தத்விசேஷத்துக்கு ஆவரணம் சொல்லிற்றில்லையே யாகிலும் அது உபலக்ஷணமாமித்தனை;.........இரண்டுங் கொள்ள வேணும்" என்று மாமுனிகள் அருளிச் செய்துள்ளார். "உபலக்ஷணமாமித்தனை" என்றதன் தேறுதலை சாஸ்த்ரஜ்ஞர்களே யன்றோ அறியமுடியும்.

13. 'ஆச்சான் பிள்ளை மற்றொரு பாகத்தையும் சொல்லாது விட்டவரல்லர்; சொல்லியே யுள்ளார்' என்பதன்றோ மாமுனிகளின் முடிவு. இவ்விதமான முடிவு பிள்ளை லோகாசார்யருடைய மூல ஸ்ரீஸூக்தி விஷயத்தில் கிடையாதே. சொல்லவேண்டிய ஆவரணக்ரமத்தை அடியோடு ப்ரஸ்தாவியாத லோகாசார்யருக்கும் அதைப் பூர்த்தியாகச் சொன்னவராகவே நிகமிக்கப் பெற்ற ஆச்சான் பிள்ளைக்கும் ஸாம்யம் ஒரு படியாலும்

பொருந்தாது. "பிள்ளை லோகாசார்யர் ஸங்கோசேந உத்பத்தி க்ரமத்தையருளிச் செய்தாரித்தனை" என்றிவ்விதமாகப் பங்க்தியை மாமுனிகள் அருளாமல் "உபலக்ஷணமர்யாதயா இங்கு ஆவரணமும் சொல்லிற்றாகக் கொள்ளக்கடவது" என்று இங்ஙனே பங்க்தியருளிச் செய்திருந்தாராகில் ஆச்சான் பிள்ளைக்கும் லோகாசார்யர்க்கும் இவ்விஷயத்தில் ஒருவாறு ஸாம்யம் நெஞ்சிலாவது நினைக்கமுடியும். அப்போதும் "பெரியவாச்சான் பிள்ளையு மிப்படியிறே அருளிச் செய்தது" என்கிற வாக்யத்திற்கு ஸமந்வய லேசமுங் கிடையாது பிறர் கூறும் பொருளில். கீழ்ச்சொன்ன ஆச்சான் பிள்ளையைப் பற்றியே இது சொல்வதானால் அவருடைய நிரூபண விஸ்தாரத்தைக் கீழே விவரித்திருக்கவே வேண்டா.

14. தவிரவும், பெரியவாச்சான் பிள்ளையையே ஆச்சான் பிள்ளையென்று மாமுனிகள் திருவுள்ளம்பற்றி ஸ்ரீஸூக்திஸாதிப்பவராகில், பெரியவாச்சான் பிள்ளை என்கிற ஸவிசேஷநிர்தேசத்தை முந்துறமுன்னம் செய்துவிட்டு ஆச்சான்பிள்ளையென்கிற நிர்விசேஷநிர்தேசத்தைப் பின்னே பின்னே செய்தருளியிருப்பர். இதுதான் க்ராந்திகஸரணி. அதே ப்ரகரணத்தில் நடுவில்திருவீதிப்பிள்ளைபட்டருடைய ஸ்ரீஸூக்திகளைப்பலகால் உதாஹரித்தருளாநின்ற மாமுனிகள் முதன்முதலான நிர்தேசத்தில் 'நடுவில் திருவீதிப்பிள்ளைபட்டர்' என்று ஸவிசேஷமாக எழுதியருளி, பின்னே பின்னே 'பட்டர்' என்று மாத்திரம் நிர்விசேஷமாக எழுதியுள்ளபடியைப் பல்காலுங்காணா நின்றோம்.

15. க்ராந்திகஸரணியென்று கொண்டு தெரிவிக்கப்படும் இவ்விஷயம் நிற்க. அர்த்தஸ்திதியை நோக்கிச் சொல்லுமிடத்தும் "பெரியவாச்சான் பிள்ளையுமிப்படியிறே யருளிச் செய்தது" என்கிற பங்க்திக்குப் பிறர் ஏறிடும் பொருள் சிறிதும் ஏறமாட்டாததன்றோ. ஏறும், ஏறாது என்பதை நிர்ணயிக்கவேண்டிய பொறுப்பு வாதிப்ரதிவாதிகளுடையதன்று, மத்யஸ்தமஹநீயர்களுடையதேயாகும். உபய வேதாந்தக்ரந்த காலக்ஷேபப்ரவணர்களான ப்ரவீணர்களுக்கே இந்தப்பொறுப்பை நாம்விட்டிருக்கிறோம். அப்படிப்பட்ட மஹநீயர்கள் ஒருமிடறாகத் தம் தம் திருவுள்ளத்தை வெளியிட்டாயிற்று. இனி, "மாமுனிகளின் திருவுள்ளம் இப்படியன்று, நீ கொண்டது பிசகு" என்று நிரூபிக்கவல்ல பெரியாருளரேல் நன்கு நிரூபித்தருளி அடியேனைத்தெளிவிக்கலாம். இந்தப் பொறுப்பு மத்யஸ்தமஹநீயர்களுக்கே விடப்பட்டிருக்கின்றதென்பதை புந: புநரபி விஜ்ஞாபயே.

16. இதற்குமேல், பெரியவாச்சான் பிள்ளை அப்படி ஸம்க்ஷேபேண அருளிச் செய்தது இன்னவிடத்தில் என்பதை மாமுனிகள் காட்டியருளாதது குறையன்றோ என்கிறவர்தம் தோன்றியுள்ளது. கேண்மின்; அவ்விடத்திலேயே (103) "ஸ்பர்சதந்மாத்ரை தொடக்கமான" என்று தொடங்கியுள்ள சூர்ணையின் வியாக்கியானத்தில் "...ஸ்ரீபராசரபகவானுக்கு விவக்ஷிதமென்று நினைத்து வ்யாக்யாதாக்கள் வ்யாக்யானம் பண்ணிவைக்கையாலே" என்று மாமுனிகளின் ஸூக்தி காண்கிறோம். எந்த வ்யாக்யாதா என்பதை தெளிவிக்கவில்லையே யென்று குறைகூறலாகுமே? தெரிந்தவர்களுக்கு எளிதாகத் தெரியக்கூடியதேயென்கிற திருவுள்ளத்தினால் மாமுனிகளும் விசதப்படுத்தியருளாமல் விட்டிடு மிடங்களுமுண்டே.

17. முமுக்ஷுப்படியில் "அத்ர பகவத்ஸேநாபதிமிச்ரர் வாக்யம்" என்ற விடத்து வியாக்கியானத்தில், அந்த ஸேநாபதிஜீயர் யார்? எக்காலத்திலிருந்தவர்? யார் திருவடிகளில் ஆச்ரயித்தவர்? அந்த வாக்கியம் யாரை நோக்கி எப்போது அவர் ஸாதித்தது? என்று இவற்றை விசதீகரித்தருளவில்லையே யென்று குறைநினைக்கவொண்ணுமோ? தத்வத்ரயத்திலேயே (70) "*ஆச்ரயாதந்யதோ வ்ருத்தே: ஆச்ரயேண ஸமந்வயாத், த்ரவ்யத்வஞ்ச குணத்வஞ்ச ஜ்ஞாநஸ்யைவோபபத்யதே* என்றிறே ஆளவந்தார் அருளிச்செய்தது" என்றருளியுள்ளார் மாமுனிகள். இன்ன க்ரந்தத்திலென்பதைக் காட்டியருளவில்லையே யென்று குறை கூறவொண்ணுமோ?

அன்றியும், "கட்டிப்பொன்போலே சேஷத்வம், பணிப்பொன் போலே பாரதந்த்ர்யம் என்னக்கடவதிறே!" என்றும், "ஆனந்தம் அவன் ப்ரீதியைத் தளிரெழுப்ப என்கிறபடியே" என்றும் இப்படி சில ஸ்ரீஸூக்திகளும் மாமுனிகளின் வியாக்கியானங்களில் காண்கின்றன; இந்த மேற்கோள்கள் எவ்விடத்திலுள்ளன வென்பது விசதவாக் சிகாமணிகளால் விசதீகரிக்கப்பட வில்லையேயென்று குறை கூறவொண்ணுமோ? அக்காலத்திலிருந்த ப்ரஸித்தி விசேஷங்களைப்பற்ற விசதீகரணம் வேண்டாவென்று விடுத்தருள்வதுண்டு என்பதுதான்.நன்கு தெளிவாகிறது.

19. மிகமுக்கியமாக வொன்று தெரிவிப்போமிங்கு; மாமுனிகள் பட்டருடைய ஸ்ரீஸூக்திகளையெடுத்தருளிச் செய்யுமிடங்களிலெல்லாம் "என்று பட்டருளிச் செய்தார்" "என்று பட்டராலுமருளிச் செய்யப்பட்டது" என்று அருள்வதே இயல்பு. ஓரிடத்தில் மாத்திரம் "பெரியபட்டர் அருளிச்செய்தார்" என்கிறார். எங்கே யென்னில், ஸ்ரீவசந பூஷணத்தில் ஐந்தாவது சூர்ணையின் வியாக்கியானத்தில்—"பெரியபட்டரும் ஸ்ரீஸஹஸ்ர நாமபாஷ்யோபோத்காதத்திலே * ஸ்ரீராமாயணவத் மஹாபாரதம் சரணம் * என்றருளிச் செய்தாரிறே" என்றுள்ளது காணலாம்; மற்றவிடங்களிலெல்லாம் பட்டர் பட்ட ரென்றே அருளிச் செய்து போந்தவர் இவ்வோரிடத்தில் மாத்திரம் பெரியபட்டர் என்றருளிச் செய்வானேன்? என்று சங்கை தோன்றினால், அங்கேயே முன் பங்க்தியை ஸேவித்தால் செவ்வனே தெளிவு பிறக்கும். "இதுவும் நடுவில் திருவீதிப் பிள்ளை பட்டர்தாமே யருளிச் செய்தார்" என்பது அந்த முன்னே யுள்ள ஸ்ரீஸூக்தி; உடனே ஸ்ரீபராசர பட்டருடைய ஸ்ரீஸூக்தியையும் எடுத்துக்காட்ட நேர்ந்தது; முன்னே காட்டிய பட்டரைக் காட்டிலும் வேறுபாடு தோன்றுவதற்காகவே "பெரிய பட்டரும்" என்று அருளிச் செயலாயிற்று. இது தவிர வேறு காரணம் கிடையாது.

20. மணவாள மாமுனிகளருளிச் செய்த நான்கு ரஹஸ்யங்களின் வியாக்கியானங்களுக்குள் பெரியவாச்சான் பிள்ளை யென்று ப்ரயோகம் செய்தருளியுள்ள விடம் ஒன்றே யொன்றுதான். அதுதான் கீழே நிரூபித்தவிடம். அங்கு, ஆச்சான் பிள்ளை ஆச்சான் பிள்ளை யென்றே முன்னே அருளிச் செய்து வந்தபடியாலே அந்த ஆசிரியரைக் காட்டிலும் வேறுபாடு தெரிவிப்பதற்காகவே உடனே பெரிய வாச்சான் பிள்ளை யென்று பணித்தது. இவ்வளவு ஆராய்ச்சியின்றிக்கே, 'முன்னே ஆச்சான் பிள்ளை யென்று நிர்தேசித்தவரையேதான் பின்னே பெரிய வாச்சான் பிள்ளை யென்று நிர்தேசித்தது' என்று கூறுவது ஸதாசார்ய ஸேவாரஸிகர்களுக்கு ஏற்குமோ வென்பதை விவேகிகள் விமர்சிப்பது.

21. இந்த சர்ச்சையிலீடுபட்டபோது, மணவாளமாமுனிகளின் வியாக்கியானக்ரந்தங்களில் ஆளவந்தார் முதலான நம் பூர்வாசார்யர்களின் ப்ரஸ்தாவமும் அவர்களது பொன்னே போன்ற மொழிகளின் உதாஹரணமுமுள்ள விடங்களை யாவரும் கண்ணாடிபோல் காண்பதற்கு ஓர் உபாயம் செய்யவேணுமென்று தோன்றியதனால் மாமுனிவன் மேற்கோள் விளக்கு என்கிற சிறுநூலைச் சேகரித்து வெளியிட்டுள்ளேன். அதனையுற்றுநோக்குவார்க்குப் பல விஷயங்கள் தெரியவரும். இப்படியே மற்றும்சில ஆசாரியர்களின் ஸ்ரீஸூக்திகளிலிருந்தும் மேற்கோள் விளக்கு அடைவே வெளியிடப்பெறும்.

22. அதுநிற்க. இப்போது வெளியிடப்பட்டுள்ள மாமுனிவன் மேற்கோள் விளக்கில் மநுஷ்யஸஹஜமான ப்ரமாதவசத்தினால் ஒன்றிரண்டு மேற்கோள் விடுபட்டிருக்கவுங் கூடும். கூடுமானவரை விடுபடாதபடி சேகரித்திருப்பதாகவே எண்ணம். பெரியார்கள் மாமுனிகளின் வியாக்கியான க்ரந்தங்களிலேயே நேராக அவகாஹித்துப் பரிசீலித்து, மாமுனிகள் ஆச்சான் பிள்ளையையும் பெரியவாச்சான் பிள்ளையையும் ஒரேவ்யக்தியாகத் திருவுள்ளம் பற்றியிருக்கிறாரா? தனிப்பட்ட வ்யக்தித்வயமாகத் திருவுள்ளம்பற்றி யிருக்கிறாரா? என்பதை விவேகித்து வெளியிடுவது உலகுக்கு மஹோபகாரமாகும்.

23. பரந்தரஹஸ்யம் ஆச்சான் பிள்ளை யருளியதேயல்லது பெரியவாச்சான் பிள்ளை யருளியதன்று என்கிற ஸ்தாபனத்திற்கு உயிராகக் கொண்ட விஷயத்தை அடியேன் விசதமாக நிரூபித்தாயிற்று. இஃதொன்றையே பரமப்ரமாணமாகக் கொண்டிருக்கின்றேன். மற்றுள்ள ப்ரமாணங்களைப்பற்றி விசாரமேவேண்டா. இஃதொன்றில் பெரியார்களின் திருவுள்ளம் வேறாயிருந்தால் வெளிவரட்டும்.

24. பெரியவாச்சான் பிள்ளை யென்கிற சொல்லைச் சிலர் பெரியவாய்ச் சாண்பிள்ளை என்று கூறி, ‘சாண்பிள்ளையாயிருந்தாலும் வாய்பெரியர்’ என்று அர்த்தமுரைப் பதுண்டு; ஆனால் அது பண்டித கோஷ்டிகளில் பரிசுபெறாது; சிலபாமரர்க்கு ரஸ்யமாயிருக்கும். அப்பொருளையே நெஞ்சிற்கொண்ட பிறர், தத்வத்ரய வியாக்கியானத்தில் மாமுனிகள் ஆச்சான் பிள்ளையென்றே முன்னம் சொல்லிவந்து முடிவில் பெரியவாச்சான் பிள்ளையென்றது—‘விரிவாகச் சொல்லுகிற அவரே சுருங்கச் சொன்னபோது லோகாசார்யர் சுருங்கச் சொன்னது அதிசயமன்று என்று காட்டுவதையே உள்ளுறையாகக் கொண்டது, இது மஹாமேதாவிகளுக்கே ஸூக்ஷ்மமாக அறியக் கூடிய விசேஷார்த்தம்’ என்று கூறுவதன் பொருத்தத்தை ப்ராஜ்ஞர்களே பார்க்கவேணும். பெரிய என்கிறசொல் எதில் விசேஷணமாக அந்வயிக்கிறது? என்று கேட்டால் ஸமஞ்ஜஸமாக விடை கூறவேணுமே. அந்த விசேஷணமானது, திருமலை பெரியஜீயர்’ என்பதுபோன்ற வ்யவஹாரங்களிற்போல் வ்யக்தியின் வேறுபாட்டை மாத்திரமே காட்டவந்ததேயல்லது வேறு எந்தவிசேஷத்தையும் காட்டவந்ததன்று. பட்டர் காலத்திலே நஞ்சீயர் பெரியஜீயரென்று வழங்கப்பட்டுவந்தாரென்று தேசிகனுடைய ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தினால் அறிகிறோம். மணவாளமாமுனிகள் பெரியஜீயரென்று வழங்கப்பட்டுவந்தாரென்பது ஸர்வஸம்ப்ரதிபந்நம். இந்த வ்யபதேசங்களில் பெரிய என்பது சிறியவொரு ஜீயரை வ்யாவர்த்திக்கு மத்தனையேயல்லது வேறோர் பொருட்டன்று. ஆகவே இங்குப் பிறருடைய விசேஷார்த்த கல்பநம் ஆகாசதாண்டவமென்று முடிந்தது.

25. அஷ்டாத்யாயியில் (பாரா 8-ல்) “உபதேசரத்தினமாலையில் திருநாம ப்ரஸித்தி தெரிவதற்காக மூன்றுபாசுரங்களில் பெரிய வாச்சான்பிள்ளை யென்று பெயரையிட்டுக் கூறினாராயினும் மற்றவிடங்களில்......” என்று அடியேனெழுதியிருப்பதனைக் கண்ட பிறர்—“உபதேசரத்தினமாலையில் திருநாமப்ரஸித்தி தெரிவதற்காக ஓரிடத்தில் பெயரைச் சொல்லிக் குறித்தால் போதுமே; மற்ற இரண்டிடங்களிலும் பூர்வர்களென்றே மாமுனிகள் ஏன் குறிக்கவில்லை யென்று கேட்டால் என்னபதில் சொல்லமுடியும்?” என்கிறார்கள். இது உபதேசரத்தினமாலையைக் கனவிலுங் காணாதாருடைய அட்டஹாஸமன்றோ. அங்குள்ள மூன்று பாசுரங்களிலும் பெரியவாச்சான் பிள்ளையென்றே பெயரிட்டுச் சொல்லியாகவேண்டிய நிர்ப்பந்தமிருப்பதை நிரூபிக்கக் கேண்மின்; * பிள்ளான் நஞ்சீயர் பெரியவாச்சான்பிள்ளை தெள்ளார் வடக்குத் திருவீதிப்பிள்ளை, மணவாளயோகி திருவாய்மொழியைக் காத்த குணவாளரென்று நெஞ்சேகூறு.” என்பது முதலிடம். திருவாய்மொழிக்கு வியாக்கியானஞ் செய்தருளின ஆசிரியர்களை யெல்லாம் பெயரிட்டுக்காட்டுகிற பாசுரமிதுவாகையால் இதில் பெரியவாச்சான்பிள்ளை யென்றே சொல்லியாகவேண்டிற்று.

26 பிறகு, * நம்பிள்ளை தம்முடைய நல்லருளாலேவியிடப், பின் பெரியவாச்சான் பிள்ளையதனால்......இருபத்தினாலாயிரம் * என்றது இரண்டாவதிடம். இன்ன பெயருள்ள வியாக்கியானத்தை இயற்றினாரென்று விவரித்துவருகிற ப்ரகரணமாகையாலே இங்கும் பெரியவாச்சான்பிள்ளை யென்றே சொல்லியாகவேண்டிற்று. இங்கு ‘பூர்வர்கள் இட்டது இருபத்தினாலாயிரம்’ என்றால் அந்வயிக்குமோ?

27. பிறகு * பெரியவாச்சான்பிள்ளை பின்புள்ளவைக்குந் தெரிய வியாக்கியைகள் செய்வால் * என்பது மூன்றாவதான இடம். திருவாய்மொழி தவிர்ந்த மற்ற மூவாயிரத்திற்கும் பெரியவாச்சான்பிள்ளை தாம் வியாக்கியானம் செய்தருளினாரென்று சொல்லுகிற விடமிதுவாதலால் இங்கும் பெரியவாச்சான்பிள்ளையென்றே சொல்லியாகவேண்டிற்று.

இங்கு 'பின்புள்ளவைக்கும் பூர்வர்கள் வியாக்கியான மிட்டார்' என்றால் அந்வயிக்குமோ? ஆகவே மூவிடங்களிலும் பெரியவாச்சான்பிள்ளை யென்று பெயரையிட்டுச் சொல்லியே யாகவேண்டிய அவசியத்தை நிரூபித்தோமானோம்.

28. 'பரந்த ரஹஸ்யம் பெரியவாச்சான் பிள்ளையின் க்ருதியன்று' என்று நாம் ஸித்தாந்தம் செய்வதுபோல, 'பெரியாழ்வார் திருமொழி ஸ்வாபதேச வியாக்கியானம் திருவாய்மொழிப்பிள்ளை பணித்ததன்று' என்று ஸித்தாந்தம் செய்திருக்கவில்லை. நெஞ்சிலே தோன்றிய ஆராய்ச்சியை உபபத்திகளுடன் வெளியிட்டவத்தனை. "இப்படித்தானென்று ஸ்தாபிக்கவேணுமென்று நமக்கொரு ஆக்ரஹமில்லை" என்றே எழுதியிருக்கிறேன். * மாற்றுத்தாய் சென்று * (3—9—4.) என்ற பெரியாழ்வார் திருமொழிப்பாசுரத்தின் மாமுனிகளது வியாக்கியானத்தில் "பிள்ளை யிட்டருளின வியாக்கியான ப்ரக்ரியை" என்றுள்ள பங்க்தியை நாம் மறைத்துவிட்டதாகப் பிறர் கூறுகின்றனர். "P. B. A. ஸ்வாமி......பங்க்திகளைக் காணக் கண்ணிட்டிருப்பதன் மருமத்தை விவேகிகள் உணர்ந்து கொள்வார்கள்" என்றும், "மாமுனிகளுக்கு முன்னால் திருவாய்மொழிப்பிள்ளை வியாக்கியான மருளவில்லை யென்பதை ஸ்தாபிப்பதற்காக உள்ளபங்க்திகளை மறைத்திருப்பதற்கும் காரணமென்ன.........." என்றும் எழுதியுள்ள பிறர்க்கு ப்ராமாணிகத்வம் எவ்வளவுள்ளது என்பதை யாவரும் உணரலாம்.

29. * பச்யதி பரேஷு தோஷாந் அஸதோபி, ஸதோபி நைவ குணாந், விபரீதமிதம் ஸ்வஸ்மிந் மஹிமா மோஹாஞ்ஜநஸ்யைஷ: * என்ற ஸுபாஷிதம் இங்கு ஸ்மரிக்கத்தகுதியுண்டு. திருவாய்மொழிப் பிள்ளை வியாக்கியான விஷயமாக நாம் பன்னிரு திங்களநுபவ நூலில் 124, 125 பக்கங்களில் விரிவாக எழுதியிருந்ததைச் சுருக்கி அஷ்டாத்யாயியில் மூன்றாமத்யாயத்தில் எழுதினோம். "பிள்ளை யிட்டருளின வியாக்கியான ப்ரக்ரியை" என்கிற மாமுனிகளின் ஸ்ரீஸூக்தியை ஸ்பஷ்டமாக எடுத்துக்காட்டி அதனால் விளையக்கூடிய சங்கையையும் தத்பரிஹாரத்தையும் முதனூலில் விரிவாக எழுதியே வெளியிட்டிருக்கிறோம்.

30. அதை காணமலோ, கண்டும் குறைகூற விரும்பியோ பிறர் எழுதியுள்ள அகாண்டதாண்டவ வார்த்தைகளினால், நம்முடைய நூல்களில் ஆழ அவகாஹித்து உண்மையுணர்ந்துள்ள விவேகிகள் ஒருபோதும் கலங்கார்கள்.

31. நம்பிள்ளையினுடைய திருவடிகளுள் பெரிய வாச்சான் பிள்ளைக்குத் தலைமையா? வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளைக்குத் தலைமையா? மணவாள மாமுனிகள் பெரியாழ்வார் திருமொழி வியாக்கியானம் அருளிச்செய்தது கண்டு அன்பர்கள் கூறின ப்ரசம்ஸோக்தியின் ஸ்வரூபம் எப்படிப்பட்டது? என்பது முதலான ப்ராஸங்கிக விஷயங்களுக்கெல்லாம் ப்ராமாணிக ஹ்ருதயங்கமமான உண்மையுரைகள் ஸம்வாத வியாஸமுகமாக வெளிவரும்.

32. பஞ்ச வடியேன்னும் பாங்காம் தவவனத்தில்
மஞ்சுலவு சோலைதனில் வாழ்ந்திருந்து,—நெஞ்சுருகும்
நல்லார்க் குணவாக நானிதனை நல்கினேன்
அல்லாதார் தீதேனினேன் னும்.

ஸ்ரீ காஞ்சீ அண்ணங்கராசாரியருடைய

விஜ்ஞாபனமாகிய

முப்பத்திரண்டு மொழிமாலை முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

ஸாது ஸாத்விக ஸம்வாதம்.

(ப்ர—அ.)

—இரண்டு ஸத்புருஷர்களின் ஸம்பாஷணையில் பல்பல அரும்பெரும் பொருள்கள் வெளிவருகின்றன—

ஸாது—ஸாத்விகஸ்வாமிந்! இன்று தேவரீரிடத்தில் பலஸந்தேஹ பரிஹாரங்கள் பெற விரும்பிவந்திருக்கின்றேன்; அவகாசமிருக்குமோ?

ஸாத்விகர்—அவகாச மில்லாமலென்ன? வேண்டிய அவகாசமுண்டு. "* போதயந்த: பரஸ்பரம் *" என்று கீதையில் சொன்ன கணக்கிலே போதுபோக்க நேர்ந்தால் பரமானந்தமன்றோ! கேள்; தெரிந்தவரையில் சொல்லுகிறேன்.

ஸாது—நம்பிள்ளை சிஷ்யர்களுக்குள் பெரியவாச்சான் பிள்ளைக்கு ப்ராதாந்யமா? வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளைக்கு ப்ராதாந்யமா? என்றொரு விசாரம் நேர்ந்திருக்கின்றது; இதில் தேவரீருடைய திருவுள்ள மெப்படி?

ஸாத்விகர்—இந்த சர்ச்சை முன்னமே என்காதில் விழுந்திருக்கிறது. இதில் பெரியோர்களின் திருவுள்ளத்தை உபபத்தியுடன் சொல்லுகேன் கேளாய். நமக்கு ஸமாச்ரயண பரம்பரையென்றும் க்ரந்த பரம்பரையென்றும் இரண்டு பரம்பரைகளுண்டு. ஸமாச்ரயண பரம்பரையில் வடக்குத் திருவீதிப்பிள்ளைக்கு ப்ராதாந்யமும், க்ரந்தபரம்பரையில் பெரியவாச்சான் பிள்ளைக்கு ப்ராதாந்யமும் ஸகல ஸஜ்ஜநஸம்மதம். ஓராண்வழியான ஆசார்யபரம்பரையை நாம் தினப்படி அநுஸந்திப்பது [அதாவது குருபரம்பரைத் தனியன்களைச் சொல்லிவருவது] ஸமாச்ரயண பரம்பரையை யொட்டியேயாம். க்ரந்த பரம்பரையைக்காட்டிலும் ஸமாச்ரயணபரம்பரையே முக்கியமானதென்று ஸத்ஸம்ப்ரதாயஸித்தாந்தம். ஸ்ரீவசநபூஷணத்தில் "நேரே ஆசார்யனென்பது ஸம்ஸாரநிவர்த்தகமான பெரிய திருமந்த்ரத்தை யுபதேசித்தவனை" என்றருளிச் செய்திருக்கையாலே பஞ்சஸம்ஸ்காரப்ரத குருபரம்பரையே சிறந்தது. மணவாளமாமுனிகளுக்கு ஆசார்யர் திருவாய்மொழிப்பிள்ளை; அவர்க்கு ஆசார்யர் பிள்ளை லோகாசார்யர்; அவர்க்கு ஆசார்யர் வடக்குத் திருவீதிப்பிள்ளை; அவர்க்கு ஆசார்யர் நம்பிள்ளை— என்றிப்படித்தான் நித்யாநுஸந்தேய குருபரம்பரையுள்ளது. வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை போலவே பெரியவாச்சான் பிள்ளையும் நம்பிள்ளை திருவடிகளிலே ஆச்ரயித்தவராயிருந்தாலும், நாலாயிர திவ்யப்ரபந்தங்களுக்கும் வியாக்கியான மருளிச் செய்தவரென்கிற பெருமையை விசேஷித்துப் பெற்றவராயிருந்தாலும் ஆசார்யபரம்பரையிலே அடுத்தவராய் விளங்குகின்ற பிள்ளைலோகாசாரியர்க்கு அவர் ஆசார்யரல்லாமையாலும், அப்பெரியவாச்சான் பிள்ளையின் சிஷ்யரான வொருவரையிட்டு மேலே குருபரம்பரை நிகழாமையாலும் தொடர்சங்கிலியான ஆசார்யபரம்பரையிலே நம்பிள்ளைக்கும் பிள்ளைலோகாசார்யர்க்கும் இடையில் வடக்குத் திருவீதிப்பிள்ளைக்கு ஸ்தானம் ப்ராப்தமாயிருக்கின்றதேயன்றி பெரியவாச்சான் பிள்ளைக்கு ப்ராப்தமாகவில்லை. ஆளவந்தார் திருவடிகளிலே ஆச்ரயித்த பல மஹான்களும் உடையவர்க்கு அரியபெரிய உபதேசங்களைச் செய்தருளினவர்களாயிருந்தும், உடையவர்தாமும் பலகால் தேடியோடிவரும்படியான மிக்க பெருமையைப் பெற்றவர் திருக்கோட்டியூர் நம்பியாக இருந்தும், குருபரம்பரைத் தொடர்சங்கிலியில் திருக்கோட்டியூர்நம்பி திருமலைநம்பி திருமாலையாண்டான் முதலானோரில் ஒருவர்க்கும் ப்ரவேசமின்றிப் பெரியநம்பி யொருவர்க்கே யாயிற்று. என்னகாரணமிதற்கு? ஸ்வாமிக்குப் பஞ்சஸம்ஸ்காரமளித்தவர் இவரேயன்றோ.

நம்பிள்ளை திருவடிகளில் ஆச்ரயித்தவர்களுக்குள் பின்பழகிய பெருமாள் ஜீயர்க்குள்ள பெருமை வேறு ஒருவர்க்குமே கிடையாதென்பது மணவாள மாமுனிகளின் திருவுள்ளத்தினால் ஸித்தம். இது உபதேசரத்தினமாலையில் ஸ்பஷ்டமன்றோ! அப்படிப் பெருமை பெற்றவர்க்கு குருபரம்பரைத் தொடர் சங்கிலியில் ப்ரவேசம் விளையவில்லை; ஏனென்னில்; பிள்ளைலோகாசார்யர்க்கு அவர் ஆசார்யரல்லாமையினாலேயே. ஆக, குருபரம்பரையில் போற்றுதற்குரித்தாக நம்பிள்ளைக்கு ப்ரதான சிஷ்யர் வடக்குத் திருவீதிப்பிள்ளையேயாயினர். பெரியவாச்சான் பிள்ளை நாலாயிரத்திற்கும் வியாக்கியான மருளிச் செய்திருந்தாலுங்கூட "ஸகல வித்தியாதிகவேதம் போலே இதுவும் திவ்ய ப்ரபந்தப்ரதாநம்" என்ற

ஆசார்யஹ்ருதய ஸ்ரீஸூக்தியின் படியே நாலாயிரத்திற்குள்ளும் திருவாய்மொழி யாயிரத்திற்கே ப்ராதாந்யமாகையாலும், அந்தத் திருவாய்மொழிக்கு வியாக்கியானங்கள் பல இருந்தாலும் * தெள்ளியதா நம்பிள்ளை செப்பு நெறிதன்னை, வள்ளல் வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை, இந்த நாடறிய மாறன் மறைப் பொருளை நன்குரைத்தது, ஈடு முப்பத்தாறாயிரம் * என்று மாமுனிகளால் போற்றப்பட்ட ஈட்டுக்கே ஸர்வாநுபவஸாக்ஷிகமான ப்ராதாந்ய மாகையாலும் நம்பிள்ளை திருவடிகளுக்குள் வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளையே ப்ரதாநராவர்.

ஸாது—இப்படியானல் தேவரீர் முதலில் ஸாதித்தது ஸங்கதமாகவில்லை போல் தோன்றுகிறதே; ஸமாச்ரயணபரம்பரையில் வடக்குத் திரு வீதிப் பிள்ளைக்கு ப்ராதந்ய மென்றும், க்ரந்த பரம்பரையில் பெரியவாச்சான் பிள்ளைக்கு ப்ராதாந்ய மென்றும் ஸாதித்ததே; இப்போது, க்ரந்த பரம்பரையிலுங்கூட வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளைக்கே தான் ப்ராதான்யமென்று ஸாதிப்பதாக விளங்குகிறதே.

ஸாத்விகர்—நீ க்ரஹித்தது பிசகு; அப்படி கொள்ளாதே; திருவாய்மொழிக்கு இருவரும் வியாக்கியானம் ஸாதித்தவர்களே; ஆனாலும், முற்பட வியாக்கியான மிட்டருளினவர் பெரியவாச்சான் பிள்ளை; அநந்தரம் வியாக்கியான மிட்டருளினவர் வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை. ஆகவே க்ரந்த மருளிச்செய்யும் முகத்தாலே உபகரித்தவர்களில் முற்பட்டவர் பெரிய வாச்சான் பிள்ளையாகையாலே க்ரந்த காலக்ஷேப ஸமயங்களில் அவருடைய தனியனை ஸேவித்த பிறகுதான் வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை தனியனை ஸேவிப்பது ஸம்ப்ரதாயம். * "ஸ்ரீக்ருஷ்ண பாதபாதாப்ஜே" * என்பது வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை தனியன்; * "ஸ்ரீமத் க்ருஷ்ண ஸமாஹ்வாய * என்பது பெரிய வாச்சான் பிள்ளை தனியன். பகவத் விஷய காலக்ஷேப ஸமயத்தில் தனியன்கள் அநுஸந்திக்கு மிடத்து * ஸ்ரீமத் க்ருஷ்ண ஸமாஹ்வாய * அநுஸந்தித்த பிறகே * ஸ்ரீக்ருஷ்ண பாத பாதாப்ஜே * அநுஸந்தித்து வருகிறோம். குருபரம்பரா நித்யாநுஸந்தாந ஸமயத்தில், நம்பிள்ளை தனியனைதும் வடக்குத்திரு வீதிப்பிள்ளை தனியன், அதன் பிறகு பிள்ளை லோகாசார்யர் தனியன், அதன் பிறகு திருவாய் மொழிப்பிள்ளை தனியன்..............இங்ஙனேயாகிறது. இவ்வடைவில் பெரியவாச்சான் பிள்ளைதனியன் புகவேயில்லை. நமது ஸம்ப்ரதாயத்தில் ஸமாச்ரயண பரம்பரையே முக்கியமானதென்பதை முன்னமே மூதலித்தேனுகையால் நம்பிள்ளை திருவடிகளுள் பெரியவாச்சான் பிள்ளையைவிட வடக்குத் திருவீதிப்பிள்ளைக்கே ப்ராதாந்ய மென்பது தேறுகின்றது. ஆகவே ஸ்ரீ காஞ்சீபுரியில் நம்பிள்ளை ஸன்னிதியில் நம்பிள்ளையின் வலபுறத்தில் வடக்குத் திருவீதிப்பிள்ளையையும் இடபுறத்தில் பெரியவாச்சான் பிள்ளையையும் பெரியார் எழுந்தருளப் பண்ணியிருப்பது மிகப் பொருத்தமானது.

ஸாது—தேவரீருடைய இந்த நிரூபணம் மனத்தில் மிக்க தெளிவையுண்டாக்கிற்று. பூருவர்களருளிச் செய்த ஆழ்வாராசார்யர்களின் வாழித் திருநாமம் நித்யாநுஸந்தான புத்தகங்களிலெல்லாம் அச்சிடப்பட்டுள்ளது. அதில், பட்டர் நஞ்சீயர் நம்பிள்ளை வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை பிள்ளைலோகாசார்யர் என்றிவர்களுக்கு இவ்வடைவில் வாழித் திருநாமம் காண்கின்றதே யொழிய பெரிய வாச்சான் பிள்ளைக்கு வாழித் திருநாமம் காணப்படவேயில்லை; பத்தெட்டு பதிப்புகளை யெடுத்துப் பார்த்தேன், ஒன்றிலுங் காணவில்லை; இதற்கு என்ன காரணமென்று வெகுகாலமாக விமர்ச மிருந்துவந்தது. இன்று தெளிவாயிற்று மிகமுக்கியமாகக் கொண்டாடப்படும் ஸமாச்ரயண பரம்பரையில் வடக்குத் திரு வீதிப் பிள்ளைக்கேயல்லது பெரியவாச்சான் பிள்ளைக்கு ப்ரவேச மில்லாமையாலே குருபரம்பரையில் நம்பிள்ளைக்குப் பிறகு வடக்குத் திரு வீதிப்பிள்ளைக்கே நிவேசமாயிற்றென்கிற வுண்மையை இன்று தெளியப் பெற்றேன்.

"ஸாத்விகர்"—பெரியவாச்சான் பிள்ளைக்கு வாழித்திருநாமம் அடியோடு ஏற்படாமலிருக்கவில்லை. சிலபுத்தகங்களில் அதுவும் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறது. உடையவர் திருவடிகளுள் கூரத்தாழ்வானுக்கு ப்ராபல்யம் ஸர்வஸம்ப்ரதிபந்நமானது; "* ஸோயம் ராமாநுஜமுநிரபி ஸ்வீயமுக்திம் கரஸ்தாம் யத்ஸம்பந்தாதமநுத கதம் வர்ண்யதே கூரநாத:" * என்னும்படியான பெருமையன்றோ ஆழ்வானுடையது. ஆனதுபற்றியே மணவாளமாமுனிகளும் "* ஸ்ரீவத்ஸசிஹ்நசரணம் யதிராஜமீடே *" என்று விம்சதியில் விசேஷித்து அருளிச்செய்யலாயிற்று. அத்தகைய பெருமை அவர்க்கிருந்தும் குருபரம்பரைத் தொடர்சங்கிலியில் எம்பெருமானார்க்குப்பிறகு எம்பார்க்கேயன்றோ நிவேசமாயிற்று. அதற்கென்ன காரணம் தெரியுமோ? பட்டர்க்கு அவர் திருவிலச்சினையிட்ட ஆசார்யர் என்பதேயாம். பட்டர்தாமும் ஸஹஸ்ரநாமபாஷ்யோபக்ரம மங்களச்லோகத்தில் "* வந்தே கோவிந்ததாதௌ *" என்றார். இங்கு "* அல்பாச்தரம் பூர்வம்" * என்ற வியாகரண நியமப்படி 'தாதகோவிந்தௌ' என்று நிபந்திக்கவேண்டியிருந்தும் பட்டர் 'அப்யர்ஹிதம் பூர்வம்' என்றதைக்கொண்டே 'கோவிந்

ததாதெள' என்றருளிச் செய்தார். ஒரு ஸந்நிதியில் ஆழ்வான் எம்பார் ஆகிய இருவரோடு கூட எம்பெருமானாரை ப்ரதிஷ்டிப்பிக்க நேர்ந்தால் வலபுறத்தில் எம்பாரையும் இடபுறத்தில் ஆழ்வானையும் ப்ரதிஷ்டிப்பிக்க நேருமேயல்லது வேறுவிதமாக ப்ராப்தமாகாது. இப்படி, திருக்கோட்டியூர்நம்பி பெரியநம்பி என்கிற இருவரோடுகூட ஆளவந்தாரை ப்ரதிஷ்டிப்பிக்கநேர்ந்தால், வல புறத்தில் பெரியநம்பியையும் இடபுறத்தில் திருக்கோட்டியூர் நம்பியையும் ப்ரதிஷ்டிப்பிக்க நேருமே யல்லது வேறுவிதமாக ப்ராப்தமாகாது, ஆசார்யஹ்ருதயத்தில் * ம்லேச்சனும் பக்தனானால் * இத்யாதி சூர்ணையில் "ஐவரில் நால்வரில மூவரில் மூற்பட்டவர்கள்" என்றவிடத்து மூவரில் முற்பட்டவர் இன்னாரென்பதை அவ்விடத்து வியாக்கியானத்தில் விவரித்தருளாநின்ற மணவாளமா முனிகள்—"பெரியநம்பி திருக்கோட்டியூர் நம்பி பெரியதிருமலை நம்பியென்று ஸப்ரஹ்மசாரிகளாய்க் கொண்டு ஆளவந்தார் திருவடிகளிலே ஸேவிக்கையாலும் உடையவர்க்கு ஆசார்யர்களாகையாலும் ப்ரஸித்தரான நம்பிகள் மூவரிலும் "ப்ரதாநரான பெரியநம்பி" என்றருளிச் செய்தார். பெரிய நம்பிக்கு எதனாலே ப்ராதாந்ய மென்னில், உடையவர்க்குத் திருவிலச்சினை ஸாதித்தாரென்பதனாலேயாம். எம்பார்க்கு ப்ராதாந்யமும் பட்டர்க்குத் திருவிலச்சினை ஸாதித்தது பற்றியேயாம். இவ்வடைவிலே வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளைக்கு ப்ராதாந்யமும் பிள்ளை லோசார்யர்க்குத் திருவிலச்சினை ஸாதித்தது பற்றியேயாம். பெரியநம்பிக்கும் பட்டர்க்கும் ப்ராதாந்யம் கொள்வதனால் திருக்கோட்டியூர் நம்பி முதலான பேராசிரியர்களுக்கும், ஆழ்வான் ஆண்டான் முதலான பேராசிரியர்களுக்கும் ஒருவிதமான தாழ்வுமில்லாதாப் போலே வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளைக்கு ப்ராதாந்யங் கொள்ளுமளவால் பெரியவாச்சான் பிள்ளை பின்பழகிய பெருமாள்ஜீயர் முதலான பேராசிரியர்கட்கு எவ்விதமான தாழ்வும் வாராதென்பது அறியத்தக்கது. வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளையானவர் பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளிலும் பல விசேஷார்த்தங்களைக் கேட்டிருக்கலாம்; அவர்மாத்திரமல்லர்; பிள்ளைலோகாசார்யருங்கூட பெரியவாச்சான் பிள்ளை திருவடிகளிலும் பல கேட்டிருக்கலாம். இதில் விப்ரதிபத்தி லேசமுமில்லையே. பெரிய வாச்சான் பிள்ளையினுடைய ஜ்ஞாநாநுஷ்டாந பூர்த்திகளில் யாரேனும் குறை நினைப்பாருளரோ? லுப்தமாய்ப் போயிருந்த நாலாயிரத்தையும் அரும் பெரும் பாடுகள் பட்டுப்புநருத்தாரம் செய்தருளின ஸ்ரீமந்நாதமுனிகளின் தனியனை திவ்ய ப்ரபந்த பாராயண ப்ராரம்ப ஸமாப்திகளில் நியமேந அநுஸந்திக்க வேண்டியது ஆவச்யகமா? அன்றா? என்று கேட்டால் அன்றென்று சொல்ல ஒருவர்க்காவது நா எழுமா? அத்யாவச்யகமேயென்று தான் ஒவ்வொருவரும் சொல்லக்கூடும். * "யோ நித்யமச்யுத" என்ற உடையவர் தனியனை அநுஸந்திக்க நியமித்தருளின பேராசிரியர்கள் ஸ்ரீமந்நாத முனிகளின் தனியனை ஓரிடத்திலுமநுஸந்திக்க நியமித்தருளவில்லை யென்று காண்பதனால் நாதமுனிகளுக்கு ஏதேனும் தாழ்வுவந்திடுமோ? ரஹஸ்யார்த்த ரத்னம் திருக்கோட்டியூர் நம்பிவழியாகவே ப்ராப்தமாயிருந்தும், அந்நாள் தொடங்கி இந்நாள்வரையில் ரஹஸ்யக்ரந்த காலக்ஷேபம் செய்வார்க்கு அந்த நம்பியினுடைய தனியன் இன்னதென்றே தெரியாமலிருக்கிறது. அதனால் அவர்க் கென்ன தாழ்வு? எதற்கும் ஸம்ப்ரதாய மென்பதன்றோ தலைசிறந்து நிற்கிறது. அதையன்றோ நாம் பரிபாலனம் செய்யக் கட்டுப்படிருக்கிறோம். நம்பிள்ளைக்கும் பிள்ளை லோகாசார்யர்க்கு மிடையில் பெரியவாச்சான் பிள்ளையைத் தள்ளி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளையை வைத்தது நாமோ? ஓராண்வழிப் பரம்பரை எப்படியுள்ள தென்பதை உலக மெல்லாமறியுமே.

ஸாது—ஒருவர் எழுதியிருக்கிறார்—'பெரிய வாச்சான் பிள்ளை பூர்வசிக ஸ்ரீவைஷ்ணவ குலத்தைச் சேர்ந்தவர்; வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அபரசிக ஸ்ரீவைஷ்ணவ குலத்தைச் சேர்ந்தவர் என்னும் பக்ஷபாதத்தினாலேயே பெரிய வாச்சான் பிள்ளைக்கிருந்த ப்ராதாந்யத்தைக் குலைத்து வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளைக்கு ப்ராதாந்யம் கொடுக்கிறார்கள்; பூர்வாசார்யர்கள் காலத்தில் இப்படிப்பட்ட குறுகிய நோக்கம் கிடையாது; நவீந காலத்தில் சிலர் பூர்வசிக ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை இழித்துரைக்கவும் அக்குலத்தைச் சேர்ந்த ஆசாரியர்களின்மேல் அவதூறு சொல்லவும் தலைப்பட்டிருக்கிறார்கள்' என்று. இப்படிப்பட்ட வார்த்தைகளுக்கு ப்ரக்ருதத்தில் ஏதேனும் விஷய முண்டோ? அருள் கூர்ந்து ஸாதிக்கவேணும்.

ஸாத்விகர்—மிகவும் அசடான வார்த்தைகளன்றோ இவை. பூர்வசிகை அபரசிகை யென்ற விரண்டும் சாஸ்த்ர ஸித்தங்களாய் அநாதியாகவுள்ளவை. போதாயந ஸூத்ரிகள் ஆபஸ்தம்ப ஸூத்ரிகளை இழிவாக நினைப்பதும், ஆபஸ்தம்ப ஸூத்ரிகள் இதர ஸூத்ரிகளை இழிவாக நினைப்பதும் அஸம்பாவிதம். எந்த வகுப்பிலுமே அசடுகளும் தோன்றியிருப்பதுண்டாகையால் அப்படிப்பட்டவர்கள் தங்களை மிக உச்சஸ்தானத்தில் நினைத்துக்கொள்வதும், இதரர்களை மிக நீசஸ்தானத்

தில் நினைத்துக்கொள்வது முண்டாகையாலே அப்படிப்பட்ட அசடுகளின் நினைவுகளை ப்ராமாணிகர்களும் ப்ராஜ்ஞர்களும் பொருள் படுத்தமாட்டார்கள். ஆழ்வார்கள் கோஷ்டியிலும் ஆசார்யர்கள் கோஷ்டியிலும் பூர்வசிகிகளான பல பெரியார்கள் உத்துங்கஸ்தான நிவிஷ்டர்களாக விளங்குவது அபலபிக்க முடியாதது. இன்று வரையில் பூர்வசிக ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் பக்கலிலே ஒரு விவேகியும் தாழ்வு நினைத்ததாகத் தெரியவில்லை. "அபரசிகிகள் தாம் அப்யர்ஹிதர்கள்; பூர்வசிகிகள் புரஸ்கரிக்கத் தகாதவர்கள்கள்" என்று யாரேனுமொருவர் ஒரு மூலையிலாவது எழுதியிருந்தால் எடுத்துக்காட்டலாம். அப்படியொருவர் எழுதியிருக்கிறார், அல்லது பேசிவருகிறார் என்றே வைத்துக்கொள்வோம்; அவரை கேவலம் துராக்ரஹியென்று ப்ராமாணிகர்கள் கூறுவர்களே யல்லது உசிதவாதியென்று ஒருவரும் நினையார். அஸ்து. இக்காலத்தவர்களுக்குள் ஏற்றத்தாழ்வு நினைவுகள் எப்படியிருந்தாலென்ன? பெரியாழ்வார் தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் ஸ்ரீமதுர கவிகள் என்கிற பூர்வசிகிகளான ஆழ்வார்களிடத்திலும், திருவாய்மொழிப் பிள்ளை பெரிய வாச்சான் பிள்ளை எங்களாழ்வான் திருக்கோட்டியூர் நம்பி உய்யக்கொண்டார் போல்வாரான பல பூர்வசிகியாசார்யர்களிடத்திலும் அப்ரதிபத்தியோ விப்ரதிபத்தியோ கொள்வார் எவரேனு முளரோ? கொண்டார்களாகில் அவர்களுக்கென்று தனி நரகமன்றோ ஸ்ருஷ்டிக்கப்படவேண்டும். இப்படிப்பட்ட அஸம்பாவிதமும் அஸம்பத்தமுமான கொள்கைக்கு இதுவரையிலும் ப்ரஸக்தி லேசமுமில்லாதிருக்கவும், இதைச் சிலர் வாயால் பேசியும் எழுத்தில் எழுதியும் போருவதானது நவீனமாகவொரு கிளர்ச்சியையுண்டாக்கி அபரசிகிகளிடத்திலே பூர்வசிகிகளான மஹான்களுக்குள்ள ப்ரதிபத்திவிசேஷங்களைக் குலைக்கவேணுமென்கிற அசடான எண்ணத்தினாலேயே யாகும். தற்காலம் பூர்வசிகி ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்குள் திருக்கோட்டியூர் தங்கமையங்கார் ஸ்வாமியும், பம்பாய் நகரத்தில் வாழும் ஸம்ப்ரதாய ப்ரவசந துரந்தர. வி. வி ஐயங்கார் ஸ்வாமியும், தென் திருப்பேரை ஸ்ரீராம சந்த்ராசார்ய ஸ்வாமியும் ஜ்ஞாநாநுஷ்டானங்களில் மிகச் சிறந்து விளங்கும் விலக்ஷண மஹநீயர்கள். இம்மூவரும் ஆச்சான் பிள்ளை யஷ்டாத்யாயியை ப்ரசம்ஸித்து பாரதரஹஸ்யம் பெரிய வாச்சான் பிள்ளையின் க்ருதியன்று என்கிற ஸித்தாந்தத்தைச் சேமித்தவர்களாதலால் இப்படிப்பட்ட உத்தம புருஷர்களின் திருவுள்ளத்திலே ஏதேனுமொரு விப்ரதிபத்தியையுண்டாக்கிக் களிப்போம் என்கிற அசட்டெண்ணம் தவிர வேறு யாதும் நினைக்கமுடியாது. உண்மையில் மிக உதாரஹ்ருதயர்களும் யதார்த்தஜ்ஞாந நிதிகளுமான அவர்கள் இப்படிப்பட்ட அஸம்பாவித பாஷணங்களினால் ஒருபோதும் கலங்கார்கள். இதைவிட்டு வேறு விஷயத்திற் செல்வாயாக.

ஸாது—மிகவும் த்ருப்திகரமாக ஸமாதான மடைந்தேன்; அடுத்த விஷயம் விஜ்ஞாபிக்கிறேன். பெரியாழ்வார் திருமொழிக்குப் பெரியவாச்சான் பிள்ளை யருளிச்செய்திருந்த வியாக்கியானம் நானூறு பாசுரங்கள் வரை கரையானுக்கு இரையாகி லுப்தமான படியாலே அவ்வளவுக்கு மணவாள மாமுனிகள் இட்டருளின வியாக்கியானத்தை அன்பர்கள் ஸேவித்து 'அந்தோ! நாலாயிர வியாக்கியானமும் கரையானுக்கு இரையாகியிருந்தால் நலமாயிருக்குமே; இங்ஙனே தேனும் பாலும் அமுதுமன்ன வியாக்கியானத்தை மாமுனிகள் பூர்த்தியாக இட்டருளும்படியான பாக்யம் நேர்ந்திருக்குமே' என்று பரஸ்பரம் வியந்து உவந்து பேசிக்கொண்டதாகப் பெரியார்கள் சொல்லக் கேட்கிறோம். இது கர்ணகடோரமான வார்த்தை யென்றும் பெரிய வாச்சான் பிள்ளைக்கு மிகவும் பழிப்பானவார்த்தை யென்றும் ஒருவர் கோஷிக்கிறாரே; இதன் தத்துவமென்ன? அருள் கூர்ந்து அருளிச்செய்யவேணும்.

ஸாத்விகர்—இப்படி கோஷிப்பதும் ஒரு அசட்டுத்தனமேயொழிய வேறென்ன? மணவாள மாமுனிகளிட்டருளின பெரியாழ்வார் திருமொழிவியாக்கியானத்தை நோக்கி அக்காலத்தில் ஒரு விதமான ப்ரசம்ஸையும் நேரவில்லை என்றே வைத்துக் கொள்வோம். பின்புள்ளார் கல்பனைசெய்து எழுதுகிறார்கள் என்றும் வைத்துக் கொள்வோம். அதில் ஔசித்யமுள்ளதா? அநௌசித்ய முள்ளதா? என்பதுதான் விவேகிளால் விமர்சிக்கப்படவேண்டும். 'பெரியவாச்சான் பிள்ளையருளிய வியாக்கியானம் முழுவதும் கரையானுக்கு இரையாயிருந்தால் நன்றாயிருக்குமே' என்று ஒருவர் சொன்னால், இவர்க்கும் பெரியவாச்சான் பிள்ளையிடத்தில் பகையென்றாவது, அவருடைய ஸ்ரீஸூக்திகளில் மாச்சரியமென்றாவது, இதனால்பெரியவாச்சான் பிள்ளைக்குப் பழிப்பு விளைகின்றதென்றாவது ஒரு விவேகி நினைப்பனோ? மணவாள மாமுனிகளின் ஸ்ரீஸூக்திகளிலுள்ள மாதுர்ய மொன்றேயன்றோ வெளியிடப்பட்டதாகு மிதனால். இதில் உனக்கு நல்லதெளிவு பிறக்க விரிவாகவே சொல்லுகிறேன். ஸ்ரீவசந பூஷணத்தில் சரமபர்வநிஷ்டா நிரூபணத்தில்—"உண்டபோதொருவார்த்தையும் உண்ணாதபோதொரு வார்த்தையும் சொல்லுவார் பத்துப்பேருண்டிறே; அவர்கள் பாசுரங்கொண்டன்று இவ்வர்த்த மறுதியிடுவது; அவர்

களைச் சிரித்திருப்பாரொருவருண்டிறே; அவர்பாசுரங் கொண்டு இவ்வர்த்த மறுதியிடக்கடவோம்'' என்கிற ஸ்ரீஸூக்தியுள்ளது. இதில் ஆழ்வார்கள் பதின்மர்க்கும் தூஷணமும் மதுரகவி யொருவர்க்கு பூஷணமும் வ்யக்தமாகவுள்ளது. உண்டபோதொருவார்த்தையும் உண்ணுதபோதொருவார்த்தையும் சொல்லுமவர்கள் பாமரர்களன்றோ; அவர்களுடைய ஸ்தானத்திலா ஆழ்வார்களைவைத்துப் பேசுவது? இது இருக்கட்டும். "அவர்களைச் சிரித்திருப்பாரொருவருண்டிறே" என்று அடுத்தபடியுள்ளது. இங்கு மாமுனிகளின் வியாக்கியானம்—"ஆழ்வார்கள் பதின்மரையும் பரிஹஸித்திருக்கும் ஸ்ரீமதுரகவியாழ்வாரொருவருண்டிறே" என்று. ஆழ்வார்களையெல்லாம் பரிஹஸிக்கவா மதுரகவிகள் தோன்றினர்? எந்த ஆழ்வாரை எங்கேபரிஹஸித்தார்? * தேவுமற்றறியேன் * என்று ஆழ்வார்திருவடிகளில் ப்ராவண்யமே வடிவெடுத்துப்படுகாடு கிடந்த மதுரகவிகளை நோக்கி 'இவர் ஆழ்வார்களைப் பரிஹஸித்தவர்' என்றால் இது ஆழ்வார்களுக்கும் தூஷணமாய் மதுரகவிகளுக்கும் அஸஹ்யதூஷணமாய் முடியுமதன்றோ. "உன்னில் திகழ் வசன பூடணத்தின் சீர்மை ஒன்றுக்கில்லை" என்று போற்றப்பட்ட ஸ்ரீவசன பூஷண திவ்யசாஸ்த்ரத்தில் இப்படிப்பட்ட வார்த்தை இருக்கத்தகுமா? ஆழ்வார்களைக் கனவிலும் பரிஹஸித்தறியாத வொருவரை பரிஹஸித்தவராகக் கூறுதல் பச்சைப்பசும் பொய்யல்லவா? மற்றும் கேளாய்; * "கச்சதா மாதுலகுலம் பரதேந ததா அநக: * என்கிற ஸ்ரீராமாயண ச்லோகத்தில் "அநக:" என்பதற்கு "ராமபக்தியாகிற பாபமில்லாதவர்" என்று பெரியவாச்சான் பிள்ளை அர்த்தம் செய்தருளுகிறார். ஜன்மாந்தர ஸஹஸ்ர நற்றவங்களாலே விளையக்கூடிய பகவத் பக்தியையா பாபமென்பது—இதைவிட வேறொருபாதகமு முண்டா? ராமபக்தர்களான பரத லக்ஷ்மண குஹஸுக்ரீவ ஹநுமத் விபீஷணுதிகளனைவரையும் பாபிகளென்றன்றோ பெரியவாச்சான் பிள்ளைமுடிக்கிறார். இது என்ன அநியாயம்! இப்படியெல்லாம் கர்ணகடோரமாக எழுதியுள்ள க்ரந்தங்களையா காலக்ஷேபத்திற்குரியதென்று கொண்டாடுவது? என்று சிலர் தூஷிக்கப் புறப்பட்டால் இக்காலத்து மேதாவிகள் வாய்திறக்கமுடியுமா? "பெரியவாச்சான் பிள்ளை ஸாதிப்பதிலும் பிள்ளை லோகாசார்யர் ஸாதிப்பதிலுமா துராக்ஷேபம் செய்கிறாய்" என்று வாயும் கையும் வீசலாமேயொழிய ஆக்ஷேபம் செய்தவர்களை த்ருப்திகரமான பதிலுரையாலே அடக்கமுடியுமா? மேற்கூறிய ஆக்ஷேபம் செய்பவர்கள் வித்வான்களல்லர், விவேகிகளல்லர்; சாமானியர்களே. ஆனாலுமென்ன? பதில் சொல்லியாக வேண்டுமே. இவ்வாக்ஷேபங்கள் எதிரிகளின் நூல்களிலே சிலாலிகிதமாக ஏறியுமிருக்கின்றனவே. 'சொற்சுவை பொருட்சுவையறியாத அரஸிகர்களின் ஆக்ஷேபங்களிவை' என்று இவ்வளவு சொல்லி நிற்க முடியுமே யொழிய வேறு என்சொல்லித் தெளிவிக்கமுடியும்? இவ்வண்ணமாகவே, "பெரியவாச்சான் பிள்ளையின் வியாக்கியானங்களெல்லாம் கரையானுக்கிரையாகி யிருக்கலாகாதா?" என்று கூறின யதீந்த்ர ப்ரவண ஸூக்திப்ரவணர்களின் பரம பக்தி பரீவாஹமான ஸூக்தியில் அவத்யம் நினைப்பாரை அவிவேகிகளென்றோ அஸூயுக்களென்றோ சொல்லவேணுமேயல்லது வேறொன்றும் சொல்லப்போகாது. செவியும்மூக்குமறுப்புண்டு கதறியழுதோடுகின்ற சூர்ப்பணகை அரக்கர் கோமானை நோக்கிப் புலம்பிப்பேசுகையில் "நின் செருப்படியில் பொடியொவ்வா மானிடரைச் சீறுதியோ" என்று பேசினதாக இட்டுக் கம்பர் செய்யுளியற்றி விட்டார். இதைப்பற்றி முற்காலத்திலேயே ஹாஹாகாரம் செய்தவர்களுண்டு; "தருணௌ ரூபஸம்பந்நௌ ஸுகுமாரௌ மஹாபலௌ, புண்டரீக விசாலாக்ஷௌ" என்று போற்றப்பட்ட ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்களை ராக்ஷஸப் பையலினுடைய செருப்படியிற் பொடியொவ்வா மானிடரென்று கூறியதாகக் கூறுதல் அநியாயமல்லவா வென்று கோஷிப்பார் பலருளரன்றோ. சூர்ப்பணகை இப்படிச் சொல்லும்போது கம்பர் கேட்டுக் கொண்டிருந்தாரா? எந்த மஹர்ஷி எந்த புராணத்தில் சொல்லியிருக்கிறார்? எதைக் கொண்டு கம்பர் கூறினர்? என்று கேட்டால் வாய் திறப்பாரில்லையே. அது எப்படியாவது கிடக்கட்டும். மதுரகவிகள் ஆழ்வார்களையெல்லாம் பரிஹஸித்தாரென்றும், ஸ்ரீராமனிடத்தில் செய்யும் பக்தி பாபமென்றும் கூறியுள்ள நம் பேராசிரியர்களின் திருவாக்கைப் பொருந்த விட்டுப் பாமரர்களை த்ருப்தி படுத்தியாக வேண்டுமே.

ஸாது—தேவரீருடைய இந்த அத்புத நிருபணங்களைக் கேட்டபிறகு அடியேனுக்கும் பல ஸ்ரீஸூக்திகள் நினைவுக்கு வருகின்றன. பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருப்பாவைவியாக்கியானம் தொடங்கும்போது "தேஹாத்மாபிமாநிகளான ஸம்ஸாரிகளுக்கும் ஆத்மஸ்வரூபம் கைவந்திருக்கும் மஹர்ஷிகளுக்கும் பர்வதபரமாணுவோட்டைவாசி போரும்" என்றார்; இது வாஸ்தவமே. உடனே, அந்த மஹர்ஷிகளுக்கும் ஆழ்வார்களுக்கும் அத்தனைவாசிபோருமென்றார். ஆழ்வார்களிடத்தில் பாமப்ராவண்யமுடைய நாம் இதையும் வாஸ்தவமாகக் கொள்வோம். உடனே ஆழ்வார்களுக்கும் பெரியாழ்வாருக்கும் அத்தனைவாசிபோரு மென்கிறார். இதை ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் வாஸ்தவமென்று மதிக்க முடியுமா? பெரியாழ்வாராகிற பெருமலையின் முன்னிலையில் நம்மாழ்வார் முதலான மிகப்பெரிய ஆழ்வார்கள் சிறுபரலாகவா நிற்கிறார்கள்? இஃது உண்மையுரையாகுமா? ஆழ்வார்களையெல்லாம் இப்படி

கர்ணகடோரமாக தூஷிக்கவா பெரியவாச்சான் பிள்ளை அவதரித்தார்? என்று ஒருவர் கேட்டுவிட்டால் இந்த மஹாமேதாவிகளெல்லாம் வாய்திறக்க முடியுமா? ஏதோ வயிற்றெரிச்சல் பொறுக்கமாட்டாமல் அஸூயைதூண்ட எழுதுகிறவித்தனை; விஷயமறியாத சில பாமரர்களை மயக்குதற்காக எழுதுகிற வித்தனை; "* அசக்தாஸ் தத்பதம் கந்தும் ததோ நிந்தாம் ப்ரகுர்வதே *" என்கிற ஸுபாஷிதத்தை நினைப்பூட்ட எழுதுகிற வித்தனை—என்று நன்கறிந்தேன். ஸ்வாமிந்! வேறொரு விஷயம் வினவலாமோ?

ஸாத்விகர்—ஒரு விஷய மென்ன? ஒன்பதினாயிரம் விஷயங்களும் வினவலாம்.

ஸாது—ரஹஸ்யப்ரஸ்தானத்தில் முதன் முதலாக விசேஷக்ரந்த நிர்மாணம் செய்தருளின பெருமை பிள்ளை லோகாசாரியர்க்கே அஸாதாரணமென்று பெரியார்கள் கூறுகின்றார்கள்; அவர்க்கு முற்பட்ட ஆசாரியர்களும் பரந்தரஹஸ்யம் போன்ற பல க்ரந்தங்களை விரிவாக அருளிச்செய்திருப்பதாய்ச் சிலர் சொல்லுகிறார்கள். இவ்விஷயத்தில் தேவரீருடைய ஆராய்ச்சியைத் தெரிவித்தருள வேணும்.

ஸாத்விகர்—ரஹஸ்யப்ரஸ்தானத்தில் முதன் முதலாக விசேஷக்ரந்த நிர்மாணம் செய்தருளின பெருமை ஸ்ரீபிள்ளைலோகாசார்ய ரொருவர்க்கே தான் அஸாதாரணமானது. இதில் என்ன ஸந்தேஹம்? முற்பட்ட ஆசார்யர்களும் ரஹஸ்யார்த்த விசதீகரண விசக்ஷணங்களான பல க்ரந்தங்களைச் செய்தருளியிருக்கிறார்களென்பது நவீந கல்பனையே யொழிய சிறிதும் விச்வஸநீயமன்று; ஸங்கதமுமன்று. பட்டர் "அஷ்டச்லோகி" யருளிச் செய்திருப்பதுபோல அவ்வளவு ஸங்க்ரஹமாகவும் அதைவிட ஸங்க்ரஹ மாகவும் இரண்டொரு ஏடுகளில் அடங்கின தாகவும் சில ஆசார்யர்கள் (தமிழில்) ரஹஸ்யங்களருளிச் செய்திருந்தார்களென்பது யாவருமிசைந்ததே. வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை "அஷ்டாக்ஷரதீபிகை" யென்றொரு க்ரந்த மருளிச் செய்திருப்பதாக அர்வாசீநர்கள் எழுதியிருப்பதுண்டு. அது மணவாள மாமுனிகளுக்கு உபலப்தமாயிருந்தால் வாதி கேஸரி முதலானோருடைய க்ரந்தங்களை அஸக்ருத் உதாஹரித்தருளுமவர் அதனையும் உதாஹரித்தருளியேயிருப்பர். உதாஹரிக்கக் கூடிய விசேஷவிஷயங்களில்லாமே அதிஸம்க்ஷிப்தமாக இருந்திருக்கும். கூரத்தாழ்வானும் ஒரு ரஹஸ்ய மருளிச் செய்திருந்ததாக தேசிகனுடைய ரஹஸ்யத்ரய ஸாரத்தினால் தெரியவருகிறது. இத்தகைய க்ரந்தங்களெல்லாம் அஷ்டச்லோகீநிர்விசேஷங்களே யல்லது ரஹஸ்யவ்யாக்யானக்ரந்தங்களென்று சிறப்பித்துச் சொல்லக்கூடிய நிலைமையில் அமைந்திருக்கவில்லை.

ஸ்வாமியெம்பெருமானார்க்கு முன்பு ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள் ந்யாயதத்வமென்றொரு சாஸ்த்ரமருளிச் செய்திருந்தும், ஆளவந்தார் ஸித்தித்ரயம் முதலான க்ரந்தங்களையருளிச் செய்திருந்தும் நம்முடைய தர்சநத்திற்கு "நாதமுநிதர்சநமென்றாவது யாமுநாசார்யதர்சநமென்றாவது வ்யபதேசம் விளையவில்லையே; அந்த க்ரந்தங்களைப் பற்றுக் கோடாகக் கொண்டு ஸ்ரீபாஷ்யாதிகளையருளிச் செய்த ஸ்வாமியையிட்டன்றோ "எம்பெருமானார்தரிசன" மென்று வழங்கலாயிற்று. ஸ்ரீபாஷ்யாதிகள்போன்ற விபுலக்ரந்தங்கள் ஸ்வாமிக்கு முற்பட்டவர்களின் காலத்திலேயே வெளிவந்திருக்குமாயின் எம்பெருமானார்தரிசனமென்றும் ஸ்ரீ ராமாநுஜதர்சநமென்றும் வழங்குதற்கு ப்ரஸக்தியே யிராதன்றோ. பிள்ளை லோகாசார்யர்க்கு முற்பட்டவர்கள் யாரும் ரஹஸ்யார்த்தங்களை விபுலமாக ப்ரஸாதித்தருளாமையினாலும், இவர்தாமே முற்பட அங்ஙனே விபுலமாக ப்ரஸாதித்தருளினபடியாலுமே ரஹஸ்யப்ரஸ்தானத்தில் இப்பிள்ளைலோகாசார்யர்க்கே அநிதரஸாதாரணமான ப்ரக்யாதி விளைந்தது. ஆகவே பரந்த ரஹஸ்யம் இவ்வாசிரியருடைய திவ்யக்ரந்தங்களுக்குப் பின்பே அவதரித்ததென்பது சிலாசாஸனமாகத் தேறும். ஆனால், யுக்திவாதங்களில் இதுவொன்று என்றே நினைக்க நேரும். எப்போதும் யுக்திவாதம் நிலைநிற்காது. * தர்க்காப்ரதிஷ்டாநாத் * என்றார் ஸூத்ரகாரரும். மணவாள மாமுனிகளின் ஸுஸ்பஷ்ட ஸ்ரீஸூக்தியினால் பரந்த ரஹஸ்யம் பெரியவாச்சான் பிள்ளையருளிச் செய்ததன்று என்று தேறுகின்றவதுவே நமக்கு ப்ரபலப்ரமாணம்.

ஸாது—பரந்த ரஹஸ்யம் பெரிய வாச்சான் பிள்ளை ஸாதித்ததன்று என்று கண்டோக்தியாக மணவாளமாமுனிகள் ஸாதித்திருப்பதுண்டோ?

ஸாத்விகர்—அதிலென்ன ஸந்தேஹம்? ஆச்சான் பிள்ளை வேறு, பெரிய வாச்சான் பிள்ளை வேறு என்பதை தத்வத்ரய வியாக்கியானத்தில் (103-சூர்ணையில்) நிஸ்ஸந்தேஹமாகக் காட்டிவிட்டார். பரந்த ரஹஸ்யம் தத்வத்ரய விவரணம் மாணிக்கமாலை ஜிதந்தே வியாக்கியானம் இவை

யெல்லாம் ஆச்சான் பிள்ளை யருளியவை என்பதையும் பலமுறை காட்டி விட்டார். கண்டோக்தி யென்பது இதைவிட வேறு எவ்விதமாக இருக்கும். பெரிய வாச்சான் பிள்ளை, நாயனாராச்சான் பிள்ளை, நாலூராச்சான் பிள்ளை என்று மூன்று ஆச்சான் பிள்ளைகள் உள்ளார்கள். இவர்களுள் பெரிய வாச்சான் பிள்ளையை மாத்திரம் பெரிய வாச்சான் பிள்ளை யென்றே யருளிச்செய்பவர் மாமுனிகள். வ்யக்தி ஸந்தேஹம் வ்யக்தி விபர்யாஸம் முதலிய அவத்யங்களுக்கு ஈஷத்தாவது அவகாச மளிக்குமோ மாமுனிகளின் திவ்ய ஸூக்திகள். இதில் பிஷ்டபேஷணம் வேண்டாதபடி ப்ராமாணிக ப்ராஜ்ஞர்கள் நெஞ்சிலே நன்கு தேக்கிக்கொள்ள ஒரே விஷய முரைக்கின்றேன் கேளாய்; "மாமுனிகளின் திருவாக்குக்களில் ஆச்சான் பிள்ளை யென்று எங்கெங்கு வருகிறதோ அங்கெல்லாம் பெரிய வாச்சான் பிள்ளையென்றே அர்த்தம்; வேறு வ்யக்தி அர்த்தமல்ல" என்று ப்ரதிஜ்ஞை செய்ய ஒரு ப்ராஜ்ஞர் முன்வருவரானால்—அந்த ப்ரதிஜ்ஞை அவ்யபிசரிதமாக நிற்குமேயானால்—"பரந்த ரஹஸ்யத்தில் ஆச்சான் பிள்ளை அருள் செய்தார்" "மாணிக்கமாலையில் ஆச்சான் பிள்ளை யருளிச்செய்தார்" "ஜிதந்தாவ்யாக்யானத்தில் ஆச்சான் பிள்ளை யருளிச்செய்தார்" என்னுமிடங்களிலெல்லாம் "ஆச்சான் பிள்ளை யென்றது பெரிய வாச்சான் பிள்ளையையே" என்று விசுத்தாந்தம் செய்யத்தடையே கிடையாது. ஆச்சான் பிள்ளை யென்பதற்கு ஓரிடத்தில் ஒரு வ்யக்தி அர்த்தம்; மற்றோரிடத்தில் மற்றொரு வ்யக்தி அர்த்தம் என்று சொல்ல வேண்டி வருமாகில், இப்படிப்பட்ட அஸமஞ்ஜஸ அஸம்பத்த வ்யவஹாரங்களுக்கு இடங்கொடுத்து எழுதுகிறவர் மணவாள மாமுனிகளல்லர் என்று திண்ணமாக எண்ணவேணும். மாமுனிகள் தவிர மற்றையோருடைய க்ரந்தங்களில் எல்லாவிதமான கந்த்ரகோளங்களும் ஏராளமாகவிருக்கும். அதில் ஸந்தேஹமே வேண்டாம். இந்நிலவுலகில் ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாயத்தில் க்ரந்த மருளிச் செய்தவர்களுள் மணவாள மாமுனிகளொருவரே ஒருவிதமான அவத்யத்திற்கும் ஆஸ்பதமல்லாதபடி ஆச்சரியமாக எழுதினவர். இதை ஆயிரந்தடவை சொன்னாலும் புநருக்தியாகாது. ஆனால் மாமுனிகளின் திவ்யஸூக்திகளை ஆழ்ந்து நோக்குவார் மிகச் சிலரேயாதலால் அந்த ஸூக்திகளின் காம்பீர்யமும் ஔதார்யமும் * "அநாக்ராதாவத்யம் பஹு-ண பரீணாஹி மநஸோ துஹாநம் ஸௌஹார்தம் *" என்றதற்கு முக்கியமான கொள்கலமாயிருக்கப் பெற்ற அதிசயமும் நுனிப்புல்மேய்வார்க்கு நிலமன்று. அப்படிப்பட்ட அருமை பெருமை பொலிந்த திவ்யஸூக்திகளில் ஆச்சான் பிள்ளை யென்கிற ஒரு வாசகமே ஓரிடத்தில் ஒரு வ்யக்தியையும் மற்றோரிடத்தில் மற்றொரு வ்யக்தியையும் தெரிவிப்பதாக விழுந்திருக்கின்றதென்று சொல்ல நேர்ந்தால் இதைவிட வேறு அவத்யமுண்டோ மாமுனிகளுக்கு? சாந்தம் பாபம் சாந்தம் பாபம்! என்று செவி புதைக்க வேண்டிய விஷயமன்றோ இது.

ஸாது—தேவரீர் ஸாதிப்பதத்தனையும் உண்மையே; மாமுனிகளின் ஸ்ரீஸூக்திகளில் ஆச்சான் பிள்ளை யென வருமிடங்களிலெல்லாம் பெரியவாச்சான் பிள்ளை யொருவரே தாம் விவக்ஷிதர் என்று ப்ரதிஜ்ஞை செய்தால் இது அவ்யபிசரிதமாக இராதோ?

ஸாத்விகர்—ஒருகாலும் இராது; ரஹஸ்யவியாக்கியானங்களுக்குள் மணவாளமாமுனிகளின் திருவாக்கில் ஆச்சான்பிள்ளை யென்றுவந்த விடங்கள் இருபத்திரண்டு; பெரியவாச்சான் பிள்ளை யென்று வந்தவிடம் ஒன்றேயொன்று. அந்தவோரிடம் இல்லாமலிருந்தால் ஆராய்ச்சிக்கு இடமேயிராது. இதனாலேயே மாமுனிகள் பெரிய வாச்சான் பிள்ளையைக் காட்டிலும் ஆச்சான் பிள்ளை வேறுபட்டவர் என்பதைக் கையிலங்கு நெல்லிக்கனி யாகக்காட்டி விட்டார். இதைவேறு படுத்தவோ அசைக்கவோ முடியாதபடி ஒரு ஸ்ரீஸூக்தியைத் தந்தருளியுள்ளார்; அது எது வென்னில்; ஸ்ரீவசநபூஷணம் பதினோராவது சூர்ணையின் வியாக்கியானத்திலே "இவ்வுபதேச க்ரமம் இவர் தாமருளிச்செய்த பரந்தபடியிலும் ஆச்சான்பிள்ளையருளிச் செய்த பரந்த ரஹஸ்யத்திலும் விஸ்தரேண காணலாம்" என்றருளிச் செய்தார். இதனால் பிள்ளைலோகாசார்யருடைய பரந்தபடிக்குப் பிற்பட்டதே பரந்தரஹஸ்யமென்று நிஸ்ஸந்தேஹமாக நிரூபிக்கப்பட்டு விட்டது. மாமுனிகளின் திருவுள்ளத்தினால் பரந்தரஹஸ்யம் பிள்ளைலோகாசாரியர்க்கு முற்பட்டதென்று க்ருஹீதமாயிருந்தால் "இவ்வுபதேசகரமம் ஆச்சான்பிள்ளையருளிச் செய்த பரந்த ரஹஸ்யத்திலும் இவர்தாமருளிச் செய்த பரந்தபடியிலும் விஸ்தரேண காணலாம்" என்றே ஸ்ரீஸூக்திவிந்யாஸம் அமைந்திருக்குமென்பதில் ஸந்தேஹமுண்டோ?

ஸாது—இப்படியன்றோ பரமத்ருப்திகரமாக பதில் கேட்கப் பெறவேணும். அஷ்டாத்யாயியில், மாமுனிகள் நடுவில் திருவீதிப் பிள்ளைபட்டரை முன்னே நிர்தேசித்துப் பிறகு ஆச்சான் பிள்ளையை நிர்தேசித்திருக்கையிலே இந்த ஆச்சான்பிள்ளை பெரிய வாச்சான் பிள்ளையாயிருக்கத் தகுதியேயில்லை யென்று சதுரமான நிரூபணத்தைச் செய்ததற்குப் பிறர் சொல்லும் பதில் அநுவதிக்கவும் தகாத

தாயிருக்கின்றது ; 'க்ரமவிவக்ஷையின்றிக்கே மாமுனிகள் அருளிச் செய்தார்' என்று இந்த ஒரே வார்த்தையில் அடித்திருந்தால் அது வொரு வழியாயிருக்கும்; மாமுனிகள் க்ரமம் தவறாமலே யருளிச் செய்பவரே யென்பதை மறுக்கமாட்டாமல் இசைந்து கொண்டு, நடுவில் திருவீதிப் பிள்ளை பட்டர்க்குப் பிறகு தான் பெரியவாச்சான் பிள்ளையை நிர்தேசிக்க வேண்டுமென்றும், அவர் பட்டர் ஸந்ததியில் தோன்றிய வரா கையாலே பெரியவாச்சான் பிள்ளையைக் காட்டிலும் சிறந்தவராதலால் அவர்க்கே புரஸ்காரமுரியது என்றும் வெள்காமல் எழுதிவைக்கிறார்கள். அப்படிப்பட்ட மேதாவிகள், பெரியவாச்சான் பிள்ளை தனியனுக்கு முன் வடக்குத் திருவீதிப்பிள்ளை தனியனைப் பெரியார் அநுஸந்தித்து வருவதிலும், நம்பிள்ளைக்கு தக்ஷிண பாஹுவாக வடக்குத் திருவீதிப்பிள்ளை அமர்ந்திருப்பதிலும் கூசாமல் ஆக்ஷேபம் கூறுகிறார்கள். அஸூயா பிண்டமாய்ப் பல காலம் நம்பிள்ளையை தூஷித்துக் கொண்டு அணுகாமலிருந்த நடுவில் திருவீதிப்பிள்ளை பட்டர்க்கும், பரிமளத்துடனே அங்குரிக்கும் திருத்துழாய் போலே நம்பிள்ளை திருவடிகளில் பக்தியே வடிவெடுத்த பெரியவாச்சான் பிள்ளைக்கும் அஜகஜாந்தர முண்டென்பதை அனைவருமறிவர். ஆகவே ஒரு நிலையில் நில்லாமலும் மனம்போன போக்காகவும் பேசுகின்ற பிறரைப் பற்றி நமக்குக் கவலையில்லை. விஷய தத்துவங்களை உள்ளபடி நாம் தெரிந்துகொள்வதும் ப்ராமாணிகர்கள் உகக்கத் தெரிவிப்பதுமே நமக்கு உற்றது. அடைவு தப்பாமல் அருளிச் செய்யும் முறையில் நிகரற்ற மணவாள மாமுனிகள் நடுவில் திருவீதிப்பிள்ளை பட்டரை நிர்தேசித்தபிறகு ஆச்சான்பிள்ளை யென்று நிர்தேசித்திருக்கையாலே அவர் பெரியவாச்சான் பிள்ளையாயிருக்கச் சிறிதும் ஔசித்யமில்லையென்று . காட்டினதற்கும் மேற்பட்ட மிகச் சிறந்த ப்ரமாணமாக "பிள்ளை லோகாசார்யரை நிர்தேசித்த வனந்தரமும் ஆச்சான் பிள்ளையை நிர்தேசித்துள்ளார்" என்று எடுத்துக் காட்டினவிது ப்ராமாணிகமத்யஸ்தர்களை நன்கு தெளிவிக்கக் கூடியதன்றோ. இதை நன்றாக வற்புறுத்த அடியேனுக்கும் நினைவுக்கு வந்ததோரிடத்தை விஜ்ஞாபித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

ஸாத்விகர்—நீ விஜ்ஞாபிக்கப் போவதை நானறிவேன்; எத்தனைசொன்னாலும் 'மாமுனிகள் அடைவுதப்பாமல் அருளிச்செய்பவர்' என்கிற பரமார்த்தத்தைத் தானே ஸ்தாபித்து நிற்கும். பிள்ளை லோகாசார்யருங்கூட ஸ்ரீவசநபூஷணாதிகளில் ஒரேயிடத்தில் பலப்ரமாணங்களை யெடுக்கும்போது அடைவுதப்பாமல் எடுக்கலாமாயிருக்க அடைவில் நோக்கின்றியே திருவுள்ளத்தில் ஸ்புரிக்கிறபடியே எடுத்துவிடுவதுண்டு; (ஸ்ரீவசநபூ. 384.) "ஜ்ஞானவான்கள் * இன்றென்னைப் பொருளாக்கித்தன்னை யென்னுள்வைத்தான் * என்நன்றி செய்தேனாவென்னெஞ்சில் திகழ்வதுவே * நடுவேவந்துய்யக் கொள்கின்றநாதன் * அறியாதனவறிவித்த வத்தாநீ செய்தனவடியேனறியேனே * பொருளல்லாத வென்னைப் பொருளாக்கியடிமை கொண்டாய் * என்னைத் தீமனங்கெடுத்தாய் * மருவித் தொழும்மனமேதந்தாய் * என்று ஈடுபடாநிற்பர்கள்" என்கிற சூர்ணையில் ஏழு பாசுரங்கள் எடுக்கப்பட்டுள்ளன; இவை ஓரடைவிலே எடுக்கப்படாமல் முன்னது பின்னதாகவும் பின்னது முன்னதாகவுமே யெடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இங்ஙனே பலகாட்டலாம். மணவாளமாமுனிகளின் ரீதியோ ஓரிடத்திலுமிப்படிப்பட்டதன்று. சிறிதும் அடைவுதவறமாட்டார். மூலமுள்ள அடைவிலேயேதாம் வியாக்கியானம் செய்தருளவேண்டுகையாலே மேற்காட்டிய இடம்போன்ற விடங்களில் வியாக்கியானங்களில் அவர் பரதந்திரராய்ச் செல்ல நேருகின்றது. பராதீநதையின்றிக்கே தாம் ஸ்வச்சந்தமாக அருளிச்செய்யுமிடங்களில் மாமுனிகள் தழுவிப்போருகிற அடைவு மற்றொருவர்க்கும் நிலமன்று. இதற்கு ஓரிடமேகாட்டுகின்றேன்; முமுக்ஷுப்படியில் "இத்தை வேதங்களும் ரிஷிகளும் ஆழ்வார்களும் ஆசார்யர்களும் விரும்பினார்கள்" என்ற சூர்ணையின் வியாக்கியானத்திலே திருமந்த்ரத்தை ஆழ்வார்கள் விரும்பினபடியை நிரூபித்தருளுமிடத்து பதினாறு பாசுரங்களையெடுத்துக் காட்டியருளுகிறார் மாமுனிகள்; அங்கு எவ்விதமான அடைவைத் திருவுள்ளம் பற்றியிருக்கிறாரென்பதை நோக்குங்கால் மெய்சிலிர்க்கின்றது. பிறர் அவ்விடந்தன்னை யெடுத்துப்பார்த்தால் அவர்களுடைய புத்திக்கு அவ்வடைவின் அழகு சிறிதும் புலனாகாது. வேணுமாகில் பரீக்ஷையாகவே கேட்டுப்பார்க்கலாம். ஸதாசார்யபாத ஸேவாவைதேசிகர்களான அப்படிப்பட்டவர்களுடைய துர்வாதங்களை யெல்லாம் நீ நெஞ்சிற்கொண்டு கேட்பதும் உனக்கு நான் விடையிறுப்பதும் யுக்தமன்றே. ஆனாலும் நீ எதுகேட்டாலும் நான்சொல்லுவதாக முன்னம்வாக்களித்து விட்டபடியால் எதற்கும்பதில் சொல்லியே தீருவேன். இன்னமும் கேளாய் சீமானே !

ஸாது—சீறியருளாமல் கருணையோடு அருளிச் செய்யவேணும். இன்னுமொன்றே யொன்று கேட்டுத் தற்காலம் முடித்துக் கொள்ளுகிறேன். திருவாய்மொழியில் (2—2—4.) * தேவனெம்பெருமானுக்கல்லால் பூவும் பூசனையுந்தகுமே * என்றவிடத்தில் ஈட்டில் "சிக்குத்தலையனுக்குப் பூத்தகாது; பிச்சையுண்ணிக்குப் பூசனைதகாது" என்கிறவார்த்தைகளை மணவாளமாமுனிகள் ஸேவிக்கையில் 'பரம

பவித்திரமான இந்ததிவ்யக்ரந்தத்தில் இந்தவார்த்தைகள் அவ்வளவு அவசியமோ' என்று தம்முள்தாம் பேசி, இதைச் சொல்ல நமக்கென்ன அதிகாரமென்றும் உடனேயருளிச் செய்தாரென்று பெரியார் சொல்லிவருகிறார்களே; இது தேவரீர் கேட்டதுண்டோ? இதற்கு ஏதாவது ஆதாரமுண்டோ? இது நவீநர்களால் ஸ்வகபோல கல்பிதமானதென்றும், நம்பிள்ளைக்கும் ஒரு தாழ்வை ஸ்தாபிக்குமதான அநியாயவார்த்தையென்றும் பிறர் கூறுகின்றார்களே. இதைப்பற்றி தேவரீருடைய திருவுள்ளமென்ன?

ஸாத்விகர்—அந்த ஈட்டு ஸ்ரீஸூக்தி விஷயமாக மணவாள மாமுனிகள் இப்படி குறையெண்ணினதாகச் சொல்லுகிற வார்த்தைக்கு ஆதாரமுண்டா? என்பது ஒரு விசாரம். இது நம்பிள்ளைக்குத் தாழ்வை ஸ்தாபிக்கிற அநீதியான வார்த்தைதானா வென்பது மற்றொரு விசாரம். உன்னுள்ளம் த்ருப்தியடையும்படி சொல்லுகேன் கேளாய். இந்த வார்த்தை அநீதியானதுதான் என்று தேறிவிடுமானால் இவ்வைதிஹ்யத்திற்கு எவ்வளவு ஆதாரமிருந்தும் பயனில்லை. இது அநீதியன்று, யுக்தமானதே யென்று தேறிவிடுமானால் ஒரு ஆதாரமுமில்லையானாலும் ஹானியில்லை. இதற்கு ஆதாரங் காட்டவேணுமேயானால் மாமுனிகளுக்குப் பிற்பட்டவர்களின் வாக்கிலிருந்துதானே காட்ட முடியும். அன்னவர்கள் எழுதி வைத்திருப்பதை யெல்லாம் நாம் நம்புவதென்றால் பல கஷ்டங்கள் நேரும். பெரியார்களுக்கு அது உடன்பாடுமன்று. குருபரம்பராப்ரபாவாதிகளில் பின்னானருடைய கைச்சரக்குகள் எவ்வளவோ கலந்து விட்டனவென்று தெரிகிறது. யதீந்த்ரப்ரவணப்ரபாவம் ஒன்றல்ல; ஆசார்ய புருஷர்களின் திருமாளிகை தோறும் ஒவ்வொருவிதமான ஓலைச்சுவடி காண்கிறது இது நிற்க. பெரிய வாச்சான் பிள்ளையின் நாலாயிர வியாக்கியானங்களிலும் ஈட்டிலும் ஆளவந்தார் தொடங்கிப் பல ஐதிஹ்யங்கள் அருளிச்செய்யப்பட்டிருக்கின்றன அவை யெல்லாம் கல்பனையான ஐதிஹ்யங்களே யொழிய ஒன்றுகூட வாஸ்தவமல்ல என்று இதர ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்கள் கூசாமல் சொல்லுவதோடு நிற்கவில்லை, எழுதியும் வைத்திருக்கிறார்கள். பெரிய பரகால ஜீயரென்பவர் எழுதிவைத்த பதினெண்ணாயிரப்படியில் இது விசேஷமாகக் காணலாம். * 'புரிவதுவும் புகைபூவே * என்ற விடத்து ஈட்டில் நஞ்சீயர் பட்டரை யொன்று கேட்டதாகவும் அதற்கு பட்டர் ஒரு பதில் ஸாதித்ததாகவு முள்ளது. அதை ரஸிக ப்ராஜ்ஞ ப்ராமணிகர்களனைவரும் ஆனந்த பாஷ்பம் பெருக நின்று சொல்லியும் கேட்டும் மெய்சிலிர்த்துக் களிக்கின்றார்கள். அப்படிப்பட்டவதனை அந்த பரகாலஜீயர் அவலீலையாக தூஷித்திருக்கிறார்; அந்த ஸம்வாதமே ஸர்வாத்மநா அஸங்கதமென்று முடித்திருக்கிறார். இது ஓரிடமேயன்று. இப்படி நூறிடங்கள் காட்ட முடியும். திவ்யப்ரபந்த திவ்யார்த்த தீபிகையுரையில் அதெல்லாம் எடுத்து மறுக்கப்பட்டிருக்கின்றனவென்பது நிற்க. பெரிய வாச்சான் பிள்ளை போல்வார் ஸாதித்திருப்பதெல்லாம் பொய்யான ஐதிஹ்யங்கள், அஸங்கதமான ஸம்வாதங்கள் என்கிற வாதம் எதிர்த்தலையிலுள்ளதென்பது மறைக்க முடியாதது. அரசாணிபாலை வேங்கடாத்வரி * "விதுஷாமபி மோஹமாவஹந்தோ விததைதிஹ்ய ஸஹஸ்ரவர்ணநேந * என்று ச்லோகமெழுதிப் பரவவைத்துப் போய்விட்டார். "ஆளவந்தார் இப்படி யருளிச்செய்வர்; எம்பெருமானாரிப்படி யருளிச்செய்வர்" என்று அடிக்கடி வியாக்கியானங்களில் வருமிடத்து "ஆளவந்தாரும் எம்பெருமானாரும் ஸாதிக்கும்போது இவர்களிருந்து கேட்டார்களோ? அக்காலத்திலிருந்தவர்களில் ஒருவரு மெழுதிவைக்காத விஷயங்களை இருநூறு முந்நூறு ஆண்டுகட்குப் பின்னே யுள்ளவர்கள் எது கொண்டு தெரிந்து கொண்டார்கள்?" என்றிப்படி சிலர் ஜ்ஞாநலவதுர்விதக்தர்களாய் இற்றைக்கும் ஆக்ஷேபஞ் செய்து நிற்கக் காணா நின்றோம். * "தேநாவலோக்ய க்ருதிந: பரிபுஞ்ஜதே தம் தத்ரைவ கேபி சபலாச் சலபீபவந்தி" * என்று பட்டரருளிச் செய்த கணக்கிலே நம்பி வாழ்வாரும் ஏசி வீழ்வாருமாயிருக்கின்றார்கள். வேதத்தில் * "பூர்வே பூர்வேப்யோ வச ஏதத் தூசு:" * என்றோதியிருக்கிறபடியே பரம்பரையாக வருகிற வார்த்தைகள் பலவுண்டென்பது எந்த மதஸ்தரும் இசைய வேண்டியதாயிருக்கின்றது. பஹுச்ருதர்களென்றும் ஸதாசார்ய பரம்பரையிலே படிந்து காலக்ஷேபங் கேட்டவர்களென்றும் கொண்டாடப்படுகிற பெரியார்கள் எக்காலத்திலுமுளர்; எந்நாட்டிலுமுளர்; எம்மதத்திலு முளர். இதிஹாஸ புராணங்களிற் காணாத புராதந கதைகள் நாளைக்கும் கர்ணபரம்பரையாகவே வருவன பலபலவுண்டன்றோ. அப்படியே ப்ரக்ருதவார்த்தையும் பஹுச்ருதர்களின் பரம்பரைகளிலே வருகிறதென்றால் சில கூபமண்டூகங்கள் எதையாவது சொல்லிக் கொண்டிருக்கட்டுமே; அதனாலென்ன? இதற்கு ஒரு ஆதாரம் காட்டினாலும் அதற்கும் தூஷணந்தானே உடனே யேற்படப்போகிறது. சோழனுடைய உபப்லவத்தில் உடையவர் வெள்ளை சாத்திக்கொண்டெழுந்தருளினார்; ஆழ்வான் காஷாயமணிந்து ராஜ ஸபைக்கு எழுந்தருளினாரென்றால் இதை ஆக்ஷேபிப்பவர்களுக்கு உடையவர் காலத்திலேயே அவதரித்த (கருடவாஹந பண்டிதருடைய) திவ்யஸூரி சரிதத்தையும் (வடுக நம்பியினுடைய) யதிராஜ வைபவத்தையும் அசைக்க முடியாத ப்ரமாணமென்று காட்டினாலுங்கூட

அவற்றையும் அஸத்யமென்றோ அஸங்கதமென்றோ தூஷிக்கத்தானே தலைப்படுகிறார்கள். இப்படி பல்லாயிரம் காட்டுவேன். ஆகவே இந்த ஐதிஹ்யத்திற்கு ஆதாரமென்ன? என்கிற கேள்வியை விட்டிடு; பஹுச்ருதர்கள் பரம்பரையாகச் சொல்லி வருவதே ப்ரபலமான ஆதாரம். அது அவிச்சிந்ந பரம்பரையாய் நீடூழி நிலவுதற்காக ஒரு பெரியார் எழுதி வைத்தால இதில் ஆக்ஷேபமும் தூஷணையும் எதற்கு?

ஸாது—அஸங்கதமான விஷயமென்று தோன்றினால் ஆக்ஷேபியாமலிருப்பார்களோ?

ஸாத்விகர்—இது வாஸ்தவம்; விஷயம் ஸங்கதமா அஸங்கதமா? என்கிற விசாரம் அவச்யம் செய்யத் தக்கதே. அது செய்தே தீருவோம். முன்ன மொன்றுரைக்கின்றேன் கேள். * சிக்குத் தலையனுக்கித்யாதி ஸ்ரீஸூக்தி விஷயமான ப்ரக்ருத ஐதிஹ்யத்தை நானே இன்று கல்பித்துச் சொல்லுகிறேனென்றே வைத்துக்கொள். இதை எதற்காகச் சொல்லுகிறேனென்பதை முன்னம் விமர்சிக்க வேண்டும். பரதாழ்வான் அபரிமிதமான ஆர்த்தியோடு எப்படியாவது பெருமாளை மீட்டு எழுந்தருளப் பண்ணிக் கொண்டு போகவேணு மென்கிற பரமபக்தியோடே வருகிறான்; அவனை குஹப் பெருமாள் பார்த்து ஒருக்ஷணம் ஸ்வல்பம் அதிசங்கித்ததாக வால்மீகி ராமாயணத்திலுள்ளது. இவ்விஷயத்தைக் கம்பர் சண்ட ப்ரசண்டங்களான பதினைந்து செய்யுள்களினால் பெரும் புராணமாக வளர்த்திருக்கிறார். "அஞ்சன வண்ண னென்னுருயிர்நாயக னாளாமே வஞ்சனையா லரசெய்திய மைந்தரும் வந்தாரே, செஞ்சரமென்பன தீயுமிழ்கின்றன செல்லாவோ, உஞ்சிவர் போய்விடின் நாய்க்கு கனென்றெனை யோதாரோ" "ஆழ நெடுந்திரையாறு கடந்திவர் போவாரோ, வேழநெடும்படை கண்டுவிலங்கிடும் வில்லாளோ, தோழமையென்றவர் சொல்லியசொல்லொரு சொல்லன்றோ, ஏழைமைவேட னிறந்திலனென்றெனை யேசாரோ" என்றிப்படி மிகமிகக் கொடிய பேச்சுக்களைப் பெய்து கம்பர் கதையை மிக விரித்து விட்டார். ஒரு ராமாயணத்திலாவது இவ்வளவுக்கு ஆதாரமுண்டோ? பரமபாகவத சிகாமணியான பரதாழ்வான் மீது குஹன் இவ்வளவு த்ரோஹபுத்தி கொண்டானென்றால் புது நரகமன்றோ படைக்கவேணும். பரதாழ்வானுக்கும் ராம த்ரோஹியென்கிற அபக்க்யாதியைப் பரப்பி, குஹனுக்கும் பாகவதா பசாரப் படுகுழியை வளர்த்தி இப்படி எதுக்குக் கம்பர் பாட்டுக்களைப் பணித்தார்? என்று கேட்டால் வாய்திறக்க முடியுமோ பிறர்க்கு? குஹன் இராமனிடத்து வைத்திருந்த அன்பு அளவுகடந்தது என்கிற வொரு விஷயத்தை நிலை நாட்டுதற்கே கம்பர் இத்தனை கற்பனை பண்ணினார் என்று சொல்லவேண்டியது தவிர வேறில்லையே. மேலே விபீஷண பரிக்ரஹ ப்ரகரணத்தில் பெருமாள் ஸுக்ரீவ மஹாராஜரை நோக்கி ஒன்று சொன்னதாக [வான்மீகத்திலில்லாததை] கம்பர் கூறியுள்ளார்; * ஆதலாலபய மென்ற பொழுதத்தே * என்ற செய்யுளில் "என்பால் வைத்த காதலால் இனி வேறெண்ணக் கடவதென் கதிரோன் மைந்த!" என்றுள்ளது காண். ஸ்ரீராமபிரானிடத்துள்ள பக்திப்பெருங் காதலினால்தான் ஸுக்ரீவன் விபீஷணாழ்வானை அதிக்ஷேபித்தானென்று காட்டினரன்றோ. இங்ஙனே குஹனுக்கும் ஸ்ரீராம பக்தி மிகப்பெரிதென்று காட்டுதற்காகவே கம்பர் விசேஷகற்பனை செய்தார் என்று சொல்வதை இங்கு நிதர்சனமாகக் கொள்ளாய்.

ஸாது—அடியேன் மனத்தில் நன்கு பதியும்படி இன்னமுஞ்சிறிது விவரித்தருளிச் செய்ய வேணும்.

ஸாத்விகர்—'பரமபவித்திரமான ஈட்டிலே * சிக்குத்தலையனுக்கித்யாதிவார்த்தைகள் இல்லாமலிருந்தால் நன்றாயிருக்குமே' யென்று மணவாளமாமுனிகள் திருவுள்ளம்பற்றினாரென்றால், இதனால் ஈட்டுக்கு ஒரு அவத்யம் ஏற்படுகிறதென்றாவது நம்பிள்ளைக்கொரு குறை விளைகின்றதென்றாவது சொல்ல ப்ரஸக்திலேசமுங்கிடையாது. 'ஒருவருடைய மனமும் சிறிதும் புண்படாதபடி ஸ்ரீஸூக்திகள் அமைந்திருக்கவேணுமென்று நினைப்பவர் மணவாளமாமுனிகள்' என்று அவரொருவர்க்கே அஸாதாரணமாகவுள்ள பெரும்புகழ் ஒன்றேதான் இந்த கற்பனையால் தேறும். [கற்பனையென்றது தூஷகர்களின் நினைவாலே. "தர்மமென்கிறது ப்ரமித்தவர்ஜுனன் கருத்தாலே" என்றது போல.]

ஸாது—ஆனாலும் மஹாவ்யாபகரான நம்பிள்ளைஸாதித்த உயர்ந்தஸூக்தியிலே, பரமப்ராமாணிகராய் * முன்னோர்மொழிந்த முறைதப்பாமற் கேட்டுப்பின்னோர்ந்து தாமதனைப் பேசுவதையே விரதமாகக் கொண்டவரான மாமுனிகள் ஒரு குறை கூறினாரென்றால் இதனாலேற்படுகிற பெரும்புகழ் இருக்கட்டும்; இதுவே அவர்க்கொரு அவத்யமன்றோ.

ஸாத்விகர்—இத்தனைநாழிகை நான்சொன்னதை யெல்லாம் அரண்யருதிதமாகவும் கடலோசை யாகவு மாக்கிவிட்டனையே; இது நீ உன்னபிப்ராயத்தினால் கேட்கிற கேள்வியன்று, விஷயத்தை வாங்கிக்கொள்ளாமல் சிலர் மூர்க்கத்தனமாகத் தம்வாதத்தையே செய்துகொண்டிருப்பர்களென்று நீ காட்டுகிறாய் போலும். இன்னமுஞ் சொல்லுகேன் கேளாய். ஸ்ரீவசந பூஷணம் 234—சூர்ணையின் வியாக்கியானத்திலே எம்பெருமானார் ஸ்வாசார்யரான பெரியநம்பியை எதிர்த்துப் பேசினதாக ஒரு ஐதிஹ்யம் மாமுனிகளால் அருளிச்செய்யப்பட்டுள்ளது. பெரியநம்பி மாறனேர்நம்பியை ஸம்ஸ்கரித்து எழுந்தருளினாராம்; அத்தை உடையவர் கேட்டருளி பெரிய நம்பி ஸ்ரீபாதத்திலேவந்து 'ஸ்வாமிந் மர்யாதை கிடக்கக் கார்யஞ் செய்யவேண்டாவோ? தேவரீரே இதைச் செய்யவேணுமோ? யாரேனு மொருவரையிட்டுச் செய்திருக்கக் கூடாதா?' என்று ஆக்ஷேபித்ததாகவும் அதற்குத் தக்கவிடை பெரியநம்பி விடுத்ததாகவும் ஸாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அவர் விடுத்த விடை கிடக்கட்டும்; எம் பெருமானார்க்குத் தெரியாத விஷயத்தை அவர் அபூர்வமாக வொன்றும் சொல்லி விடவில்லை. எம்பெருமானார் அவரிடம் சென்று ஏதோ ஆக்ஷேபித்ததாக எழுதப்பட்டிருக்கிறதே, இது ஸ்வாமி யின் ப்ரக்ருதிக்குச் சேருமா? ஸ்வாசார்யர் அவிவேகியல்லரே; அவர் ஒன்று செய்தாரென்றால் அதையாக்ஷேபிக்க இவர்க்கு அதிகாரமுண்டோ! ஆக்ஷேபத்தை நெஞ்சால் நினைக்கத்தான் ப்ரஸக்தி யுண்டோ? தைத்திரீ யோபநிஷத்தில் "அத யதி தே கர்மவிசிகித்ஸா வா வ்ருத்தவிசிகித்ஸா வா ஸ்யாத்" என்று தொடங்கி "யதா தே தத்ர வர்த்தேரந், ததா தத்ர வர்த்தேதா:" என்று ஓதிற்றேயொழிய அவர்கள் செய்வதை ஆக்ஷேபித்துக் கொண்டுகிட' என்று ஓதிற்றில்லையே; ஏதோ காரணார்த்தமாக ஸ்வாமி ஆக்ஷேபித்திருந்தாலும் அதை அம்பலத்தில் அவிழ்த்துவிடலாமோ? ஆசார்யஹ்ருதயத்தில் "புரோடாசமாகச் செய்த புத்ரக்ருத்யமும்" என்றது போலே முக்கிய மானதைச் சொல்லிவிட்டு ஆக்ஷேபத்தை மறைத்து விடலாகாதா? பெரிய திருமொழியில் * கண் சோர வெங்குருதி ப்ரவேசத்திலும் ஸ்வாமி ஸ்வாசார்யரை ஆக்ஷேபித்ததாகவே பெரியவாச்சான் பிள்ளை ஸாதித்திருக்கிறார். இவ்வளவோடும் நிற்கவில்லை; ஆளவந்தார் ஸ்ரீபாதத்திலே நேராகக் கேட்ட திருமாலையாண்டான் ஸாதித்த அர்த்தங்கள் பலவற்றையும் எம்பெருமானார் ஆக்ஷேபித்து, * விச்வா மித்ர ஸ்ருஷ்டியென்று அவர்தாமே வருந்திப் பேசும்படியும் காலக்ஷேபமும் நின்றுபோகும்படியும் ஸ்வாமி யெம்பெருமானார் பல பல பேசியிருப்பதாக வாசிக்கிறோம். பெரிய திருமொழியில் * அரக்கராட்ழைப்பாரில்லை நாங்களஞ்சினோம் * என்றவிடத்தில் நஞ்சீயர் ஸாதித்த வொருபொருளை நம்பிள்ளை கேட்டு "அப்படியா அர்த்தம் சொல்வது, இப்படிச் சொல்லவேண்டாமா? என்றதாகவும் "ஆமாம், நீர் சொல்லுகிறபடித்தான் சொல்லவேண்டும்" என்று நஞ்சீயர் தழுவிக்கொண்டதாகவும் பெரியவாச்சான் பிள்ளை பணித்துள்ளார். * கரியமாமுகிற் படலங்கள் கிடந்து அவை முழங்கிடக் களிறென்று பெரியமாசுணம் வரையெனப் பெயர்தரு பிரிதி * என்ற விடத்து வியாக்கியானத்தில் ஐதிஹ்யமுங் காணலாம். அவையெல்லா மொருபுறமிருக்கட்டும். ஸ்வாமி யெம்பெருமானாருடைய விஷயங்களை யெடுத்துரைத்தேனே; அவற்றைப் புறமதத்தவர்கள் கண்டுங் கேட்டும் என்ன சொல் லுகிறார்களென்பதையறிவாயோ?

ஸாது—இப்படிப்பட்ட விஷயங்களை தேவரீருடைய திருவாக்கில் கேட்கவேணுமென்றாசை கொண்டே அடியேன் வினவினேன். நம்முடைய ஸம்ப்ரதாய க்ரந்தங்கள் ஒரு பக்கமிருக்க; உலக மெல்லாம் போற்றும் ஸ்ரீராமாயணத்தினுள்ளே புகுவோம். பரதாழ்வானைப் பற்றிப் பேசுகின்ற வான் மீகி முனிவர் * "விலலாப ஸபாமத்யே ஜகர்ஹே ச புரோஹிதம் * என்கிறார். ஞானானுட்டான நிதியாய்ப் பரமாசார்யரான வஸிஷ்டரை மிக்க செருஞ்சபை நடுவே பாதன் வாய்வந்தபடியெல்லாம் வைது அஸஹ்யாபசாரப் பட்டதாக வான்மீகி யெழுதுகிறார். "விலலாப ஸபாமத்யே பரதச் சோககர்சித:" என்றாப்போலே ச்லோகமிட்டிருந்தால் எவ்வளவு அழகாயிருக்கும். துச்சமாக கர்ஹிக்கும்படி வஸிஷ்டபகவான் அல்வழக்காக என்ன பேசி விட்டான்? யுக்தமானதையே யன்றோ அவன் சொல்லியிருப்பது. அது பரதாழ்வானுக்கு மிகவும் அஸஹ்யமாயிருந்ததென்பது வாஸ்தவம். அதனால் அவன் ஆசார்ய நிந்தை பண்ணவேண்டிய அவசியமில்லையே. *"ராஜ்யஞ்சாஹஞ் ச ராமஸ்ய தர்மம் வக்துமிஹார்ஹஸி" * என்ற விநயமஸ்ருண வார்த்தையோடு நிற்பதன்றோ அழகு. * ஸபாமத்யே ஜகர்ஹேச புரோஹிதம் * என்னும்படியான அஸந்தர்ப்பவார்த்தைகள் எதுக்கு அவதரிக்கவேணும்? இப்படிப்பட்ட பலகோடி நூறாயிரம் விஷயங்களைச் சிறிதும் விமர்சியாமல், காகித மும் பேனாவும் கைவசமுள்ளதென்று மூர்க்க ஜனங்கள் எதையேனும் எழுதிவைக்கவும் அதைக் கண்டு சில ஜடங்கள் ஹாஹா என்னவும் சேர்ந்துவிடுகிறது. பரமபவித்திரமான ஈட்டில் சிக்குத் தலையனுக்கு த்யாதி வார்த்தைகள் இருக்கத் தகவே தகாதென்று மாமுனிகள் வித்தாந்தஞ் செய்து முடித்திட்டதாக ஐதிஹ்ய சரீரமில்லை; அப்படியிருந்தால்கூட ஆக்ஷேபிக்க இடமே கிடையாது. நம்பிள்ளையோ பட்டரோ

எம்பெருமானாரோ நாதமுனிகளோ நம்மாழ்வாரோ யாவரும் * தஸ்ய நார்ஹந்தி கலாம் கோடிதமீபபி * என்றாப்போலே மணவாளமாமுனிகளின் ப்ரக்ருதிக்கு ஏகதேசமு மொவ்வார் என்பது பொய்ம்மையொன்றில்லாத மெய்ம்மைப் பெருவார்த்தை. அவருடைய திருவாக்காகச் சொல்லபபடும் வார்த்தை ஸம்பாவிதமா அன்றா என்பதை * என் நெஞ்சினால் நோக்கிக் காணீர் * என்றாப்போலே அவருடைய திருவுள்ளததாலன்றோ நோக்கிக் காணவேணும். ஈட்டு ஸ்ரீஸூக்திகளைக் கண்டபாடஞ் செய்திருந்த மாமுனிகள் சிக்குத்தலையனுக் கித்யாதி ஸூக்திகளைப் பாடத்திற் கொள்ளாது விட்டிட்டாரென்று யாரேனு மெழுதிற்றுண்டோ? அது இல்லையே.

ஸாத்விகர்—அப்படிகூட எழுதிவைத்திருக்கவேண்டுமென்றே நான் சொல்லுவேன். ஆசார்ய ஹ்ருதயத்தில் (69) "உதாத்தாதி பதக்ரம ஜடாவாக்ய பஞ்சாதி" இத்யாதி சூர்ணையின் மாமுனிகள் வியாக்கியானத்தை யெடுத்துப்பார். மூலத்தில் "பந்தம்" என்றும் "தளை" என்றும் இரண்டு சொற்கள் உள்ளன; மாமுனிகள் "பந்தமும் தளையுமொன்றாகையால் இங்கே பந்தமென்றும் மேலே தளையென்றும் சொல்லுமளவில் புநருக்தமாகையாலே இரண்டத்தொன்று வர்ஜிக்கவேணும்" என்றருளிச்செய்கிறார். நான்கு வரிகளுக்குமேலே "துறை என்கிற விதுவும் இனத்தின் வகையிலொன்றாகையாலே புநருக்தமாம்" என்கிறார். இவற்றால் மூலத்தில் இரண்டு சொற்களை வர்ஜித்துப் பாடஞ்செய்யவேணுமென்று மாமுனிகள் நியமிப்பதாகத் தேறுகின்றது. 'இப்படி யெழுதலாமா இவர்?' என்று ஒருவன் கேட்டுவிட்டால்' "வாய்திறக்கவுண்டோ வழி" என்ன வேண்டியதே. வையாகரண கோஷ்டியிலே சென்றால் "மஹா பாஷ்யே ப்ரத்யாக்க்யாதம்" என்று பல்லாயிசம் முறை காதிலும் கண்ணிலும் விழுகிறது. பதஞ்சலி மஹர்ஷிக்கு மிக முற்பட்டவர் பாணிநிமஹர்ஷி. அப்படிப்பட்டவருடைய ஸூத்ரங்களைத் தள்ளி விடுவதற்குப் பதஞ்சலி யாரிடமிருந்து அதிகாரம் பெற்றாரென்று கேட்டறிய வேணும். நேற்றுவரை ஸம்ப்ரதாய வாஸனையே யறியாமற் கிடந்து "புதுத் தெய்வங்கொண்டாடுந் தொண்டர்" என்று திருமங்கையாழ்வாரழைக்க, நாயிந்தே யென்னத் தகுதியுடையார் வயிற்றெரிச்சல் தாங்கமாட்டாமல் எதையோ எழுதிவைத்தால்......போதும்.

ஸாது—க்ருபையுடன் க்ஷமித்தருளவேணும். இன்னுமொன்றேயொன்று கேட்டு நிற்கிறேன். அவகாசமளிக்கலாமோ?

ஸாத்விகர்—ஒன்றல்ல, ஒன்பதல்ல, ஒன்பதினாயிரமுங் கேள் என்று முன்னமே சொல்லியிருக்கிறேன். ஒன்று மாத்திரம் நினைப்பூட்டுகிறேன்; ஸர்வஜ்ஞரும் பரம ரஸிகருமான பெரிய வாச்சான் பிள்ளை சாஸ்த்ரார்த்தங்களை அத்புதமாக அருளிச்செய்வதுபோலே ஹாஸ்யரஸபுஞ்ஜமான வேடிக்கை வார்த்தைகளும் ஊடேயெழுதிவைப்பதுண்டு; அவருடைய வியாக்கியானங்களில் "ஸாமான்யனென்று இடுமீடெல்லாம் இடுங்கோளென்றிருந்தான்" என்றும் "ஸாமான்யனென்று இடுமீடெல்லாம் இடவமையும் என்பாரைப்போலே" என்றும் காண்கிறது. இதை விவரிக்கின்ற அரும்பதவுரைகாரர்கள் அழகர் திருமலையில் சோழியர்க்கும் ஸாமாந்யர்க்கும் நடந்த சண்டைக் கதையே இங்கு விஷயமென்று வேடிக்கையான கதையொன்றைக் காட்டுகிறார்கள். அப்படிப்பட்ட மல்லர்களோடே பொரகில்லோம் நாம். விஷயங்கள் எவ்வளவும் சொல்லவல்லோம்.

ஸாது—அடியேன், அது தெரிந்ததே. பரந்த ரஹஸ்ய ஸ்ரீஸூக்திகள் தேசிகக்ரந்தங்களுக்கு விடைகூறுகிறமுறையில் அமைந்திருக்கின்றன வென்பதைக்காட்டி, இதனாலும் பரந்த ரஹஸ்யம் பிள்ளை லோகாசார்யருடைய திவ்ய க்ரந்தங்களுக்குப் பிற்பட்டதே யென்று நன்கு நிஷ்கர்ஷிக்கப் படுமென்று பெரியார் கூறுகின்றனர். இதற்கு பதில் சொல்லப் புகுந்த பிறர் "தேசிகருடைய கொள்கைக்கு மாறுபட்ட அபிப்ராயங்கள் நம்பிள்ளை முதலியோரருளிய ஸ்ரீஸூக்திகளிலும் காணப் படுகின்றன. பரந்தரஹஸ்யத்தில் மட்டுமென்ன? பெரிய வாச்சான் பிள்ளையின் திவ்யப்ரபந்த வியாக்கியானங்களிலும் எவ்வளவோ பங்க்திகள் தேசிக க்ரந்தங்களுக்கு விடைகூறுகிற முறையில் அமைந்திருக்கின்றன; ரஹஸ்ய விவேக க்ரந்தமே இதற்குப்போதுமான சான்று" என்கிறார்கள். இவ்விஷயத்தில் தேவரீருடைய திருவுள்ளமறிய விரும்புகிறேன்.

ஸாத்விகர்—நம்மாழ்வார் திருவிருத்தத்தில் * வணங்குந்துறைகள் பலபலவாக்கி, மதிவிகற்பால் பிணங்குஞ்சமயம் பலபலவாக்கி * என்றருளிச் செய்திருக்கையாலே அனேகமதக் கோட்பாடுகள் அநாதிகாலமாகவேயுண்டென்பதை யாவருமறிவர். பிராட்டிக்குப் புருஷகாரத்வமேயொழிய உபாயத்வமில்லையென்கிற பகவச்சாஸ்த்ர ஸித்தாந்தத்திற்கு மாறாக அவளுக்கு உபாயத்வமுமுண்டென்கிற மதம்

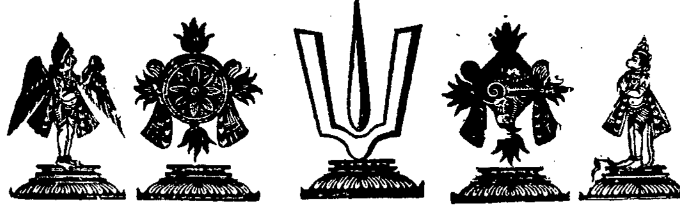
தேசிகற்கு முற்பட்டவர்களின் காலத்திலுமுண்டென்பதை நிராக்ஷேபமாக இசைந்து கொள்வோம். அந்த மதத்தை அவலம்பித்தவர்கள் யாவரும ஒரே விதமான யுக்தி ப்ரமாணங்களைப் பேசமாட்டார்கள். ஒவ்வொருகாலத்திலே ஒவ்வொரு புலவர் ஒவ்வொருவிதமான யுக்தியையும் ப்ரமாணத்தையுங்கொண்டு வாதம் நிகழ்த்துவர்கள். அப்படிப்பட்ட ப்ரமாண ப்ரதர்சந யுக்திவாத விசேஷங்களைக்கொண்டும் அவற்றுக்கு பதில் கூறியிருக்கிற ப்ரஜ்ஞர்களைக்கொண்டும் நிஷ்கர்ஷிக்கப்படு முண்மை அசைக்க முடியாதது. ப்ரக்ருதத்தில், * வேரிமாறாத பூமேலிருப்பாள் வினைதீர்க்குமே * என்கிற ஆழ்வார் பாசுரத்தை ப்ரபல ஆதாரமென்று கொண்டு, பிராட்டியின் உபாயத்வத்தை இதுகொண்டு ஸ்தாபிக்க வந்தவர் தேசிகரொருவரே. அவர்க்குமுன் யாரும் இந்த ப்ரமாணத்தைக்கொண்டு வாதிக்கப் புகுந்ததில்லை. இந்தவாதம் பெரியவாச்சான் பிள்ளை காலத்திலேயே தோன்றியிருந்தால்—அவர் பரந்த ரஹஸ்யமருளிய ஆசிரியராயுமிருந்தால் திருவாய்மொழியில் அந்தப்பாசுரத்திற்கு வியாக்கியான மருளிச்செய்யு மிடத்திலும் பரந்தரஹஸ்யத்திற்போல் மறுப்பு எழுதியிருப்பர். அவ்விடத்து ஸ்ரீஸூக்தியை ஸேவித்தால், இந்தப்பாசுரத்தை உபஷ்டம்பகமாகக் கொண்டு ஒரு வாதம் தோன்றியிருக்கிறதென்பதைப் பெரியவாச்சான் பிள்ளையறிந்திலர் என்று ஸ்புடமாகவுணரலாம். ஒரு வாதம் விளைந்தால் அதில் எது உயிரான விஷயமோ அதைச்சுருங்கக்ராஹிகயா கொள்ளவும் அதற்கு ஸமஞ்ஜஸமான விடையிறுக்கவும் பிறர்க்கு ஆற்றல் ஏது? சைலீவாதத்தில் அனேகமருமங்கள் உண்டு. "இவர்கள் சைலி சைலியென்று கூச்சலிடுவதனால் என்னப்ரயோஜனம்?" என்பவர்கள் சைலியைப்பற்றி மத்யஸ்தர்கள் எவ்விதமாகக் கூறுகின்றார்கள் என்பதைச் சிறிதுமறியாதவர்கள்; அறியவும் ஆற்றலற்றவர்கள். ஸம்ப்ரதாய ப்ரவசநதுரந்தரரென்று உண்மைப்புகழ்பெற்ற (பம்பாய்மகாநகர.) வீ. வீ. ஐயங்கார் ஸ்வாமிகள் எவ்வளவு அழகாக விஷயத்தை க்ரஹித்திருக்கிறார்! "பெரியவாச்சான் பிள்ளையின் ஸூத்ரங்கள் போன்ற சிறுவாக்யங்களும் அஸாதாரணமான பங்க்திகளும் மனத்ஸதயுருக்குமே; அந்த பந்தா எங்கே, பரந்தரஹஸ்யத்தின் பந்தா எங்கே?" என்று நிஷ்பக்ஷபாதமாக வெளியிட்டவர் அந்தவொரு ஸ்வாமியேயன்றோ. அந்தமஹான் பரமக்ருபையுடன் நேரில்ஸேவை ஸாதிக்க நேற்றே ஸ்ரீரங்கமெழுந்தருளினார். அவர்திருவடிகளிற்பணிந்து தினவடங்கக் கேட்டுத் தெளியட்டும்.

ஸாது—அப்படியா? அந்த மஹான் இப்போது இந்த ப்ராந்த மெழுந்தருளியிருக்கிறாரா? அநியாயமாய் இந்த சிசுபாலவாக்குக்கு அந்தமஹானும் இரையானவரே. * மின்னிடை மடவாரில் ஏழாம் பாட்டின் ஈற்றடியின் காரியமும் நடந்துவிடுமோவென்று மிகவஞ்சுகிறேன். அந்த விலக்ஷணவ்யக்தி விசேஷத்திற்கு ஸ்ரீவைஷ்ணவவுலகமெல்லாங் கூடிப்பல்லாண்டு பாடவேண்டியது மிக அவசியம். இராமாநுசநூற்றந்தாதியில் * பொருந்தியதேசும் பொறையும் திறலும் புகழும் நல்ல திருந்திய ஞானமும் செல்வமுஞ் சேரும் எங்களிராமானுசனையடைபவர்க்கே * என்று கூறப்பட்ட அரும்பெரும் பேறுகளெல்லாம் அந்த மஹானிடத்தில் ப்ரத்யக்ஷமாகக் குடிகொண்டிருக்கக்காண்கிறோம். அடியேனும் அவர்க்கே பல்லாண்டு பாடவிடைகொள்ளுகிறேன். நியமித்தருளவேணும் அடியேனுக்கு ஸந்தேஹபரிஹாரங்களை தேவரீர் அநுக்ரஹித்தருளினால் இந்தமஹோபகாரம் அடியேனளவில் சுவறிப் போகாது; உலகுக்கெல்லாம் மஹோபகாரமாகத் தலைக்கட்டும். விடைகொள்ளுகிறேன்.

இருவரும் பிரிந்தனர்.

ஸ்ரீகாஞ்சீ, பிரதிவாதிபயங்கரம்
அண்ணங்கராசாரியர் அமைத்த
ஸாது ஸாத்விக ஸம்வாதத்தில்
முதல் ஆஹ்நிகம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:
ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்,



மாமுனிவன் மேற்கோள்விளக்கு.

(ஸ்ரீகாஞ்சீ. அண்ணங்கராசாரியர் தொகுத்தது.)

மணவாளமாமுனிகள் அருளிச்செய்த நான்கு ரஹஸ்ய வியாக்கியானங்களில்
ஆளவந்தார்முதல் வாதிகேஸரி அழகியமணவாளச்சீயர்வரை
யிலுமுள்ள ஆசார்யர்களின் ஸ்ரீஸூக்திகளை மேற்கோளாக
எடுத்துக்காட்டியிருக்குமிடங்களின் விவரணம்.

1. ஆளவந்தார்.

(ஸ்ரீவசநபூ.) 182. அநந்தரம் பரமாசார்யரான ஆளவந்தார்வசனத்தை யருளிச்செய்கிறார் * ந தேஹம் ந ப்ராணாந்........*

259. ஆகையிறே நாதமுனிகளுடைய திவ்ய வைபவத்தை யருளிச்செய்கிற ஆளவந்தார் * அசிந்த்யாத்புதாக்லிஷ்டஜ்ஞாந வைராக்யராசயே — அகாதபகவத்பக்தி ஸிந்தவே * என்றருளிச்செய்தது.

323. * மாதா பிதா யுவதயஸ் தநயா விபூதி: * என்று ஐஹிகபோகங்களையும், ஸர்வம் என்று அநுக்த ஸகல கதநத்தாலே மந்த்ர தேவதாபலாதிகளையுமெடுத்து இத்தனையும் ஆழ்வார் திருவடிகளே யென்று......இவ்வர்த்தத்தைப் பரமாசார்யரான ஆளவந்தாருமருளிச்செய்தார்.

380. இப்படி ஆழ்வாரருளிச்செய்த இவ்வர்த்தத்தை * நிராஸகஸ்யாபி ந தாவதுத்ஸஹே......என்று அளவந்தாரருளிச்செய்தாரிறே.

(தத்வத்ரய) 3. * சிதசிதீச்வரதத்ஸ்வபாவ * என்று ஆளவந்தாரும்......

45. * நிவாஸசய்யாஸந......சேஷ இதீரிதே ஜனை: * என்றிறே ஆளவந்தாருமருளிச்செய்தது. (மற்றுமுள்ள ததீயரைப்போலே அநியமமாயிராதே ஸர்வேச்வரன் அமுது செய்த சேஷமொழிய அமுது செய்யாத நியமத்தைப்பற்ற சேஷாசநரென்று ஸேனை

குறிப்பு. 182. 259. என்றிப்படி குறிக்கும் லக்கங்களெல்லாம் அந்தந்த க்ரந்தங்களிலுள்ள சூர்ணைகளுக்கான லக்கங்கள். ஆங்காங்கு மணவாள மாமுனிகளின் வியாக்கியானத்தில் இவை காண்க.

முதலியாரை நிரூபிக்கிறது.) * த்வதீயபுக்தோஜ்ஜித சேஷ போஜிநா * என்றாரிறே ஆளவந்தாரும்.

70. * ஆச்ரயாதந்யதோ வ்ருத்தே ராச்ரயேண ஸமந்வயாத், த்ரவ்யத்வஞ்ச குணத்வஞ்ச ஜ்ஞாநஸ்யைவோபபத்யதே * என்றிறே ஆளவந்தாரருளிச்செய்தது.

92. இந்த மதநிராகரணார்த்தமாகவிறே ஆளவந்தார் * குணஃ ப்ரதாநம் * என்று பிரித்தருளிச்செய்தது.

(ஆசார்யஹ்ருதயம்.) 66. பாஷ்யகாரர் அப்படி செய்தருளுகைக்கடி *விதயச் ச வைதிகாஸ் த்வதீயகம்பீர மநோநுஸாரிணஃ * என்று......இவ்வாழ்வார் போல்வார் நினைவை சாஸ்த்ரங்கள்தான் பின்செல்லுமதாகப் பரமாசார்யரான ஆளவந்தார் அருளிச்செய்த வசனம்.

87. * தவ தாஸ்யஸுகைகஸங்கிநாம் பவநேஷ் வஸ்த்வபி கீடஜந்ம மே * என்று.......பெரிய முதலியார் ப்ரார்த்தித்தார்.

151. ஸாம்ஸாரிக ஸகலஸங்கமுமற்று உத்தமாச்ரமிகளாய்ப் பரமஹம்ஸ சப்தவாச்யரான நாதமுனிகள் யாமுன முனிகள் போல்வாரையும்......அன்னமென்று சொல்லும்.

2. பெரியநம்பி.

(ஸ்ரீவசந பூ.) 234. அபிமாநஹேதுவான ஜன்மவ்ருத்தாதிகளின்றிக்கே ஆளவந்தார்ஸ்ரீபாதத்தையுடையராய் அத்யாத்மஜ்ஞாந பரிபூர்ணராயிருக்கிற மாறனேரி நம்பி தம்முடைய அந்திமதசையிலே 'ஆளவந்தார் அபிமானித்தருளின இத்தேஹத்தை ப்ரக்ருதி பந்துக்கள் ஸ்பர்சிக்கில் செய்வதென்?' என்று அதிசங்கைபண்ணி ஸப்ரஹ்மசாரியான பெரிய நம்பியைப்பார்த்து 'புரோடாசத்தை நாய்க்கிடாதே கிடீர்' என்றருளிச்செய்து திருநாட்டுக்கெழுந்தருள, பெரிய நம்பியும் அப்படியே பிறர் கையில் காட்டிக்கொடாதே தாமே பள்ளிபடுத்துவந்தெழுந்தருளியிருக்க, இத்தை உடையவர் கேட்டருளி பெரியநம்பி ஸ்ரீபாதத்திலே வந்து 'ஜீயா! மர்யாதை கிடக்கக் கார்யஞ்செய்ய வேண்டாவோ? தேவரீர் செய்தருள வேண்டிற்றோ?' என்ன, 'ஆளிட்டந்திதொழுவோ? நான் பெருமாளிற் காட்டில் உத்க்ருஷ்டனோ? இவர் பெரியவுடையாரிற்காட்டில் அபக்ருஷ்டரோ? * பயிலுஞ் சுடரொளி, நெடுமாற்கடிமை கடலோசை யோபாதியோ? ஆழ்வாரருளிச் செய்த அர்த்தத்தைச் சிறிது குறையவாகிலும் ஆசரிக்க வேண்டாவோ?' என்று (பெரிய நம்பி) அருளிச்செய்த வார்த்தை.

(ஆசார்யஹ்ருதயம்.) 85. ப்ரஸித்தரான நம்பிகள் மூவரிலும் ப்ரதாநரான பெரியநம்பி மாறனேரி நம்பிக்கு......செய்த புத்ரக்ருத்யமும்.

3. திருக்கோட்டியூர் நம்பி.

(முமுக்ஷுப்படி. சரமச்லோ. அவதாரிகை.) இதிலர்த்தம் கேட்கைக்காகவிறே எம்பெருமானார் பதினெட்டு பர்யாயம் திருக்கோட்டியூர் நம்பி பக்கல் எழுந்தருளிற்று. நம்பிதாமும் இதில் அர்த்தத்தினுடைய கௌரவத்தையும் இதுக்கு அதிகாரிகளில்லாமையையும் பார்த்திறே இவருடைய ஆஸ்திக்யாதர பரீக்ஷார்த்தமாகவும் பலகால் நடந்து துவளப்பண்ணி சூளு(மு)றவு கொண்டு மாஸோபவாஸங்கொண்டு அருமைப்படுத்தியருளிச் செய்தருளிற்று.

4. எம்பெருமானார்.

(ஸ்ரீவசந பூ.) 96 * க்ஷமா ஸத்யம் தமச் சமஃ * என்கிற விடத்தில் * தமோ பாஹ்யகரணாநாம் அநர்த்த விஷயேப்யோ நியமநம் ; சமஃ அந்தஃகரணஸ்ய ததா நியமநம் * என்றிறே பாஷ்யகாரருமருளிச்செய்தது.

146. ஸர்வாபராதங்களுக்கும் ப்ராயச்சித்தமாயிறே ப்ரபத்திதானிருப்பது. இப்படியிருந்துள்ள ப்ரபத்தியை * த்வத்பாதாரவிந்தயுகளம் சரணமஹம் ப்ரபத்யே * என்று பண்ணியருளின பாஷ்யகாரர்க்கு ஸ்வபூர்வவ்ருத்தத்தை யநுஸந்தித்தவாறே அதுதானும் அபராத கோடியிலேயாய் * த்வமேவ மாதா ச * என்று தொடங்கி இத்தலையிலபராதத்தைப் பொறுக்கைக்குறுப்பான பந்த விசேஷங்களை யெல்லாம் விண்ணப்பம் செய்துகொண்டு * தஸ்மாத் ப்ரணம்ய * இத்யாதியாலே இப்படி திருமுன்பே கூசாமல் வந்து நின்று ப்ரபத்தி பண்ணின இவ்வபராதத்தைப் பொறுத்தருளவேணுமென்று க்ஷாமணம் பண்ண வேண்டும்படி நில்லா நின்றதிறே யென்கை.

160. ....பாஷ்யகாரர் கத்யத்தில் உத்தர கண்டார்த்தம் அநுஸந்தித்தருளின க்ரமத்திலே...

180. உத்தரவாக்யத்தில் நமஸ்ஸிலே புருஷார்த்தத்துக்கு இடைச்சுவரான விரோதிகளெல்லாம் தள்ளுண்ணுமென்னுமிடம் தோற்றவிறே *மநோவாக்காயைஃ* என்று தொடங்கி மூன்று சூர்ணையாலே ஸகலவிரோதி நிவ்ருத்தியையும் பாஷ்யகாரரருளிச்செய்தது.

234. காண்க. [முன்னே "2. பெரியநம்பி" என்றதன்கீழ்விவரணமுங் காண்க.]

274. பாஷ்யகாரர்க்குக் காலக்ஷேப ப்ரகாரமருளிச் செய்கிறவிடத்தில் * த்வயம் அர்த்தாநுஸந்தாநேந ஸஹ ஸதா ஏவம் வக்தா * என்றிறே பெரிய பெருமாளருளிச்செய்தது.

385. "பாஷ்யகாரர் காலத்திலே ஒருநாள் பெருமாள்" இத்யாதி.

(தத்வத்ரய.) 3. * அசேஷ சிதசித்வஸ்து சேஷிணே * என்று பாஷ்யகாரரும்...

10. இதுதன்னை பாஷ்யத்திலே * ஏவம் ஹி ஸூப்தோத்திதஸ்ய பராமர்சஃ ..... அதத்ரூபத்வாத் ப்ரதிபத்தேஃ * என்று பாஷ்யகாரரருளிச்செய்தார்.

15. (இதுதான் * குணத்வா லோகவத் * என்கிற ஸூத்ரார்த்தம்.) "வா சப்தோ மதாந்தரவ்யாவ்ருத்த்யர்த்தஃ........ப்ரதமஸூத்ரே ஸ்தாபிதம்" என்றிறே இதுக்கு பாஷ்யம்.

18. "ச்சேதநாதி யோக்யாநி கடபடாதீநி வஸ்தூநி........இதி அவ்யக்தஃ" என்றிறே பாஷ்யகாரருமருளிச்செய்தது.

34 இதெல்லாம் * கர்த்தா சாஸ்த்ரார்த்த வத்த்வாத் * என்கிற ஸூத்ரத்திலே பூர்வபக்ஷ ஸித்தாந்த ரூபேண பாஷ்யகாரர் தாமே விஸ்தரேண வருளிச்செய்தார்.

35. * க்ருதப்ரயத்நாபேக்ஷஸ் து * என்கிற ஸூத்ரத்திலே இதெல்லாம் பாஷ்யகாரர்தாமே யருளிச்செய்தார்.

37. "ஜ்ஞாநமாத்ரவ்யபதேசஸ்து........உபபத்யதே * என்றிறே தீபத்திலே பாஷ்யகாரருமருளிச்செய்தது.

40. * பரகதாதிசயாதாநேச்சயா உபாதேயத்வமேவ யஸ்ய ஸ்வரூபம் ஸ சேஷஃ பரச் சேஷீ * என்று சேஷ சேஷி லக்ஷணம் பாஷ்யகாரராலே அருளிச்செய்யப்பட்டது.

41. * அயமேவாத்மசரீரபாவஃ........என்றும் ; யஸ்ய சேதநஸ்ய யத் த்ரவ்யம்........ என்றும் வேதார்த்த ஸங்க்ரஹத்திலும் ஸ்ரீபாஷ்யத்திலும் ஆத்ம சரீரபாவலக்ஷணமாக

பாஷ்யகாரரருளிச்செய்த நியந்த்ரு நியாம்யபாவம் ஆதார்ரதேயபாவம் சேஷசேஷிபாவ மாகிற மூன்றும்........

45. பாஷ்யகாரரும் இவர்களுடைய வைபவத்தை * ஸ்வச்சந்தாநுவர்த்தி * இத்யாதி யாலே ஸ்ரீகத்யத்திலே பாக்கவருளிச்செய்தார்.

79. இதுதன்னை பாஷ்யகாரர் ஸ்ரீவைகுண்ட கத்யத்திலே * திவ்யாவரண சதஸஹ ஸ்ராவ்ருதே....என்று தொடங்கி விஸ்தரேண அருளிச்செய்தாரிறே.

(அங்கேயே, மேல்) * தேஷாமபி இயத்பரிமாணம் இயதைச்வர்யம் ஈத்ருசஸ்வபாவ மிதி பரிச்சேத்துமயோக்யே * என்று நித்யரால் பரிச்சேதிக்க வொண்ணுதென்று ஸ்ரீவைகுண்ட கத்யத்திலே பாஷ்யகாரர் அருளிச்செய்த விது...........

(அங்கேயே, மேல்) * அநந்தாச்சர்யாநந்த மஹாவிபவ * என்றுரிறே பாஷ்யகாரர்.

85. * பகவத் ஸ்வரூப திரோதாநகரீம் விபரீதஜ்ஞாநஜநநீம் * என்று இதுதன்னை பாஷ்யகாரர் அருளிச்செய்தாரிறே.

92. * ஸத்வரஜஸ்தமாம்ஸி த்ரயோ குணா:.......* என்றிறே பாஷ்யகாரரும்.......

117. இப்படி ஸ்ரீபாஷ்யத்திலே * யதக்நே ரோஹிதம் ரூபம்.......என்று பாஷ்ய காரருமருளிச்செய்தார்.

129. * நச ப்ருதிவ்யாத்யபாவமாத்ரம் ஆகாச இதி வக்தும் சக்யம் * என்றிறே பாஷ்யகாரரருளிச்செய்தது.

130. இதுதன்னை * ஆகாசே சாவிசேஷாத் * என்கிற ஸூத்ரத்திலே " ஆகாசே ச நிருபாக்யதா ந யுக்தா......ச்யேநாதிபதந தேசத்வேந " என்று தொடங்கி பாஷ்ய காரர் விஸ்தரேண அருளிச்செய்தார்.

132. இதுதன்னை * அண்டாந்தர்வர்த்திநச்ச ஆகாசஸ்ய......என்று பாஷ்யகாரரு மருளிச்செய்தார்.

141. * அகில ஹேய ப்ரத்யநீக........ஸ்வரூப ! * என்றிறே எம்பெருமானருளிச் செய்தது.

(அங்கேயே, மேலே) ஆதிசப்தத்தாலே குண சூர்ணையில் எம்பெருமானருளிச் செய்த குணங்களையெல்லாம் சொல்லுகிறது.

(அங்கேயே, மேலே) * ஆர்த்த:—ப்ரதிஷ்டாஹீந: ப்ரஷ்டைச்வர்ய: புநஸ் தத் ப்ராப்திகாம:..............என்று சதுர்விதாதிகாரி வேஷத்தையும் ஸ்ரீகீதாபாஷ்யத்திலே அரு ளிச்செய்தாரிறே.

(அங்கேயே, மேலே) * ஸ்வாபிமதாநு ரூபைகரூபாசிந்த்ய......என்று திவ்ய மங்கள விக்ரஹ வைலக்ஷண்யத்தை அருளிச்செய்தாரிறே எம்பெருமானர்.

(அங்கேயே, மேலே) * ஸ்வாபிமதநித்ய நிரவத்யாநுரூப......பூமி நீளாநாயக ! * என்றிறே எம்பெருமானருளிச்செய்தது.

195. " ஸாதவ :—உக்த லக்ஷண தர்மசீலா வைஷ்ணவாக்ரேஸரா:......" என்றிறே இந்த ச்லோகத்துக் கர்த்தம், பாஷ்யகாரரருளிச்செய்தது.

(முமுக்ஷுப்படி.) 97. திவ்யபூஷணங்களாவன—ஆபரண சூர்ணையிலே பாஷ்யகாரர் அருளிச்செய்தபடியே.......

183. ஆகையிறே த்வய விவரணமான கத்யத்திலே........இத்யாதி சூர்ணையாலே ப்ரக்ருதிஸம்பந்த நிவ்ருத்தியையும் பாஷ்யகாரர் ப்ரார்த்தித்தருளிற்று.

(சமரச்லோ. அவதாரிகை.) இதிலர்த்தம் கேட்கைக்காகவிறே எம்பெருமானர் பதினெட்டு பர்யாயம் திருக்கோட்டியூர்நம்பிபக்கல் எழுந்தருளிற்று.

(அங்கேயே, மேலே) அதிகாரி துர்லபத்வத்தாலும் அர்த்த கௌரவத்தாலும் இத்தை வெளியிடாதே மறைத்துக்கொண்டு போந்தார்கள் எம்பெருமானர்க்கு முன்புள்ளார்; ஸம்ஸாரிகள் துர்க்கதி கண்டு பொறுக்கமாட்டாதபடி க்ருபை கரைபுரண்டிருக்கையாலே அர்த்தத்தின் சீர்மை பாராதே அநர்த்தத்தையே பார்த்து வெளியிட்டருளினர் எம்பெருமானர்.

243. * ஆக்ஷேபதஃ ப்ராப்தாத்......என்றிறே பாஷ்யகாரருமருளிச்செய்தது.

274. தத்வ நிர்ணயம் பண்ணின உய்யக்கொண்டார் பக்தி நிஷ்டராயிருக்கையாலே அவரை ப்ரபத்திநிஷ்டராம்படி பண்ணவேணுமென்று அவருக்கு இந்த (சரம) ச்லோகார்த்தத்தை யருளிச்செய்தவளவிலே 'அர்த்தஸ்திதி அழகியதாயிருந்தது, ஆகிலும் அத்தை விட்டு இத்தைப்பற்றத்தக்க ருசி எனக்கில்லை என்ன, "வித்வானுகையாலே அர்த்தத்துக்கிசைந்தாய், பகவத் ப்ரஸாத மில்லாமையாலே ருசி பிறந்ததில்லை" என்று அவர் விஷயமாக உடையவர் அருளிச்செய்தவார்த்தை......

(ஆசார்யஹ்ரு.) 36. அடியார் தொண்டரென்கிற ப்ரபந்நஜநங்களுக்குக் கூடஸ்தர்... எம்பெருமானர் முதலான ஆசார்யர்களும்.

65. பாஷ்யகாரர் ஸ்ரீபாஷ்யம் பண்ணியருளும்போது ஸூத்ரவாக்யங்களில் ஸந்திக்தங்களான அர்த்தங்களெல்லாம் இப்ப்ரபந்தத்தில் ஸூக்திகளைக்கொண்டு நிர்ணயித்து ஒருங்கவிட்டருளுவர்.

66. பாஷ்யகாரர் அப்படிசெய்தருளுகைக்கடி * விதயச் ச வைதிகாஸ் த்வதீய கம்பீரமநோநுஸாரிணஃ * என்று.......இவ்வாழ்வார் போல்வார் நினைவை சாஸ்த்ரங்கள்தான் பின்செல்லுமதாகப் பரமாசார்யரான ஆளவந்தாரருளிச் செய்த வசனம்.

85. த்யாகமண்டபமான பெருமாள் கோயிலில் திருவாலவட்டமும் கையுமாய்ப் பெருமாளுக்கு அந்தரங்கராய் நின்ற திருக்கச்சிநம்பியை வைதிகோத்தமரான உடையவர் அநுவர்த்தித்த க்ரமமும்.

(அங்கேயே, மேலே) யாகசப்தவாச்யமான திருவாராதனத்தில் பிள்ளையுறங்கா வில்லிதாஸர் ஸ்பர்சத்தாலே காயசுத்திபண்ணின உடையவரும்.

91. [கலியுங் கெடும்போலே ஸூசிதம்.] இவர்தாம் மயர்வற மதிநலம் பெற்றவராகையாலே "கலியுங்கெடும்" என்று திருமங்கையாழ்வார் உடையவர் போல்வார் அவதரித்து கலியுகஸ்வபாவமும் கழியு மென்று மேல்வருமம்சத்தை தர்சித்தருளிச் செய்தாப்போலே.

99. * அபயம் ஸத்வஸம்சுத்திஃ * என்றும் *ஸத்வாநுரூபா ஸர்வஸ்ய ச்ரத்தா பவதி* என்றும் சொல்லுகிற விடங்களில் "ஸத்வம் அந்தஃகரணம்" என்று ஸத்வசப்தம் அந்தஃகரணவாசியாக பாஷ்யகாரர் அருளிச் செய்தாரிறே.

153. இராமானுசனுடையா ரென்றே நிரூபகமாம்படி உடையவர்க்குப் பாதந்த்ரரான ஆழ்வான் ஆண்டான் எம்பார் அருளாளப் பெருமாளெம்பெருமானர் முதலானவர்கள் போல்வாரைக் கிளியென்றும் பூவையென்றும் குயிலென்றும் மயிலென்றும் சொல்லும்.

155. எம்பெருமானர் போல்வாரை மேகமென்று சொல்லும்.

162. பாஷ்யகாரர் பக்கலிலே வேதாந்தார்த்தம் கேட்டு சிஷ்யனாய் 'நாமும் நம்மிராமானுசனை யுடையோம்' என்கையாலே ஸ்ரீவைஷ்ணவநம்பியென்று திருநாமமாய்..........

204. இப்படி அதிகாரம் பாராமல் அவர்கள் துர்க்கதியைப்பார்த்து உபதேசித்தருளும் ஸ்வபாவராய் * பாமன்னுமாறனடிபணிந்துய்ந்தவன் * என்று நிரூபகமாயிருக்குமெம்பெருமானர்க்குமே........

224. புராணவித்தமராகையாலே பௌராணிகரான பாஷ்யகாரர் கத்யத்திலே இவ் வசநப்க்ரியையாலே த்யாஜ்யங்களினுடைய த்யாகபூர்வகமான சரணவரணத்தைப் பண்ணுகையாலும்.

228. இது, வீடுமின்முற்றத்தையும் பக்திபரமாக்கி யோஜித்தருளின எம்பெருமானார் நிர்வாஹக் கட்டளையைப் பிடித்தருளிச் செய்தார் ......இது எம்பெருமானார் யோஜனையாய் பின்புள்ளா ரெல்லாருமருளிச் செய்துகொண்டு போந்த மர்யாதையைப் பற்ற......

233. * பரபக்திபரஜ்ஞாந பரமபக்த்யேக ஸ்வபாவம் மாம் குருஷ்வ * என்று ப்ரார்த்தித்த பாஷ்யகாரரைக் குறித்து *மத் ஜ்ஞாநதர்சந ப்ராப்திஷு நிஸ்ஸம்சயஸ் ஸுகமாஸ்வ* என்று சேரபாண்டியனிலுமவனருளிச் செய்த ஜ்ஞாநதர்சந ப்ராப்த்யவஸ்தைகள்.

5. எம்பார்.

(முமுக்ஷுப்படி.) 286. "ஆஸ்திகனாய் இவ்வர்த்தத்தில் ருசி விச்வாஸங்களுடையனாய் உஜ்ஜீவித்தல், நாஸ்திகனாய் நசித்தலொழிய நடுவில் நிலையில்லையென்று பட்டருக்கு எம்பார் அருளிச்செய்த வார்த்தை."—இவ்வர்த்தத்தில் [சரமச்லோகார்த்தத்தில்] அங்கிதனானவன் பகவத்ப்ரபாவத்தால் இது ஸத்யமென்று ஆஸ்திகனாய் இவ்வர்த்தத்தில் ருசியும், இதுதப்பாதென்கிற விச்வாஸமுமுடையனாய் உஜ்ஜீவித்தல், சாஸ்த்ரங்களெல்லா மொருதலையும் இது ஒரு தலையுமாய் இப்படியிருப்பதொன்றுண்டோ வென்று நாஸ்திகனாய் இத்தை அநாதரித்து நசித்தலித்தனையொழிய நடுவொருநிலையில்லை யென்று ஸகலசாஸ்த்ர வித்தமரான பட்டருக்கு ஆப்ததமரான எம்பார் அருளிச்செய்த வார்த்தை.

6. வங்கிப்புரத்து நம்பி.

(முமுக்ஷுப்படி.) 276 இந்த சரமச்லோகம் அநுவாதத்தினுடைய கோடியிலேயென்று ஆப்ததமரான வங்கிப்புரத்து நம்பியருளிச் செய்யும் வார்த்தை.

7. ஆழ்வான்.

(ஸ்ரீவசந பூ) 73. திருக்கோட்டியூர் நம்பி ஸ்ரீபாதத்திலே ஆழ்வான் ஆறுமாஸம் ஸேவித்து நின்று மஹாநிதியாகப் பெற்ற அர்த்தமிறே இது.

203. பிள்ளைப் பிள்ளையாழ்வானை (ஆழ்வான்) அங்கீகரித்தநாளிலே இவர் ஆபிஜாத்யாதிகளாலே உத்க்ருஷ்டராகையாலே பாகவத விஷயங்களில் அவிநயமாக வர்த்தித்துக் கொண்டு போருகிறபடியைக்கண்டு "இவர்க்கு இப்பாகவதாபசாரம் இவருடைய ஜ்ஞாநாநுஷ்டானங்களெல்லாவற்றையும் கீழ்ப்படுத்தி தானே மேலாய் விநாசபர்யந்தமாக்கிவிடும், அதுக்கு வேலி இட்டுவைக்கவேணும்" என்று திருவுள்ளம்பற்றி ஓரயனத்தினன்று நீராடி யேறினவளவிலே இவரைப் பார்த்து "எல்லாரும் தானம் பண்ணுகிற காலத்திலே நீரும் நமக்கொருதானம் பண்ணமாட்டீரோ" என்ன, அடியேன் எத்தை தானம்பண்ணுவது, எல்லாம் அங்குத்தையதாயிருந்ததே. என்ன, 'அர்த்தஸ்திதியன்றோ அது, அவ்வளவு போராது, கரணத்ரயத்தாலும் பாகவதாபசாரம் பண்ணுமல் வர்த்திக்கக்கடவேன் என்று நம் கையிலே உதகம் பண்ணித்தரவேணும்' என்ன; அப்படி இவருமுதகம் பண்ணிக் கொடுத்த வனந்தரம் ஒருநாள் பாகவத தோஷத்தைப் பூர்வ வாஸனையாலே நினைத்து 'நாமினி

முடிந்தோம்' என்று பயப்பட்டு மூடிக்கொண்டு தம்திருமாளிகையிலே கண்வளர, இவர் முன்பு வருகிற காலத்தில் வரக்காணாமையாலே ஆழ்வான், இவர் திருமாளிகையிலே எழுந்தருளி 'என்தான்? முசிப்பென்? என்று வினவியருள, தாம் மனஸ்ஸால் நினைத்தத்தை விண்ணப்பம் செய்து 'கரணத்ரயத்தாலும் அபசாரம் புகுராதபடி இத்தேஹத்தோடு வர்த்திக்கை அரிதா யிராநின்றது, என் செய்யக்கடவேன்?' என்று திருவடிகளைக் கட்டிக் கொண்டு கிடந்து க்லேசிக்க, இத்தனை அநுதாபமிவர்க்குண்டாகப்பெற்றோமே என்று உகந்தருளி 'மனஸ்ஸாலே நினைத்ததுக்கு அநுதாபமுண்டாகவே ஈச்வரன் க்ஷமித்தருளும்; ப்ரத்யக்ஷதண்ட பயத்தாலே காயிகமாக ஒருவரையும் நலியக்கூடாது, ஆன பின்பு அவை யிரண்டுமுமக்குக் கழித்துத்தந்தோம்; இனி வாக்கொன்றையும் நன்றாகக் குறிக்கொண்டு வர்த்தித்துப்போரும்' என்றருளிச்செய்தது.

411. காண்க.

(தத்வத்ரய.) 45. * வநாத்ரிநாதஸ்ய ஸுந்தரஸ்ய வை ப்ரபுக்தசிஷ்டாச்யத ஸைங்யஸத்பதி: * என்று ஆழ்வானுமருளிச்செய்தார்.

79. ஸீமையில்லாததொன்றுக்கு ஸீமையறியாமை ஸர்வஜ்ஞதைக்கு அநுகுணமென்னுமிடம் * தேவி! த்வந்மஹிமாவதிர் ந ஹரிணா......என்று ஸ்ரீஸ்தவத்திலே ஆழ்வானருளிச்செய்தார்.

148. * யேஷ்வேகஸ்ய குணஸ்ய விப்ருடபி வை......வநாத்ரீச்வரம் * என்கிற ச்லோகத்திலே குணங்களினுடைய நித்ய நிஸ்ஸீம நிஸ்ஸங்க்யத்வங்களை அருளிச்செய்தாரிறே ஆழ்வான்.

185. * குணைஷ் ஷட்பிஸ்த்வேதை:....அகணித மஹாமங்கள குண: * என்று இது தன்னை ஆழ்வானருளிச்செய்தாரிறே.

194. * இயம் வையூஹீ வை......என்றும் * ஏவம் ஸ்திதே...என்றும் அவதார ஹேது இச்சையென்னுமிடத்தை ஆழ்வான் விசதமாகவருளிச்செய்தாரிறே.

195. * யே பக்தா பவதேகபோகமநஸ:............என்றிறே ஆழ்வானுமருளிச்செய்தது.

8. அமுதனார்.

(ஸ்ரீவசந பூ.) 426. ஆகையிறே பிள்ளை யமுதனார் * பேறொன்று மற்றில்லை நின் சரணன்றி அப்பேறளித்தற்கு ஆறொன்று மில்லை மற்றச்சரணன்றி * என்று ப்ராப்யப்ராபகங்களிரண்டும் ஏகவிஷயமேயாக அருளிச்செய்தது.

9. உய்யக்கொண்டார்
(உடையவர் காலத்தவர்.)

(ஸ்ரீவசந பூ.) 3. * அத இதிஹாஸ புராணயோ: இதிஹாஸா: பலீயாம்ஸ:... என்று தொடங்கி தத்வநிர்ணயத்திலே உய்யக்கொண்டாராலும் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டது.

(முமுக்ஷுப்படி.) 274 காண்க.

10. பட்டர்.

(ஸ்ரீவசந பூ.) 3. * மஹாபாரதம் ஹி பரிக்ரஹ விசேஷாவஸிதம் * என்று தொடங்கி.. ....என்னுமளவாக பரிக்ரஹாதிசயத்தாலும் மத்யஸ்ததையாலும் புராணங்களிற்காட்டில் இதிஹாஸ விசேஷமான மஹாபாரதத்துக்குண்டான ப்ராபல்யம் ஸ்ரீஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யத்திலே பட்டராலும் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டதிறே.

5. பெரிய பட்டரும் ஸ்ரீஸஹஸ்ரநாம பாஷ்ய உபோத்காதத்திலே "ஸ்ரீராமாயணவத் மஹாபாரதம் சரணம்" என்றருளிச்செய்தாரிறே.

8. ஆகையிறே * யதுதாங்யதுதாஹரந்தி ஸீதாவதாரமுகமேததமுஷ்ய யோக்யா * என்று பட்டருமருளிச்செய்தது.

38. * அர்ச்சகபராதீநாகிலாத்மஸ்திதிः * என்றருளிச்செய்தாரிறே பட்டர்.

306. * பவதஸஹநீயாகஸி ரதः * என்றிறே பட்டருளிச்செய்தது.

(தத்வத்ரய.) 28. அஹமிதமபிவேத்மீதி...என்று பட்டரும் இப்படியிறே பௌத்தமத நிராகரணம் பண்ணுகிற விடத்தில் அருளிச்செய்தது.

45. * அஹ்ருதஸஹஜதாஸ்யாஸ் ஸூரயஸ் ஸ்ரஸ்தபந்தாः * என்றாரிறே பட்டர்.

148. * தோஷோபதாவதி.......அநர்க்கயந்தி * என்கிற ச்லோகத்திலே இவையித்தனையும் பட்டருளிச்செய்தாரிறே.

150: * க்ஷமா ஸாபராதே....என்றிறே பட்டருளிச்செய்தது.

160. * ப்ரளயஸமயஸுப்தம்......ஸ்ரீஸமக்ஷம் * என்றிறே பட்டருளிச் செய்தது.

179. * நிம்நோந்நதஞ்ச...ச்ருதயோ க்ருணந்தி * என்று இதுதன்னை பட்டருளிச்செய்தாரிறே.

202. * ஆஸ்தாம் தே குணராசிவத்......சீலாத் ஜடீயூயதே * என்று அவதாரங்களை யருளிச்செய்தவனந்தரத்திலே அர்ச்சாவதாரவைபவத்தை ஸங்க்ரஹேண ஒரு ச்லோகத்தாலே அருளிச்செய்தாரிறே பட்டர்.

(முமுக்ஷுப்படி.) 2. * தேஹாஸக்தாத்மபுத்திர் யதி பவதி...சதுர்த்தீம் ப்ரபந்நः * என்று பட்டருளிச்செய்தபடியே...

46. ப்ரஸூநம் புஷ்யந்தீமபி...என்கிறவிடத்திலே ஈச்வரனை புஷ்பஸ்தாநேயாகவும் பிராட்டியைப் பரிமள ஸ்தாநேயாகவும் பட்டருளிச்செய்கையாலே...

(ஆசார்யஹ்ரு) * காருணிகோ ததாதி * என்று பட்டருளிச்செய்ததுக்கும் சேரும்.

11. ஸ்ரீஸேநாபதி ஜீயர்..

(முமுக்ஷுப்படி.) 41. ஜ்ஞாநாதிகரான ஸ்ரீஸேநாபதி ஜீயர் அருளிச் செய்யும் வார்த்தை—* அகல கில்லேனிறையும் * என்று அவன் திருமார்விலே நித்யவாஸம் பண்ணு

மிவள் அம்மார்பை விட்டுப் பிரியிலாயிற்று அவனுக்கு ப்ரதிபாதகமான இவ்வக்ஷூரத்தை விட்டுப் பிரிவதென்று.

12. கிடாம்பிப் பெருமாள்.

(ஸ்ரீவசந பூ.) 385. ஸகல வேதாந்த தாத்பர்யார்த்தங்களெல்லாம் ஸம்சய விபர்யயமற நடந்துசெல்லுகிற நல்லடிக்காலமான பாஷ்யகாரர் காலத்திலே, ஒரு நாள் பெருமாள் புறப்பட்டருளுந்தனையும் பார்த்துப் பெரிய திருமண்டபத்துக்குக் கீழாக ஜ்ஞாநாதிகரான முதலிகளெல்லாரும் திரள விருந்தவளவிலே ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர் 'இதுநெடுங்காலம் ஆர்வாசலிலே அவர்கள் புறப்பாடு பார்த்திருந்தோமோ! என்று தெரியாது; இன்று வகுத்த சேஷியான பெருமாள் புறப்பாடு பார்த்து வந்திருக்க என்ன ஸுக்ருதம் பண்ணினோம்!" என்ன, தத் ப்ரஸங்கத்திலே நித்ய ஸம்ஸாரியாய்ப் போந்தவனுக்கு பகவத்விஷயத்திலே ருசி பிறக்கைக்கு அடியென்? என்று விசாரிக்கச் செய்தே, யாத்ருச்சிகஸுக்ருதமென்ன அஜ்ஞாதஸுக்ருதமென்னப்பிறந்ததாய், அவ்வளவிலே கிடாம்பிப் பெருமாளிருந்தவர் 'நமக்கு பகவத் விஷயம்போலே ஸுக்ருத தேவரென்றும் ஒருவருண்டோ ஆச்ரயணீயர்?" என்ன, பிள்ளை திருநறையூரரையர் 'ஸுக்ருதமென்று சொல்லுகிறதும் நினைக்கிற விஷயந்தன்னைக்காண்' என்றருளிச்செய்ய, ஆக இப்படி பின்பு பிறந்தவார்த்தைகளை இவ்விடத்திலே நினைப்பது.

13. முதலியாண்டான்.

(ஸ்ரீவசந பூ.) 411. "வடுக நம்பி ஆழ்வானையும் ஆண்டானையும் இருகரையரென்பர்" என்றவிடத்து ஐதிஹ்யம். அதாவது—ஆழ்வார் திருவடிகளில் ஸ்ரீமதுரகவிகளிருந்தாப்போலே ப்ராப்யப்ராபகங்களிரண்டு மெம்பெருமானார் திருவடிகளே யென்று ப்ரதிபத்திபண்ணி * தேவுமற்றறியேனென்றிருக்கும் வடுகநம்பி, எம்பெருமானார்க்கு நிழலுமடிதாறும்போலே அவிநாபூதராய்......உபாயோபேயங்கள் அவர் திருவடிகளும் அத்திருவடிகளில் பண்ணும் கைங்கர்யமுமென்றிருக்கும் கூரத்தாழ்வானையும் தாத்ருசரான முதலியாண்டானையும் ஸம்ஸாரத்திலிருப்பில் அடிக்கொதிப்பால் வந்த ஆர்த்தியின் மிகுதியாலே கலங்கி காதாசித்கமாகப் பெருமாள்பக்கலினுஞ் சென்று பல்காட்டுவது, தத்வைலக்ஷண்யங் கண்டவாறே ப்ரவணராய்ப் போருவதாமிவ்வளவைக் கொண்டு "எம்பெருமானார் திருவடிகளே ப்ராப்யமும் ப்ராபகமுமானால் * தேவுமற்றறியேனென்றிருக்க வேண்டாவோ? அங்ஙனன்றிக்கே சரமாவதியிலும் ப்ரதமாவதியிலும் கைவைத்து நிற்கிறவிவர்கள் இருகரையர்—என்றருளிச் செய்வர்.

14. பிள்ளை திருநறையூரரையர்.

இவர் விஷயமான ஐதிஹ்யம் (ஸ்ரீவசந பூ.) 84, 385. சூர்ணைகளிற் காண்க.

15. வடுக நம்பி.

(ஸ்ரீவசந பூ.) 411. ஆழ்வார் திருவடிகளில் ஸ்ரீமதுரகவிகளிருந்தாப்போலே ப்ராப்ய ப்ராபகங்களிரண்டும்......இத்யாதியை முன்னே "முதலியாண்டான்" என்றபகுதியிற்காண்க.

16. எங்களாழ்வான்.

(தத்வத்ரய.) 103. "...... பூர்வ பூர்வதந்மாத்ரம் உத்தரோத்தரதந்மாத்ரம் தத் விசேஷஞ்ச ஆவ்ருணோதீதி தர்சிதம்" என்று பிள்ளை யெங்களாழ்வான் வ்யாக்யானம் பண்ணுகையாலும்.

106. இதுதன்னை ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராண வ்யாக்யானத்திலே * அயமத்ர இந்த்ரிய ஸ்ருஷ்டிக்ரமঃ......மநஸঃ ஸ்ருஸ்டிரிதி * என்று பிள்ளையெங்களாழ்வானு மருளிச்செய்தார்.

109. * அஹங்காரஸ்ய இந்த்ரியாணி ப்ரதி நிமித்தத்வமேவ......ததா நிர்தேசோப பத்தேঃ * என்று பிள்ளையெங்களாழ்வா னெடுத்துக் கழித்தது.

17. நஞ்சீயர்.

(ஸ்ரீவசநபூ.) 69. நஞ்சீயர் தம்முடைய ஸ்ரீபாதத்திலே யுள்ளாரொரு ஸ்ரீவைஷ்ணவரை நோவறிகைக்காகச் சென்று எழுந்தருளியிருக்கிறவளவிலே அந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர் 'அடியேனுக்கு அந்திமகாலத்துக்குத் தஞ்சமாயிருப்பதொன்று அருளிச் செய்யவேணும்' என்ன, "அந்திமகாலத்துக்குத் தஞ்சம் நமக்கிப்போது தஞ்சமென்? என்கிற தன்னுடைய ஸ்வரக்ஷண சிந்தை குலைகைகாணும்" என்று (நஞ்சீயர்) அருளிச்செய்த வார்த்தை.

192. "ஸங்கல்பமாத்ரத்தாலே ஸர்வத்தையும் நிர்வஹிக்கவல்ல ஸர்வசக்தியான ஸர்வேச்வரன் தன்னையழிய மாறி இதர ஸஜாதீயனாய் அவதரித்துக் கைதொட்டாய் நின்று செய்த ஹிரண்ய ராவணாதி நிரஸநரூப அத்யதிமாநுஷ சேஷ்டிதங்களெல்லாம் ப்ரஹ்லாதன் மஹர்ஷிகள் தொடக்கமான அவ்வோ பாகவதவிஷயங்களில் அவ்வவர் பண்ணின அபசாரம் ஸஹியாமையாலே யென்று ஆப்ததமரான நஞ்சீயர் அருளிச் செய்வரென்கை.

(தத்வத்ரய.) 142. ...... ஒரு யோஜனையுமுண்டிறே கத்யவ்யாக்யானங்களிலே நஞ்சீயர் ஆச்சான்பிள்ளை முதலான ஆசார்யர்கள் அருளிச்செய்தது.

18. நம்பிள்ளை.

(ஸ்ரீவசநபூ.) 31. வேல்வெட்டிப்பிள்ளை (யென்பவர்), பெருமாள் கடலை சரணம் புகுகிறவிடத்தில் ப்ராங்முகத்வாதி நியமோபேதராய் சரணம் புகுருகையாலே இதரோபாயங்களோபாதி ப்ரபத்திக்கும் சில நியமங்கள் வேண்டியிருக்கிறதோ' வென்று நம்பிள்ளையைக் கேட்க, "பெருமாள் பக்கல் கண்ட நியமம் இவ்வுபாயத்துக்கு உடன் வந்தியாயிருப்பதொன்றன்று; உபாய பரிக்ரஹம் பண்ணினவனுடைய ஸ்வபாவத்தாலே வந்ததித்தனை. பெருமாள் தமக்கு * ஸமுத்ரம் ராகவோ ராஜா சரணம் கந்துமர்ஹதி *

என்று உபதேசித்தான் ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானிறே ; அவன்தான் பெருமாளை சரணம் புகுகிற விடத்தில் கடலிலேயொரு முழுக்கிட்டுவந்தானென்றில்லையே ; இத்தால் சொல்லிற்றாயிற்றது—பெருமாள் இக்ஷ்வாகு வம்ச்யராய் ஆசாரப்ரதானராயிருக்கையாலே தம்முடைய நியமங்களோடே சரணம்புக்கார் ; இவன் ராக்ஷஸஜாதீயனாகையாலே நின்ற நிலையிலே சரணம் புக்கான் ; ஆகையால் யோக்யனுக்கு அயோக்யதை ஸம்பாதிக்கவேண்டா; அயோக்யனுக்கு யோக்யதை ஸம்பாதிக்கவேண்டா ; நின்ற நின்ற நிலைகளிலே அதிகாரிகளாமித்தனை" என்று நம்பிள்ளை யருளிச்செய்த வார்த்தை.

347. * மண்ணும் விண்ணுமெல்லா முடனுண்ட * என்கிறவிடத்தில் "ரக்ஷணம் அவனுக்கு தாரகமாயிருக்கையாலே உண்ட என்கிறது ; இல்லையாகில் காக்கும் என்னவமையும்" என்றிறே நம்பிள்ளையருளிச் செய்தது.

(ஆசார்யஹ்ரு.) 85. அநுயாகசப்த வாச்யமான ப்ரஸாதஸ்வீகாரத்தில் பிள்ளையேறு திருவுடையார் தாஸர் கரஸ்பர்சத்தாலே அங்கசுத்தி பண்ணின நம்பிள்ளையும்.

19. ச்ருதப்ரகாசிகா பட்டர்.

(ஸ்ரீவசநபூ.) 381. "திவி இதி அப்ராக்ருதம் ஸ்தாநமுச்யதே. த்ரிபாத்த்வஞ்ச......... ஸம்பவதி" என்று ச்ருதப்ரகாசிகையிலே பட்டரருளிச் செய்தபடியே.

(தத்வத்ரய.) 49. இதுதான் ச்ருதப்ரகாசிகையிலே ஆதிபாத சதுச்ச்லோகீ வ்யாக்யாநோபக்ரமத்திலே * ப்ரஹ்மாத்வைதம் ஜீவாத்வைதஞ்சேதி அத்வைதம் த்விவிதம் சாஸ்த்ரப்ரதிபாத்யம் * என்று தொடங்கி ஸ்ரீவேதவ்யாஸபட்டராலே விஸ்தரேண ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டது.

89. * குணத்ரய வைஷம்யஸ்ய அநந்தர பூர்வாவஸ்தா குணஸாம்யம்.........அங்குராஸ்தாநீயோ மஹாந் இதி விவேகஃ * என்று ஸுபாலோபநிஷத் வ்யாக்யானத்திலே ச்ருதப்ரகாசிகாகாரர் இதினுடைய அவஸ்தா விசேஷங்களை ஸுஸ்பஷ்டமாக வருளிச்செய்தார்.

103. .. ..ஸங்கல்ப சப்தத்தாலே தத்காரணமான மநஸ்ஸு லக்ஷிக்கப்படுகிறதென்று ஸுபாலோபநிஷத் வ்யாக்யானத்திலே ச்ருதப்ரகாசிகாகாரராலே வ்யாக்யாதமாயிற்று.

109. இதுதான் ஸுபாலோபநிஷத் வ்யாக்யானத்திலே * க்ராணாதீநாம் இந்த்ரியாணம் ஹி இத்யாதிஷு * என்று ச்ருதப்ரகாசிகாகாரராலே அபிஹிதமாயிற்று.

116. ச்ருதப்ரகாசிகாகாரர் சுகபக்ஷீயத்திலே * தேஜோவாரிம்ருதாம் யதா விநிமயஃ * என்கிறவிதுக்கு [விநிமயஃ—பரஸ்பரஸம்மிச்ரீகரணம்] என்றாரிறே.

148. ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் * ஸ்வபாவதோநிரஸ்த.......புருஷோத்தமஃ அபிதீயதே * என்கிறவிடத்துக்கு வ்யாக்யானம் பண்ணுகிற ச்ருதப்ரகாசிகாகாரர் அநவதிகாதிசயபதத்தாலே நித்யஸித்தரை வ்யாவர்த்திக்கிறதென்று மூன்றுறவொரு யோஜனைபண்ணி......... இத்யாதி........க்ரியா—நியமநம் என்றிறே இதுக்கும் ச்ருதப்ரகாசிகாகாரர் வ்யாக்யானம் பண்ணிற்று

20. வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை.

(ஸ்ரீவசநபூ.) 443. "பரமதயாளுவான ஆசார்யன் இவன் நம்முடையவனென்று அபிமாநித்திருக்குமந்த அபிமாநமொழிய வேறு உஜ்ஜீவநோபாயமில்லை யென்று ஸகல

சாஸ்த்ரஸாரவிதக்ரேஸரரான நம்பிள்ளை திருவடிகளிலே பழுக்க ஸேவித்து ததேகபாரதந்த்ர ராய் ஸகல சாஸ்த்ர தாத்பர்யங்களையும் அவரருளிச் செய்யக் கேட்டு தந்நிஷ்டராயிருக்கும் நம்முடைய ஆசார்யரான பிள்ளை தஞ்சமாகப் பலகாலுமருளிச்செய்யக் கேட்டிருக்கையா யிருக்குமென்றபடி.

(ஆசார்யஹ்ரு.) 228.......ஈட்டிலும் ப்ரதாநயோஜனையாயிருக்குமது......* வணக் குடைத்தவநெறி யென்கிறவிது ப்ரபத்திபரமாகவும் ஒரு யோஜனை ஈட்டிலே தோன்றி யிருக்கையாலே.

21. பெரியவாச்சான் பிள்ளையும்,

ஸ்பஷ்டமாகத் திருநாமம் தெரியாத ஆசார்யர்களும்.

(ஸ்ரீவசநபூ.) 53. ராமவிஜயம் தமக்கு இஷ்டமாகையாலே அந்த விஜயத்துக்கு இலக்காய்த் தோற்ற ராக்ஷஸர்தசை பிறந்து, பிராட்டிமார்தசை பிறந்து பேசுமாபோலே தாமானதன்மை தோற்றாதே, தோற்ற ராக்ஷஸர் பாசுரத்தாலே விஜயத்தைப் பேசியநுபவிக் கிறார்' என்றிறே அத்திருமொழிக்கு வியாக்யானம் பண்ணியருளுகிற ஆசார்யர்கள் அருளிச் செய்வது.

321. அஸூயாப்ரஸவபூः * என்கிறவிதுக்கு 'ஹிதம் சொன்னவனுடைய உத்கர்ஷ மேயாயிற்றுப் பொறாதது' என்றிறே பூர்வர்கள் அருளிச்செய்தது.

385. இக்கதைதான் * தருதுயரந்தடாயேல் * என்கிற பாட்டின் வியாக்யானத் திலே ஸங்க்ரஹேண பூர்வர்கள் அருளிச்செய்து வைத்தார்களிறே.

$ (தத்வத்ரய.) 103. பெரியவாச்சான் பிள்ளையும் இப்படியிறே [ஸங்கோசேந உத் பத்தி க்ரமம்] அருளிச் செய்தது.

(ஆசார்யஹ்ரு.) 1. பூர்வர்களிட்ட வ்யாக்யானத்துக்குச் சேரும்.

99. பூர்வர்கள் வ்யாக்யானம் பண்ணிவைத்தார்களாகிலும்.

228. முன்புள்ளார், பின்புள்ளார், ஸகல வ்யாக்யானங்கள்........

(ஸ்ரீவசந பூ.) 307. "இரக்கமுபாயம், இனிமை உபேயம்" என்னக்கடவதிறே.

399. * எதிர்சூழல்புக்கு * என்கிறது அவதாரபரமாக மற்றுள்ளாராலே வ்யாக் க்யாதமாயிற்றாகிலும் இப்போதிவர் இவ்விடத்தில் வ்யாப்திபரமாக வருளிச் செய்கிறார். அநேக யோஜனைகளுண்டாயிறே யிருப்பது.

(தத்வத்ரய.) * இச்சயா யதுபாதேயம் யஸ்யாதிசயஸித்தயே, உபயாநுபயைகைக ஜுஷா தௌ சேஷசேஷிணௌ. * என்று சேஷ சேஷிலக்ஷணத்தை அபியுக்தரானவர்களும் சொல்லிவைத்தார்கள்.

(ஆசார்யஹ்ரு) 21. "கட்டிப்பொன்போலே சேஷத்வம்; பணிப்பொன்போலே பாரதந்த்ர்யம்." என்னக் கடவதிறே.

25. "ஆனந்தம் அவன் ப்ரீதியைத் துளிரெழுப்ப" என்கிறபடியே.

50. வ்யாக்யானங்களில் 'பண்புடை வேதம்' என்றெழுதிய 'பண்புரை வேதம்' என்று பாடமும் இசை கொள் வேதம் என்கிறதுக்கு ஸாமவேத பரத்வமும் கண்டதில்லை யேயாகிலும் ஆப்ததமரான இவர் இப்ப்ரபந்தத்திலே இப்படியருளிச் செய்கையாலே இப்படியும் கொள்ளவேணும்.

104. "கர்ம ஸம்பந்தமறுகையாலே ஸூக்ஷ்ம சரீரமிருக்கைக்கு ஹேதுவில்லாமை யால் இங்கே கழித்துவிடலாயிருக்கச் செய்தே விரஜாபர்யந்தம் இவனுக்கு கமநஸாதந

$ பெரியவாச்சான் பிள்ளை யென்கிற ஸ்பஷ்டநிர்தேசமுள்ளது இவ்விடமொன்றே.

மலர்க் கண்ணன்
எம்மான்
அத்தன்
815. அச்சன்
அல்லி மாமலர் மங்கை நாதன்
ஐயன்
என்றன் மால்
அனந்தன்
820. நன்னாரணன்
நரகாந்தகன்
அண்ட வாணன்
பேய்முலேயுண்ட வாயன்
ஆதி
825. ஆயன்
அந்தாமரைப் பேதைமா மணவாளன்
அமரர் தம்பிரான்
அரங்கநக ரெம்பிரான்
செங்கண்மால்
830. எம்பிரான்
அங்கைபாழி யரங்கன்
ஆனேறேழ் வென்றான்
கூனேறு சங்கமிடத்தான்
வேங்கடக்கோன்
835. பாற்கடலுள் கண்டுயிலு மாயோன்
எம்பெருமான்
ஈசன்
பெருவேள்விக் குறைமுடிப்பான்
மறையானன்
840. செடியாய வல்வினேகள் தீர்க்குந் திருமால்
நெடியான்
வேங்கடவன்
செம்பவள வாயான்
வடவேங்கடத்தான்
845. வித்துவக்கோட்டம்மான்
வெங்கட்டிண் களிறடர்த்தான்
மிக்கிலங்கு முகில் நிறத்தான்
புண்ணியன்
வாசுதேவன்
850. தாமோதரன்
மருதிறுத்தான்
பித்தனென்றே பிறரேச நின்றான்
மற்பொருதோளுடை வாசுதேவன்
பையரவினணைப் பள்ளியினான்
855. நம்பி
அல்லிமலர்த் திருமங்கை கேள்வன்
ஆலேநீள் கரும்பன்னவன்
அம்புயத் தடங்கண்ணினன்
வேலேநீர்நிறத் தன்னவன்
860. வேழப்போதக மன்னவன்
ஏலவார்குழ லென்மகன்
கேசவன்
எந்தை
என்றன்குலப் பெருஞ்சுடர்
865. எழுமுகில்கணத் தெழில்கவரேறு
கண்ணன்
தண்ணந் தாமரைக் கண்ணன்
குழகன்
கோமளப்பிள்ளே
870. கோவிந்தன்
கஞ்சன் நாள்கவர் கருமுகில்
நாரணன்
மன்னுபுகழ்க் கௌசலேதன் மணி வயிறு வாய்த்தவன்
தென்னிலங்கைக்கோன் முடிகள் சிந்துவித்தான்
875. கணபுரத்தென் கருமணி
என்னுடைய வின்னமுது
இராகவன்
புண்டரிக மலரதன்மேல் புவனியெல்லாம் படைத்தவன்
திண்திறலாள் தாடகைதன் உரமுருவச்சிலே வளேத்தான்
880. எண்டிசையுமாளுடையான்
கௌசலேதன் குலமதலே
தங்குபெரும்புகழ்ச்சனகன் திருமருகன்
தாசரதி
எங்கள்குலத் தின்னமுது
885. தாமரைமேல் அயனவனேப் படைத்தவன்

தயரதன்தன் மாமதலை
மைதிலிதன் மணவாளன்
ஏமருவும் சிலைவலவன்
ஆராவன்பிளையவனோ டருங்கான மடைந்தவன்
890. சீராளும் வரைமார்பன்
திருக் கண்ணபுரத் தரசு
தாராளு நீண்முடி என்தாசரதி
சுற்றமெல்லாம் பின்தொடரத்தொல் கானமடைந்தவன்
அற்றவர்கட் கருமருந்து
895. அயோத்திநகர்க் கதிபதி
சிற்றவைதன் சொற்கொண்ட சீராமன்
ஆலினிலைப் பாலகனாயன்றுலக முண்டவன்
வாலியைக் கொன்று இளைய வானரத்துக் கரசளித்தவன்
ஆலிநகர்க் கதிபதி
900. அயோத்திமன்
மலைபதனாலணைகட்டி மதிளிலங்கை யழித்தவன்
அலைகடலைக் கடைந்தமரர்க் கமுதருளிச் செய்தவன்
சிலைவலவன்
சேவகன்
905. தயரதன்தன்குலமதலை
சிலையதனால் மதிளிலங்கை யழித்தவன்
இளையவர்கட் கருளுடையான்
தேவரையு மசுரரையும் திசைகளையும் படைத்தவன்
யாவரும் வந்தடி வணங்க அரங்கநகர் துயின்றவன்
910. ஏவரிவெஞ் சிலைவலவன்
வளநகரந் தொழுதேத்த மன்னனாவான் நின்றான்
அரியணைமே லிருந்தான்
எம்பி ராமன்
நன்மகன்
915. மல்லணைந்த வரைத்தோளன்
காகுத்தன்
கரியகோ
விடையோன்றன் வில்லைச் செற்றான்
வல்வினையேன் மனமுருக்கும் மகன்
920. மழுவாளி சிலைவாங்கி அவன் தவத்தை முற்றும் செற்றான்
நெடுந்தோள் வேந்து
மனுகுலத்தார் தங்கள் கோ
ஏரார்ந்த கரு நெடுமால்
வெங்கதிரோன் குலத்துக்கோர் விளக்கு
925. விண்முழுதுமுய்யக் கொண்ட வீரன்
செங்கணெடுங் கருமுகில்
எங்கள் தனி முதல்வன்
வல்லரக்கருயிருண்ட மைந்தன்
அணி மணியாசனத்திருந்த வம்மான்
930. வேல்வேந்தர் பகைதடிந்த வீரன்
எவ்வருவஞ் சிலைத்தடக்கை யிராமன்
பரதனுக்குப் பாதுகமு மரசுமீந்தான்
சித்திரகூடத் திருந்தான்
சிலை வணக்கிமான் மறியவெய்தான்
935. இலங்கைநகர் மாருதியால் சுடுவித்தான்
தில்லைநகர்த் திருசித்திர கூடந்தன் னுளினிதமர்ந்த வம்மான்
திருமகளோ டினிதமர்ந்த செல்வன்
தில்லைநகர்த் திருசித்திரகூடந்தன் னுளரசமர்ந்தான்
மிதிலைச் செல்வி தம்மக்கள் செம்பவளத் திரள்வாய் தன்சரிதை கேட்டான்
940. முனிவன்வேண்டத் திறல்விளங்கு மிலக்குமனைப் பிரிந்தான்
தன் தாமமேவிச் சென்றினிது வீற்றிருந்த வம்மான்
திறல் விளங்குமாருதியோ டமர்ந்தான்
எல்லையில் சீர்த் தயரதன்தன் மகன்

— குலசேகராழ்வார் திருவடிகளே சரணம் —

பெரியாழ்வார்

மல்லாண்ட திண்டோள் மணிவண்ணன்
945. இலங்கை பாழாளாகப் படை பொருதான்
அண்டக்குலத்துக் கதிபதி
இருடீகேசன்
அரி யுருவாகி அரியை யழித்தவன்
சுழற்றிய வாழிவல்லான்
950. பையுடை நாகப் பகைக் கொடியான்
படுத்த பைந் நாகணைப் பள்ளி கொண்டான்
எம்பெருமான்
ஐந்தலைப பைந்நாகத் தலைப் பாய்ந்தவன்
திருமால்
955. பல்வகையாலும் பவித்திரன்
பரமேட்டி
சார்ங்கமென்னும் வில்லாண்டான்
பரமாத்மன்
கண்ணன்
960. கேசவன்
நம்பி
நம்பிரான்
திருவோணத்தான்
அருந்தெய்வம்
965. பாபசிருடைப் பண்புடைப் பாலகன்
மாயன்
மத்தமாமலை தாங்கிய மைந்தன்
திருக்கோட்டியூர் மன்னு நாரணன்
அசோதைக்குப் போத்தந்த பேதைக் குழவி
970. மணிவண்ணன்
பழந்தாம்பாலோச்சப் பயத்தால் தவழ்ந்தான்
மறங்கொளிரணியன் மார்வைக் கீண்டான்
அத்தத்தின் பத்தாநாள் தோன்றிய அச்சுதன்
பரமன்
975. நந்தன் மதலை
கடல் நிற வண்ணன்
இரு மாமருத மிறுத்த பிள்ளை
வாள்கொள் வளை யெயிற்றுருயிர் வவ்வினான்
அசோதை வளர்க்கின்ற சிறப்பிள்ளை
980. ஆய்ச்சி மகனாகக் கொண்டு வளர்க்கின்ற கோவலக்குட்டன்
தொண்டைவாய்ச் சிங்கம்
திண்கொளசுரரைத் தேயவளர்கின்றான்
உருவு கரிய ஒளிமணி வண்ணன்
மழகன்றினங்கள் மறித்துத் திரிவான்
985. மாணிக் குறளன்
வைய மளந்தான்
உடையான்
உலகமளந்தான்
என்தம்பிரானார்
900. எழில்திருமார்வர்
சந்தமழகிய தாமரைத் தாளர்
தாமரைக்கண்ணன்
செங்கட் கருமுகில்
தேவகி சிங்கம்
995. தூமணி வண்ணன்
சோதிச்சுடர் முடியான்
சுந்தரத் தோளன்
கோன்
குடந்தைக் கிடந்தான்
1000. அச்சுதன்
நச்சு முலையுண்டான்
நாராயணன்
ஐயன்
அரங்கத்தணையான்
1005. அஞ்சனவண்ணன்
கோவிந்தன்
சிறுக்குட்டன்
இன்னமுது
வித்தகன்
1010. வேங்கடவாணன்

சக்கரக்கையன்
குழகன்
சிரீதரன்
தண்டொடுசக்கரஞ் சார்ங்கமேந்துந்
தடக்கையன்
1015. ஆலினிலைவளர்ந்த சிறுக்கன்
என்னிளஞ் சிங்கம்
நெடுமால்
எம்பிரான்
அசோதை தன் மகன்
1020. உய்ய வுலகுபடைத்துண்ட
மணிவயிறன்
உயோகுதுயில்கொண்ட பரம்பரன்
பங்கயநீணயனத் தஞ்சன மேனியன்
ஆயர்கள் போரேறு
அவுணனுடலம் கூருகிராற் குடைவான்
1025. வரைக் குடையாக் காலிகள் காப்பவன்
ஆளன்
நம்முடை நாயகன்
நான்மறையின் பொருள்
நான்முகனுக்குத் தம்மனையானவன்
1030. விம்ம வளர்ந்தவன்
வேழமு மேழ்விடையும் வென்று
அம்மான் [வருமவன்
வஞ்சமுலைப்பேயின் நஞ்சமு
ஆனை [துண்டவன்
1035. வெந்திறலோன்
அத்தன்
காய மலர் நிறவன்
கருமுகில் போலுருவன்
சுந்தரச் சிறுவன்
1040. துங்கமதக்கரியின் கொம்புபறித்தவன்
ஆயன்
நல்ல திறலுடைய நாதன்
தப்பின பிள்ளைகளைத் தாயொடு
கூட்டிய அப்பன்
மன்னு குறுங்குடியான்
1045. வெள்ளறையான்
சோலைமலைக் கரசு
கண்ணபுரத் தமுது
அவலங் களைவான்

ஏழுலகுமுடையான்
1050. ஏலு மறைப் பொருள்
எங்கள் குடிக் கரசு
அன்னமு மீனுருவும் ஆளரியுங்
குறளும் ஆமையுமானவன்
ஆயர்கள் நாயகன்
கருங்குழல் குட்டன்
1055. மாயவன்
ஆழியங் கையன்
பட்டிக் கன்று
பற்பநாபன்
சார்ங்கவிற் கையன்
1060. நேமியங் கையன்
பேய்முலை யுண்டான்
கார்முகில் வண்ணன்
ஆட்கொள்ளத் தோன்றிய
சார்ங்கபாணி ஆயர்தங்கோ
1065. அனந்தசயனன்
தக்க மா மணிவண்ணன்
வாசுதேவன்
திருமார்வன்
கருமலைக் குட்டன்
1070. கரு கார்க்கடல் வண்ணன்
காமர் தாதை
திரிவிக்கிரமன்
செங்கண்மால்
ஆயர்குலத்தினில் வந்துதோன்றிய
அஞ்சன வண்ணன்
1075. பஞ்சவர் தூதன்
ஆயர் பெருமான்
இப் பூமிப் பொறைதீர்ப்பான்
தேரொக்கவூர்ந்தான்
கரும் பெருங் கண்ணன்
சங்கமிடத்தான்
1080. மின்னுமுடியன்
வேங்கட வாணன்
ஈசனிரக்கொள்ள மண்டை
நிறைத்தான்
மார்வில் மறுவன்
அன்னமதானன்

PUBLISHER'S NOTE

Through some confusion, the introductory part of the matter relating to Thiruppavai was omitted to be Published after Hymn 3 of last month's Issue (No 9) and the translations of Hymns 4 to 6 which ought to have been published later after completion of the introduction, were therefore printed in error. We apologise for the mistake For the convenience of the readers, the introduction to Thiruppavai will be Published once again from the very beginning from the next Issue.

—MANAGING EDITOR

PUBLICATION OF COMMENTARIES

ON THE

DRAVIDA VEDA—DIVYA PRABANDHAMS

On the surface of this vast earth, we find that people spend their time in a thousand and one ways. But, Saint Nammalwar has stated in a verse of his famous Peria Thiruvanthathi, "If people do not get rid of the misery that is the result of their past Karma, by meditating upon the auspicious qualities and names of the lord, Who resembles the cloud, holds the Dise (Chakra) in His hand and reposes upon the serpent-bed, let them go. But, how else do they spend their time?" Quite in accordance with this theory, many spiritual souls have realised that the best way to spend one's time is to meditate upon the lord's auspicious qualities (or make Bhgavad-guna-anubhava, as it is usually called.) We also come across people, who appear to be almost atheists, but who, at certain times, feel attracted towards god and read books about Him. Among books which devotees can thus go through, with advantage, to help them in Bhagavad-guna-anubhava, the Divya Prabandhams of the noble Alhwars occupy the foremost place. Even without understanding their import, one can get delight by merely reading them, verbally. If, in addition, their meaning is also appreciated, one is sure to be submerged in heavenly delight.

Our great teachers of yore, like Sriman Nathamunigal, Alavandar, Sri Ramanuja, Kurathalwar and Bhattar, who were very deeply versed in the Vedas, Vedantas and all the other Sastras, spent their time by meditating upon these Divya Prabandhams, which shows the great spiritual charm of this noble literature. When the late Govardhanam Rangacharyar Swamy (the First) gained fame as a great Sri Vaishnava teacher in North India and founded the temple at Brindavan, one Sudarsanacharya Sastri, a local pandit, became his disciple, He listened to the lectures of Rangacharya Swami on Bhagavad vishayam, that is the commentary upon the Thiruvoymozhi of Nammalwar. The feelings that were aroused in his mind, on listening to these lectures, are described by the Sastri himself in a number of Sanskrit verses. The following is their purport :

"An infinite number of books have been written, in this vast world, by various people. But, none compare with the blessed Divya Prabandhams. Similarly the blessed Acharyas, that have written commentaries upon these Prabhandhas, are the true Brahmavadins— people who possess the true knowledge about God. Blessed is the birth that enables one to study these Prabandhams and their commentaries! Alas! I have been born on the banks of the Yamuna, a foreigner to the Tamil language. The only consolation that I can now have is, that I have listened to these blessed scriptures at least once in my life time. O Sriman Narayana! there cannot be a shadow of doubt in my getting salvation, now that I have become a devotee of Govardhanam Swami's holy feet and through him, Sri Ramanuja's. But yet, O Sriman Narayana! I catch hold of your feet firmly and requst you not to grant me salvation in this birth. On the otherhand, I must be born again upon this earth, but in Tamilnad, and must become a Nalayira Adhyapaka and chant the Divya Prabandhams of the Alwars. Let me, first have many such births and then get salvation. O Narayana! If you do not grant me this request but grant salvation in this birth alone, then hark, I will falsify all the Vedas and other Sastras which say that the liberated soul shall not be reborn in this world, and come down right from heaven and take my birth on the banks of the blessed Kaveri and Tamraparni and in places like Sriperumbudur".

Many verses expressing such a deep regret are composed by that Sudarsanacharya Sastri.

I will now relate a similar incident that I know of, personally. When the late Paramahamsa Sri Vanamamalai Chinna Kaliyan Jeer Swami was camping at Deegha Ghat in Patna city, during his secend North India tour in 1916, I happened to go there, too, in course of my pilgrimage. The Jeer Swami's kindness made me stay there, for some time. During these days, the Swami was giving daily lectures, explaining the deep meanings of many verses from the Divya Prabandhams. These lectures made a very deep impression upon the minds of the many pandits of the place, and they were, all the while, shedding tears of joy, incessantly. I remember, to this very day, the words of one of them— "We have heard that some devotees like Uddhava of old, prayed that they might be born as those tiny creatures, which the Gopis of

Brindavan trampled upon, when they, casting away their bondage with their kith and kin, went in search of the blessed feet of Lord Sri Krishna, which the Vedas are seeking, as a Kadamba tree or a Jasmine creeper on the banks of the Yamuna river. But, what is the use of such births? That which enables one to learn the Divya Prabandhas is, in fact, a noble birth."

Such is the grandness of the Divya Prabandhams, that it makes people who cannot learn them, repent their misfortune, So, with the idea of enabling people of all parts of the country, especially non-Tamilians, to understand and appreciate the charming meaning of the Divya Prabandhams, I have been publishing commentaries upon them, in monthly parts for the past many years, in Sanskrit, Telugu and Hindi languages.

The public are aware of the fact that I have written and published a lengthy Tamil commentary, called 'Divyartha Dipikai'. If I begin to write such detailed commentaries, now, in the other languages too, this great work might not get completed during my life time. Moreover a word-by-word annotation might not appeal to people who are ignorant of Tamil. Therefore,, I am writing the commentaries more in the nature of a paraphrase, taking care, of course not to leave out any of the special allegorical and other meanings explained here and there by our great Purva Acharyas, because they have to be specially understood and appreciated by devotees. The Sanskrit commentary is written in such a simple style, that even an ordinary student of Sanskrit can understand it.

These commentaries are being published in the monthly journals Vaidika Manohara (Sanskrit), Sri Ramanuja Patrika (Telugu) and Sri Vaishnava Sudha (Hindi). The original verses, too, are inserted in Devanagari and Telugu characters. It is my opinion that the mere reading of the Text is, in itself, blessed.

So far Thiruppallandu is completed, as also the first one hundred verses from Periyazhwar Thirumozhi. I request noble souls to bless this undertaking so that it might be brought to a successful conclusion.

Conjeeveram,
15—5—'49.

P. B. Annangaracharya
Editor, Granthamala Office, Kancheepuram.

श्रीरस्तु ।

श्रीमते रामानुजाय नमः ॥

द्राविडवेद-दिव्यप्रबन्धटीका-प्रकटनम् ॥

श्रीवैष्णवसंप्रदाये अत्यद्भुतभगवद्गुणानुभवसाधनतया प्रथितानां श्रीपराङ्कुशपरकालादिदशदिव्यसूरिप्रणीतानां द्राविडनिगम - द्रमिडोपनिषदादिव्यपदेशपात्रभूतानां श्रीयामुनाचार्यभगवद्रामानुजलोकाचार्यश्रीवरवरमुनीन्द्रादिपरमाचार्यजीवातुभूतानां * नालायिरप्रबन्ध * व्यवहारभाजनभूतानां चतुस्सहस्रगाथात्मकदिव्यप्रबन्धानां संस्कृतभाषया हिन्दीभाषया आन्ध्रभाषया च अस्माभिरतिललितशैल्या विलिखिता व्याख्या सर्वभक्तवरनित्यकालक्षेपयोग्यं यथातथा देवनागराक्षरैः आन्ध्राक्षरैश्च सुष्ठु संमुद्र्य प्रतिमासं प्रकाश्यते । आळ्वारपदवाच्यदिव्यसूरिमुखारविन्दनिर्गलिता मूलगाथाश्च तथैवानुपूर्व्या संमुद्र्यन्ते । परमभक्तानां विशिष्य श्रीवैष्णवसंप्रदायरसिकानां सताम् अत्यावश्यकं परमभोग्यं चैतद्व्याख्यानं ये लिप्सन्ते, ये चैतन्मुद्रणविषये स्वरूपानुरूपमुपचिकीर्षन्ति तैरधस्तनसंकेतेन पत्रिकाव्यवहारः कार्य इति शम् ॥

श्रीकाञ्ची प्रतिवादिभयङ्कर

अण्णंगराचार्यः ।

ग्रन्थमाला आफीस, कांचीपुरम् ।

శ్రీరస్తు

శ్రీమతే రామానుజాయనమః.

ద్రావిడ వేద - దివ్య ప్రబన్ధటీకా - ప్రకటనము.

శ్రీ వైష్ణవ సంప్రదాయమునం దత్యద్భుతమైన భగవద్గుణానుభవమునకు సాధనముగ ప్రసిద్ధములై, శ్రీపరాంకుశ పరకాలాదులైన పదుగురు ఆళ్వార్లచే సాయింపబడినవియై, ద్రవిడవేదము ద్రవిడోపనిషత్తు మొదలగు తిరునామములచే వ్యవహరింపబడినవియై, శ్రీ ఆళవందార్లు ఉడైయవర్లు పిళ్ళైలోకాచార్యులు శ్రీమణవాళమహామునులు మొదలగు పూర్వాచార్యులకు జీవనౌషధములై, నాలాయిర ప్రబంధమని వ్యవహరింపబడినవియునైన చతుస్సహస్రగాథలుగ వెలయు దివ్య ప్రబంధములకు సంస్కృత భాషలోను, హిన్దీభాషలోను, ఆన్ధ్రభాషలోను అత్యన్తలలిత శైలిని వ్యాఖ్యలు వ్రాసి సమస్తాస్తికజనములకు నిత్యకాలక్షేపయోగ్యమగునట్లు దేవనాగరాక్షరముల లోను ఆన్ధ్రాక్షరములలోను చక్కగ ముద్రించి ప్రతినెలలోను ప్రకాశింపజేయుచున్నాము. ఆళ్వార్లు సాయించిన దివ్యప్రబంధ మూలములును అట్లే ముద్రింపబడుచున్నవి.

ఆస్తిక జనమునకు విశిష్య శ్రీవైష్ణవ సంప్రదాయరసిక భక్తులకు అత్యావశ్యకమును పరమభోగ్యమునగను నుండు నీ వ్యాఖ్యానము నభిలషించువారును ఈ ముద్రణ విషయమునం దుపకరింపదలచువారును ఈ క్రిందిన విలాసమునకు దెలియజేయ కోరుచున్నాము.

శ్రీ కాంఞ్చీ పి. బి. అణ్ణంగరాచార్యః,

గ్రంథమాలా ఆఫీసు, కాంచీపురమ్.

Rathnam Press 11, Badrian Street, Madras—1.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருநகரியைச் சார்ந்த பெருங்குளம் மிராசுதாரர்

ஸ்ரீ.உ.வே. S. R. மாயக்கூத்தய்யங்கார் ஸ்வாமியின் ஸ்ரீமுகம். (31—5—49)

திருச்சியிலிருந்து ஷோட சாத்யாயி யென்ற ஸஞ்சிகை ஸ்ரீராமாநுஜன் சந்தாதாரர்களுக்கு புத்தூர் வக்கீல் அனுப்பியிருக்கிறார். அடியேனுக்கும் ஒன்று வந்திருக்கிறது. ஷெ வக்கீல் தொழிலுக்கு ஏற்றபடி கோபம் ஆக்ரோசம் முதலிய மகாகுணங்களின் உச்சத்தையடைந்து நேர்வழியை அறவேவிட்டு அபத்த வார்த்தைகளைக் கொட்டியிருக்கிறார். தென்னாசார்ய ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸமூஹத்தில் பூர்வசிகை அபரசிகை என்கிற கக்ஷிபேதத்தை பிரபலப்படுத்தி அதன் மூலமாகவே தம்முடைய கக்ஷியை ஸ்தாபித்துக் கொள்ளலாமென்று எண்ணங்கொண்டுவிட்டாரிவர். பூர்வசிகி ஸ்வாமிகளில் பல மஹநீயர்கள் நம்ஸ்வாமியை தெய்வமாகக் கொண்டிருப்பதை உலகமெல்லாமறிந்து விட்டதால் அதில் ஸஹிக்க முடியாத பொறுமை கொண்ட இந்த வக்கீல் தப்புவழியில் நுழைந்து அட்டஹாஸம் செய்கிறார். இவர் கடுஞ் சொற்களை அடியோடு காட்டாமல் அஷ்டாத்யாயியை கொஞ்சமாவது பின்பற்றி விஷயங்களை மாத்திரம் அழகாக எழுதியிருந்தாராகில் ஏதோ இவரிடத்திலும் விஷய மிருக்கிறதென்று உலகம் மயங்குவதற்காவது ஆஸ்பத முண்டாகும். "நான் அண்ணங்கராசாரியரை வாய்வந்தபடி தூஷிக்கவே போகிறேன்" என்று வெட்ட வெளிச்சமாக அவதாரிகை போட்டுக்கொண்டு ஒவ்வொரு பேஜிலும் 4 தடவைக்குக் குறையாமல் P. B. A. ஸ்வாமி ஸங்கீர்த்தனம் செய்திருக்கிறார். நம்மாழ்வார் "கேட்பார்கள் கேசவன் கீர்த்தியல்லால் மற்றுங்கேட்பாரோ........... திருவடி தாட்பாலடைந்த தன்மையறிவாரை யறிந்துமே" என்று ஸாதித்தபடி எம்பெருமானுடைய பரிபூர்ண க்ருபைக்கு இந்த வக்கீல் ஸ்வாமிகளும் (அந்த பாசுரத்தின் பின்னடிகளின் பிரகாரம்) அவச்யம் பாத்திரமாவார் என்று சந்தோஷிக்கலாம்.

தாஸன்,

S. R. மாயக்கூத்தன்.

அறிவிப்பு.

இந்த மாதத்தில் நமது பத்திரிகைக்குச் சந்தா செலுத்திய கனவான்களின் பட்டியை அடுத்த இதழில் வெளியிடுவோம்.

புதுடில்லியில் எழுந்தருளியிருக்கும் டாக்டர். K. S. கிருஷ்ணன் F. R. S. என்கிற மஹான் ஸத்க்ரந்தப்ரகாசந ஸபாவில் பேட்ரன் பதவியை அலங்கரித்தாரென்பதை ஆனந்தத்துடனும் க்ருதஜ்ஞதையுடனும் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறோம்.

இப்படிக்கு,

ஸ்ரீ ராமாநுஜன்—மானேஜர்

ஸ்ரீ வெங்கடேஸ்வர பிரஸ், விஷ்ணு கஞ்சி.—C. 400

Regd. No. M. 5297

If un-delivered please return to:

P. B. Annangaracharyar, Conjeevaram.

Edited Printed and Published by S. R. Varadarajan, B. A., for Madras Sathgrantha Prakasana Sabha, at Sri Lakshmi Printing Works, Car Street, Salem. Editor: P. B. Annangaracharya Swami.